

Aventurile unei soții cuminti

ROMAN DIN SERIA MISADVENTURES

MEREDITH WILD

Autoare de bestselleruri New York Times

HELEN HARDT

Autoare de bestselleruri New York Times

ZEROSCOPE

Kate și Price Lewis au viața perfectă — se iubesc, au cariere de succes și un apartament fabulos. Dar când Price pleacă peste ocean într-o călătorie de afaceri și avionul său se prăbușește, mariajul lor idilic se sfărâmă în mii de bucăți.

Un an mai târziu, Kate încă îl jelește pe Price, însă acceptă propunerea de a petrece trei săptămâni pe o insulă din Pacific. Ea și cumnata sa sunt singure în vila de pe insulă, până ce Kate vede o fantomă venind pe plajă. Price trăiește.

Reîntâlnirea lor este încărcată de pasiune, dar Kate are nevoie de răspunsuri. Iar Price devine misterios și îi face o propunere: ori Kate se întoarce acasă la New York, ori dispare cu el... pe vecie. Emoții nestăvilite, o pasiune incendiară și o alegere imposibilă pentru Kate.

Își poate recâștiga Price soția, ori secretele lui o vor îndepărta definitiv?

/EROSCOPI

edituratrei.ro/categorie/eroscop/14/

ISBN 978-606-40-0597-7

"AVENTURILE UNEI SOTII
"I CUMINTI"

9786064005977

"35 LEI/BUC"

9 786064 005977

„Mi-a tresărit inima.

Nu.

Nu era posibil.

O fantomă venea spre mine.

O fantomă care mi-a spus
mereu că am cei mai frumoși
ochi albaștri pe care i-a
văzut vreodată.”

Aventurile unei soții cuminti

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

Capitolul 1

Kate

Îmi spunea mereu că am cei mai frumoși ochi albaştri pe care i-a văzut vreodată.

De fapt, ochii mei sunt mai mult gri decât albaştri, dar când el mă privea, cu fața între coapsele mele, cu ochii lui negri mistuiți de pasiune, mi-i închipuiam albaştri și frumoși.

Price se uita mereu în ochii mei când mi se cuibărea între picioare. A făcut asta încă de prima dată când am făcut dragoste, eram la facultate. Povestea noastră a fost una învolburată — dragoste la prima vedere, oricât de sentimental ar suna. După absolvire, s-a angajat ca broker pe Wall Street și eu am ajuns copywriter pentru *The New York Tribune*. Cu puțin noroc, ne-am găsit un apartament clasic în Brooklyn — confortabil și perfect.

Da, perfect.

Așa cum era de fiecare dată când Price mă lungea acolo, împingându-se în mine, gemetele lui reverberând în pielea sensibilă dintre coapsele mele.

Și se uita tot timpul în ochii mei.

— Ți place, dulceată? a șoptit pe pielea mea umedă, provocându-mi fiori.

— Doamne, da, am gemut. Da, da!

M-a răsucit și mi-a tras o palmă pe una dintre fese.

— Ai cel mai mișto fund, Kate.

M-au trecut fiorii. Adoram să mă sugă în poziția asta. Deja eram pe punctul de a exploda. Știam că nu va mai dura mult până când...

— O!

Mi-a băgat două degete prin vaginul ud și au început convulsiile. De-a lungul anilor petrecuți împreună, Price mi-a oferit numeroase orgasme, fiecare mai puternic decât altul. Acesta era o implozie — toate celulele din corp goneau spre nucleul interior. M-am împins în spate, încercând să-i forțez degetele mai adânc în mine.

— Așa. Vreau să termini pentru mine, iubito.

Îmi tremurau membrele, iar până la urmă brațele mi-au cedat și coapsele îmi țineau fundul în aer.

— Ador să-ți provoc orgasme, a zis Price cu o voce guturală și senzuală. Oare știi cât de frumoasă ești acum?

Cuvintele lui m-au făcut să mă excit din nou.

— Te simt, dulceată. Simt că ești gata să termini iar.

Și-a scos degetele și într-o secundă era în mine.

Atât mi-a trebuit. Am explodat.

— Price! Doamne, Price!

— Așa, iubito. Ador când îmi strigi numele. Ador să-ți provoc orgasme. S-a împins încă o dată.

— Mă învălui atât de bine, Kate. Nimeni... Nimeni în afară de tine în toată lumea...

Mi-am împins șoldurile în spate, forțându-l să întărească ritmul. Tare și repede. Așa îmi plăcea, mai ales înainte să plece într-una dintre călătoriile lui. Întotdeauna se asigura că mă voi gândi doar la el cât este plecat.

Și chiar așa era. Nu-mi ieșea niciodată din minte.

S-a avântat în mine mai adânc, apoi s-a retras. Deși am scâncit de frustrare, m-a întors pe spate, mi-a desfăcut picioarele și a intrat în mine.

— Uită-te la mine, Kate. Vreau să mă uit în ochii tăi albaștri și frumoși.

I-au apărut stropi de transpirație pe frunte, lipindu-i de piele șuvițele de păr negru.

— Ești frumoasă. Atât de frumoasă.

S-a împins încă o dată, gemând.

— Doamne, da! E așa de bine!

Eram atât de sensibilă de la numeroasele orgasme, că simțeam fiecare convulsie, oricât de mică, în timp ce Price termina în mine.

Într-o zi aveam să facem un copil împreună. Încă nu era timpul, dar într-o zi...

S-a prăbușit peste mine, fierbinte și alunecos. După câteva secunde, a mormăit „Scuze, iubito“ și s-a dat într-o parte.

M-am întors spre el și mi-am lipit buzele de ale lui.

— Deja mi-e dor de tine.

Avea brațul peste frunte și ochii închiși.

— Și mie. Dar nu e vorba decât de o săptămână.

Am zâmbit și l-am sărutat din nou.

— Pentru mine o săptămână pare un an.

A deschis ochii și s-a întors spre mine.

— Știu. O să te sun în fiecare zi, ca întotdeauna, a zis și a oftat. Ar fi bine să plec dacă vreau să prind zborul. Iar tu ai nevoie de un somn de după-amiază. Îl meriți.

S-a mișcat patul când s-a ridicat. Voiam să stau trează până avea să plece, dar eram epuizată. Muncisem optzeci de ore în acea săptămână și totuși reușisem să ajung acasă și să-l văd pe Price înainte să plece. A doua zi era sâmbătă. Aveam să mă bucur de un somn lung, binemeritat, și de un prânz luat târziu cu prietenele mele, apoi de un masaj.

— Te iubesc, am zis, adormind.

Cuvintele lui au ajuns la mine precum un ecou.

— Și eu te iubesc. Întotdeauna.

*

Am tresărit în pat. Ce naiba era sunetul acela enervant?

În niciun caz alarma mea. Nu o setasem.

Soneria de la ușă. Eram așa de adormită că nu recunoscusem sunetul. Am luat repede telefonul de pe noptieră. Era amiază? La naiba. Chiar eram epuizată. M-a copleșit un sentiment de regret. Aș fi vrut să-mi iau rămas-bun de la Price când a plecat. Fără îndoială, acum era deja undeva dincolo de Atlantic. M-am îmbrăcat repede cu pantaloni de trening și o cămașă, am ieșit amețită din dormitor și m-am târât spre ușa de la intrare. Am răspuns la interfon.

— Da?

— Doamna Lewis? Kate Lewis?

Am tușit.

— Da.

— Sunt ofițerul Trent Nixon, de la Poliția din New York. Am... vești pentru dumneavoastră. Pot să intru?

Mi-a stat inima-n gât. Știam că se întâmplase ceva.

Ceva îngrozitor.

*

Un an mai târziu...

— Haide, Kate, insistă Michelle, cumnata mea. Ai nevoie de o vacanță.

— Ultimul an a fost o vacanță. Abia dacă am muncit.

Nici nu aveam nevoie. Price îmi lăsase o asigurare de viață consistentă. Dacă o investeam înțelept, nu mai trebuia să muncesc niciodată. Ceea ce era bine pentru că, aparent, nici nu mai eram în stare.

— Exact asta vreau și eu să zic. Ai o carieră promițătoare. Un viitor promițător.

Un viitor fără Price? Nu, mulțumesc. M-am uitat la cumnata mea. Semăna atât de mult cu el, cu părul negru și ochii expresivi. Avea și aceeași înverșunare și determinare, de care se folosea acum. Michelle decisese că am nevoie de o vacanță tropicală cu ea. O excursie între fete pe o insulă îndepărtată, undeva pe o coastă din Hawaii.

Dar nu mă convingea.

— Nu poți să vegezezi aici pentru totdeauna, a continuat ea.

— Se pare că nu pot să ies din starea asta, Chelle.

Nimic mai adevărat. Cum aveam să uit de iubirea vieții mele?

Mi-a mângâiat brațul încercând, fără îndoială, să mă consoleze, dar nu reușea.

— Și mie mi-e dor de el. Tuturor ne este. Înțeleg.

Credea că înțelege. Dar nu înțelegea. Era sora lui mai mică, nu sufletul lui pereche. Nu femeia care trebuia să-i poarte copiii — acei bebeluși-fantomă drăgălași pe care nu aveam să-i întâlnesc nicio dată. Nu femeia alături de care ar fi trebuit să îmbătrânească — să râdă împreună pe o bancă în parc, să hrănească porumbeii, să se uite la copii cum se joacă.

Iubitul îmi fusese înhățat de fâlcile iadului și nimeni nu înțelegea asta. Nimeni.

Michelle s-a uitat prin bucătărie.

— Când ai făcut curat ultima oară? Când ai mâncat ceva decent ultima dată?

În chiuvetă era un morman de farfurii murdare și resturile de la mâncarea chinezească de acum două nopți zăceau pe masă. Nu putusem să mănânc mult.

N-am răspuns.

— Uite, a zis Michelle. Plecăm de aici. Sun la o firmă de curățenie să dezinfeceteze locul ăsta și noi mergem să luăm prânzul. Iar tu vei mânca. Apoi mergem la cumpărături.

Am deschis gura să o contrazic, dar nu m-a lăsat să vorbesc.

— Fără comentarii. Ai nevoie de haine. Ceva bun de purtat pe insulă.

Apoi a băgat mâna în poșetă și a scos niște hârtii.

— Aici sunt biletele și itinerarul. Plecăm mâine la prima oră.

*

După un zbor cu turbulențe, drumul cu feribotul aproape că m-a făcut să vomit.

— Nu ai rău de mare, a zis Michelle. Doar ești stresată.

A urmat un drum accidentat, cu pietre, apoi am ajuns, într-un final, la o vilă mică pe plajă, din insula Leiloa, din Pacificul de Sud.

Șoferul ne-a descărcat bagajele. Michelle l-a plătit și a mormăit ceva ce nu am înțeles.

După ce a plecat șoferul, s-a întors către mine.

— Deci, ce părere ai?

— Cred că trebuie să fac pipi.

Hopurile de pe drum își spusese ră cuvântul.

— Pentru Dumnezeu, Kate. Uită-te în jurul tău. E așa frumos aici. Plaja este drept în față și am auzit că apusurile sunt uimitoare. Aici e paradisul. Bucură-te de el.

Singurul lucru de care voiam să mă bucur era mort și îngropat. Mi-am luat valiza și bagajul de mână.

— Să mergem înăuntru.

Michelle a scuturat din cap și a oftat.

— Bine. A scos un card și a deschis ușa.

— Locul acesta ar trebui să fie minunat. Patru dormitoare, bucătărie complet echipată. Piscină și cadă cu hidromasaj.

— Dar de ce avem nevoie de patru dormitoare? am întrebat.

— Lasă-te purtată de val măcar o dată. Bine, Kate?

Michelle fusese o prietenă bună, îmi suporta atitudinea pesimistă. Puteam măcar să încerc să mă bucur de vacanța pregătită de

ea. Era evident că depusese ceva efort. Până acum totul a fost de primă clasă. Cu siguranță costa enorm. Măcar îmi permiteam.

— Ai câștigat. Hai să ne bucurăm de locul ăsta.

Vila era frumoasă și decorată în stil modern. În bucătărie aveam un aragaz profesional, blaturi de marmură și un frigider uriaș din oțel inoxidabil.

Michelle l-a deschis și a scos o sticlă de Moët.

— Să ciocnim niște bule pentru începutul celor trei săptămâni în paradis.

Încă nu eram în dispoziție de petrecere.

— Nu, mulțumesc.

— Hei, îți amintești? Te vei lăsa purtată de val.

A desfăcut dopul și l-a scos cu un pocnet.

— Ai dreptate. Așa am zis.

Încercând să-mi îndeplinesc partea mea de responsabilitate, am căutat prin dulapuri până am găsit pahare de șampanie. Michelle le-a umplut și mi-a dat unul.

— Pentru a găsi ce am pierdut, a zis, ciocnind.

Am inspirat adânc. Alesese niște cuvinte interesante. N-aveam să regăsesc niciodată ce pierdusem, dar poate aveam să găsec o parte din mine — acea parte puternică, ce mă putea ajuta să trec peste ce va urma.

— Bine. Pentru a găsi ce am pierdut.

Am băut o gură din lichidul spumos. Bulele îmi dansau pe limbă.

— În spiritul acestei idei, a zis Michelle, hai să ne schimbăm și să ne plimbăm pe plajă. Camera ta este cea de la capătul coridorului de la etaj. Eu iau dormitorul de aici.

Mi-am tras bagajele sus în camera pe care o alesese pentru mine... și am rămas mută de uimire când am intrat. Era cel mai luxos dormitor pe care mi-l puteam închipui. Nu aveam nevoie de această cameră. De ce închiriasse această vilă, până la urmă? Puteam la fel de bine să stăm într-o cameră de hotel cu două paturi.

Patul uriaș era îmbrăcat în mătase neagră și argintie, iar dulapurile și noptierele erau vișiniu-închis. Dar nu erau nimic pe lângă baie. Decadență pură. Blaturi din marmură alb-argintie și corpuri negre de porțelan, inclusiv un bideu. Cada și dușul cu aburi erau destul de mari, pentru două persoane. Am inspirat. Întreaga încăpere mirosea a trandafiri și levănțică.

Am despachetat câteva lucruri și m-am schimbat într-un bikini roz și sexy, pe care Michelle a insistat să-l cumpăr.

— Ai un corp minunat, a zis. Arată-l!

Cui să-l arăt, nu aveam nicio idee. M-am îmbrăcat, oricum, și mi-am înfășurat la talie un sarong negru cu roz. M-am încălțat cu șlapi, mi-am prins părul blond de culoarea mierii într-o coadă și am coborât.

Michelle mă aștepta în bucătărie, îmbrăcată cu un sutien albastru-regal și o fustă largă albă. Mi-a dat un alt pahar de șampanie.

— Ceva bule pentru plimbare.

— Pe o plajă publică?

— Ești bleagă. Aceasta este o plajă *privată*. Ai mai văzut vreo casă pe aici când am venit?

Nu văzusem nimic. Eram prea ocupată să-mi plâng de milă.

— Îmi pare rău. Atunci cred că este în regulă.

— *Totul* este în regulă, a zis, zâmbind.

— Ieși afară. Ia-o la stânga. Priveliștea este spectaculoasă. Vin și eu într-un minut.

A băut din paharul ei.

— Nu. Te aștept.

— Trebuie să dau un telefon și nu vreau să stai aici când afară sunt plaja și oceanul. Du-te. Nu vreau să ratezi apusul.

Ce aveam de pierdut? Deja pierdusem tot. Nu pățeam nimic dacă mă plimbam pe plajă câteva minute singură. Mi-am luat paharul, am ieșit și m-am uitat înspre ocean. Soarele era aproape de orizont, o minge portocalie și luminoasă cu raze galbene și albe. Era încă destul

de puternic, așa că mi-am acoperit ochii. Nu mă gândisem să-mi iau ochelarii.

Apoi am mers pe malul apei, uitându-mă la mulțimea de scoici și plante care fuseseră aduse la mal. După ce am mers câțiva metri, m-am uitat înapoi după Michelle. Nu se vedea încă.

Am continuat să merg, m-am uitat din nou la soare, apoi în față, când...

Michelle îmi spusese că aceasta era o plajă privată. Atunci de ce venea cineva înspre mine?

Mi-am mijit ochii, încercând să văd mai bine. Ceva îmi era cunoscut în modul increzător în care mergea...

Mi-a tresărit inima.

Nu.

Nu era posibil.

O fantomă venea spre mine.

O fantomă care mi-a spus mereu că am cei mai frumoși ochi albaștri pe care i-a văzut vreodată.

Capitolul 2

Price

Am visat la această zi. Am stat în pat nopți la rând torturându-mă cu posibilitatea aceasta. Cel puțin jumătate din acele nopți le-am petrecut încercând să mă răzgândesc.

Puteam să o las să uite de mine și să-și vadă de viață. Poate așa era corect, dar în momentul în care am luat telefonul și am sunat-o pe Michelle, am știut că nu mai pot da înapoi. Kate ar fi putut să se îndrăgostească de altcineva și tot găseam o modalitate de a o avea înapoi. Era soția mea și nimic nu putea schimba asta. Nici măcar presupusa mea moarte.

Mă ardea soarele pe umeri, iar picioarele mi se cufundau în nisip în timp ce mergeam înspre ea pe plajă. Era cu fața la mine, aparent privindu-mă fix. Inima a început să-mi bată mai repede. Oare mă recunoscuse deja?

Imaginația mea rula fiecare scenariu la care mă gândisem. Lacrimile ei de bucurie. Cum sărea în brațele mele. Cum ne aruncam în pat imediat ce aveam ocazia. Mă mâncau palmele pentru că voiam să o ating din nou. Dulcea mea Kate...

În timp ce mă apropiam, era nemișcată ca o stană de piatră, cu gura căscată și brațele atârdate pe lângă corp. Deci nu avea să-mi sară în brațe.

Am mers încet în fața ei și mi s-a oprit inima când ni s-au întâlnit privirile. Acei ochi albaștri... Să mă ajute Dumnezeu, m-au răpus din prima secundă când i-am văzut, la școală. Eram pierdut. Nu se schimbase nimic.

— Kate.

Am întins mâna, disperat să o ating.

Dar ea a scuturat din cap, punându-și mâna tremurând la gură.

— Nu se poate.

— Kate, sunt eu, am zis mai tare. Sunt Price.

Tot scutura din cap, aproape căzând pe spate.

— Nu ești real. Asta nu este adevărat. Tu ești mort.

— Ba nu, sunt real, dulceață. Sunt eu. Îți promit.

Nu mai puteam să stau la distanță de ea. Am făcut câțiva pași mari, am prins-o de brațe și mi-am lipit pieptul de al ei.

Dar în secunda în care am atins-o, a scos un bocet adânc. Durerea ei era așa de mare, de reală. Simțeam că îmi cuprinde membrele și mă strânge de gât. Am îmbrățișat-o, mi-am afundat fața în gâtul ei și am mirosit-o. Grepfrut. Doamne, încă mirosea la fel. Îmi doream ca totul să fi fost la fel acum.

Încă mai plângea, iar corpul îi era așa de delicat. Era mai slabă. Avea și cearcăne în jurul ochilor. Era fără vlagă, dincolo de șocul de a mă vedea. O să fac toate astea să dispară imediat ce va înceta să plângă și mă va lăsa să o sărut și să o iubesc.

Am încercat s-o liniștesc, m-am dat în spate cât să-i văd fața și să-i șterg lacrimile. Apoi privirea mi-a fost atrasă de părul negru din spatele ei. Michelle era pe verandă la câțiva metri depărtare.

— Chelle.

Imediat cum i-am rostit numele, a fugit înspre noi. Kate s-a îndepărtat înainte să o pot ține aproape, și Michelle a ocupat imediat locul rămas liber.

— Nemernicule. Doamne, nu pot să cred că ești aici cu adevărat. Chiar ești tu!

Lacrimile îi curgeau pe obraz, ajungându-i pe buzele care zâmbeau și udându-mi fața în timp ce mă pupa de o mie de ori. Am strâns-o la piept și curând lacrimile s-au transformat în râsete. Nu am mai auzit un sunet așa de minunat de când... Ei bine, din vremurile mai fericite.

Într-un final s-a dat înapoi și ne-am întors amândoi către Kate, care își ținea brațele în jurul trupului. În ciuda căldurii tropicale, tremura.

Michelle a luat-o de mână.

— Haide. Să mergem înăuntru și să terminăm sticla. Trebuie să sărbătorim.

Kate a zâmbit timid, uitându-se la mine de parcă nu putea să creadă că sunt real. Am mers înăuntru cu ele, observând designul casei. Nimic nu putea strica bucuria de a fi pe o insulă cu climat temperat mai tare decât aerul condiționat ce mergea non-stop.

— Frumos loc, am spus zâmbind. Am ales această vilă după ceva căutări. Trebuia să fie îndepărtată, bineînțeles, dar și cea mai bună, pentru Kate. Speram să-i placă. Fără îndoială, era mai bună decât barca pe care o numeam casă din ultimele luni.

Kate s-a sprijinit de blatul înalt de la bar, cu o privire pierdută, în timp ce Michelle sărea de la frigider la dulapurile lăcuite în negru, scoțând un alt pahar de șampanie.

— Este uimitor. Cu siguranță știi să alegi locul perfect pentru reuniunile de familie, a zis Michelle, râzând din nou fericită.

Kate se uita când la Michelle, când la mine.

— Știi?

Zâmbetul lui Michelle a dispărut.

— Price m-a sunat săptămâna trecută. Mi-a zis doar să rezerv acest loc pentru noi două și să păstrez secretul. De aceea s-a întâmplat totul așa repede. Trebuia să te aduc aici cât mai repede.

Kate a scuturat din nou din cap, lacrimile lipindu-se de genele ei lungi.

— Dulceață... Am pășit spre ea.

— Nicio dulceață!

A lovit cu mâna în marmură.

— Erai mort. Te-am îngropat!

Michelle a pus sticla de șampanie jos.

— Aveți nevoie de spațiu. Mă scuzați, a zis încet. Mă duc să explorez insula puțin. Mă întorc înainte să se întunece.

Se uita în jos și a trecut pe lângă mine, pupându-mă din nou pe obraz.

Apoi a dispărut, lăsându-mă singur cu soția mea. Cu soția mea foarte furioasă, pasională și frumoasă. Femeia căreia îi puteam provoca un orgasm în mai puțin de un minut. Femeia pe care am jurat să o iubesc toată viața.

Femeia care a suferit la înmormântarea mea.

Mi-am încordat maxilarul dureros de mult la acest gând. Kate, îmbrăcată în negru, luându-și rămas-bun de la mine pentru totdeauna, alături de familiile și prietenii noștri.

— Nu era nimic în acel sicriu, Kate.

Dacă găseau cadavrul, nu eram aici astăzi.

Și-a luat capul în mâini și a început să plângă încet. Am rezistat tentației să o iau din nou în brațe.

— Știi că ești supărată...

Și-a ridicat capul și a mijit ochii.

— Supărată? M-ai lăsat singură, Price. Timp de un an, m-ai lăsat că culeg rămășițele vieții noastre. Unde erai când mi se usca inima? Hoinăreai pe insulă? Făceai surf?

Se uita înspre corpul meu bronzat și tonifiat de parcă ștersesem toate urmele identității mele ca să plec într-o vacanță prelungită. Se înșela amarnic.

Am eliminat spațiul dintre noi, trăgând-o înspre mine. De data asta nu aveam să-i mai dau drumul.

— Am făcut asta pentru noi! Am făcut asta pentru tine, Kate. Acum nu înțelegi, dar crede-mă. Nu exista altă soluție.

A înghițit, părând că furia și lacrimile se liniștesc pentru moment.

— Te iubesc, am spus, cu dinții încleștați. Să mă ajute Dumnezeu, nu va ști niciodată cât de mult. Sunt viu, dar o parte din mine a murit când acel avion s-a prăbușit. O vreau înapoi. Te vreau pe *tine* înapoi.

A încercat să scuture din nou din cap, dar am prins-o de obraz și i-am ridicat fața, liniștind-o. Buzele noastre erau atât de aproape. De aș fi putut să o fac să înțeleagă totul cu un sărut, cu promisiunea că inima mea a fost alături de ea în tot acest timp.

Merita să încerc. Așa că i-am luat gura și am trecut de buze, până când i-am găsit limba catifelată. Apoi am luat mai mult. Ar fi trebuit să sărbătoresc întâlnirea buzelor ei moi cu ale mele, dar în schimb, am consumat momentul. Am devorat-o până când abia mai puteam respira. Când ne-am dezlipit, gâfâiam și eram disperat de excitat, suferind și readus la viață în același timp, agitat și liniștit acum că era destul de aproape pentru a o ține în brațe.

— Kate, trebuie să fiu cu tine.

Aproape că vocea mi-a cedat de dorință.

S-a ridicat pe vârfuri, trecându-și mâna prin părul meu crescut prea mult și împreunându-ne buzele din nou. Ca un cub de gheață în soarele verii, ceva s-a topit în mine — frica și îndoiala care m-au cuprins imediat ce se ferise de atingerea mea. Nu. Încă era Kate a mea. Și aveam să-i arăt că și eu eram bărbatul de altădată, în toate felurile care contau.

Am ridicat-o, cu coapsele în jurul taliei mele, și am dus-o către cel mai apropiat dormitor. Am lovit ușa cu piciorul și am lăsat-o jos pe Kate, lângă pat. Îi sticleau ochii de dorință. În acel moment, am jurat să păstrez acea privire pe fața ei cât de des puteam cât era aici.

Mi-am plimbat mâinile pe umerii ei și apoi pe brațe. Aveam să fac dragoste cu ea. Apoi aveam să o hrănesc. Și apoi... La un moment

dat, aveam de dat niște explicații. Dar întâi trebuia să facă o alegere. Una care urma să ne construiască sau să ne distrugă viitorul. Oricât de mult o iubeam, alegerea era a ei.

Înainte să mă pot gândi prea mult la asta, s-a întins înspre mine și mi-a dat cămașa albă jos. Apoi a tras de șiretul pantalonilor mei scurți.

— Dă-i jos.

Tonul ei nu era provocator sau jucăuș. Ci mai degrabă aproape disperat. Știam asta pentru că și eu eram posedat de gândul de a o avea dezbrăcată, dezgolită și deschisă pentru mine, în timp ce ne împreunam corpurile până când striga de plăcere. Am tresărit când mi-a atins penisul, care era deja tare ca granitul.

Am dat repede pantalonii jos. Ochii ei pe jumătate deschiși s-au făcut mai mari, dar nu puteam să mă mai torturez cu privirea ei înfierbântată nici un minut în plus. Am tras de nodul care-i ținea sarongul și apoi de bikini până când au ajuns pe podea.

Am împins-o pe pat și apoi am urmat-o, deschizându-i picioarele pentru a putea ocupa spațiul dintre ele. Fiecare celulă din corpul meu voia să o iubesc imediat, dar mă îngrijoram că era prea fragilă. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era s-o rănesc sau s-o sperii cu bestia din mine care nu fusese hrănită de un an. Bestia care poftea la o singură femeie. Doar corpul ei avea efect asupra mea, mirosul ei, gustul păsăricii ei perfecte.

Apoi m-am gândit că poate a fost cu alți bărbați. Cine știe ce tentații a avut când suferea, crezând că am dispărut pentru totdeauna? Am alungat repede acel gând. Aș fi iertat-o, pentru că eu trebuia să fiu iertat cu adevărat pentru iadul prin care am pus-o să treacă.

Cu un geamăt, am coborât, cufundându-mă în dulcele rai dintre coapsele ei. Respiram în carnea ei udă, înfigându-mi degetele în ea, gustând-o, amintindu-mi de ea...

— Tot cred că visez. Asta nu poate fi adevărat, a zis printre găfâieli, trecându-și mâna prin părul meu.

La naiba, nu eram o fantomă. Eram soțul ei. M-am ridicat deasupra ei. Ne-am lipit gurile cu un sărut pasional și mi-am împins capul penisului în ea.

— Nu visezi. Sunt real. Asta...

M-am împins în ea cât am putut de adânc.

— Asta este real.

S-a arcuit de spate și a găfăit printre buzele mele. Doamne, ce frumoasă era. În acel moment mi-au revenit o mulțime de amintiri uitate. Prima dată când a fost a mea. Ultima dată. Momentele când am făcut-o să zică lucruri nebunești de murdare din pasiune. Când i-am făcut promisiuni și mai murdare și m-am ținut de ele.

Am trecut cu buzele pe gâtul ei.

— Iar când îți voi provoca un orgasm, Kate, vei ști că este real. Niciun vis nu poate face ce voi face eu.

Am ieșit din ea, doar ca să intru din nou, de data aceasta mai încet, savurând fiecare centimetru al călătoriei în care corpurile noastre deveneau unul. A gemut ușor și și-a înfipt unghiile în umărul meu. La naiba, îmi era dor de acel sunet. Păsări, valuri lovindu-se de stânci, orchestre. Lumea poate să păstreze aceste zgomote. Singurul sunet pe care voiam să-l aud era muzica gemetelor delirante scoase de soția mea în timp ce i-o trăgeam până amețea.

— Acum simți că este real, dulceață?

Am punctat această întrebare cu o înfigere adâncă ce ne-a unit șoldurile.

— Da... da.

Răspunsul a venit de mai multe ori în ritmul loviturilor mele.

Puteam să-mi petrec toată viața așa.

O să-mi petrec toată viața așa. O să ne-o petrecem *împreună*.

Am sărutat-o din nou, ușor și adânc, dorindu-mi să pot opri timpul și să rămân așa pentru totdeauna. Meritam ore de sex și multiple orgasme de douăzeci de minute după chinurile prin care am trecut. Dar nu eram pregătit pentru un sex atât de intens după un

an de lipsă. Și deodată mă gândeam doar la cum s-o fac să termine înaintea mea.

Am ieșit din ea și am tras-o până când fundul i-a ajuns pe marginea patului. I-am sărutat coapsele fine, apoi le-am pus pe umerii mei.

M-a atins cu degetele pe abdomen, o mișcare care i-a împreunat sânii într-un mod și mai plăcut.

— Dar vreau să te ating.

Mi-am băgat din nou penisul în fierbințeala ei umedă și am scos un geamăt din cauza senzației incredibile.

— Mă atingi. Dar după ce termini, iubito. Nu o să rezist mult.

Apoi am început să împing serios, ținându-i șoldurile în unghiul perfect pentru a-i atinge punctul G și pentru a o trimite pe orbită. Și după zece ani aș ști combinația acestui lacăt.

Gemea din ce în ce mai tare, iar când am început să-i mângâi clitorisul cu degetul, presiunea a crescut. Și-a încleștat pumnii, și-a întins vârfulurile degetelor de la picioare și testiculele mele au explodat. Atât de aproape. Al naibii de aproape.

— Te iubesc, Kate... atât de mult. O, la naiba...

A țipat. Simțeam că leșin. Am pierdut urma orgasmului ei în timp ce al meu a trecut prin mine, izbindu-mă în timp ce mă opinteam și eu în ea cu o ultimă mișcare de șolduri.

Am ieșit din ea și m-am întins într-o parte înainte să-mi cedeze picioarele. Cu Kate lângă mine mă simțeam mai fericit decât îmi aminteam să fi fost vreodată.

Lângă noi era un perete de sticlă cu vedere la ocean și uși glisante deschise care dădeau către o altă verandă. O briză caldă a intrat în cameră, suflând perdelele de mătase înspre pat. Am oftat simțindu-mă binecuvântat.

Dacă eram mort, acesta era raiul.

Apoi Kate s-a ridicat într-un cot și s-a uitat la mine ca un înger cu ochii albaştrii. M-am ridicat și i-am atins fața, fermecat de finețea

ei. Am urmărit fiecare linie și m-am reobișnuit cu pistruii subtili care apăreau pe obraji ei când vedeau apusul.

Va zice da. Trebuie.

În acel moment, chiar am crezut. Apoi a vorbit.

— Trebuie să-mi spui tot.

Capitolul 3

Kate

Nu a răspuns pe loc și, deși eram disperată să aud niște răspunsuri, nu l-am forțat. Acum trebuia să-l ating. Voiam — nu, *aveam nevoie* — să stau lipită de el. Altfel, ar putea să dispară într-o clipită, și m-aș trezi doar ca să-mi dau seama că totul a fost un vis.

Mai avusesem astfel de vise în anul care trecuse, unele atât de reale, că mă trezeam zâmbind și radiind de căldură, doar ca să mă înec în lacrimi când îmi dădeam seama că Price nu mai era și stăteam singură în pat.

Încă mai avea umerii lați și puternici, era mai bronzat decât îmi aminteam, fără îndoială de la soarele tropical. Părul negru îi crescuse mai lung și acum îi acoperea urechile, dar tot se simțea precum mătasea când îl mângâiam. Pieptul și abdomenul lui musculos încă îmi tăiau respirația, iar când am trecut cu degetele peste un sfârc, a tras aer în piept și și-a închis ochii, cum făcea mereu. Încă mai răspundea la atingerile mele.

Avea buzele cărnoase și roz și o barbă de câteva zile care-i încadra conturul feței. Asta era diferit. Price era mereu proaspăt

bărbierit. Mi-am pus mâna pe obrazul lui, lăsând barba să mă zgârie pe vârful degetelor. Da, diferit. Diferit, dar bine. Părea mai aspru. Minunat și aspru.

Apoi m-am uitat în ochii lui căprui și calzi și am fost străbătută de un fior. Ochii i se schimbaseră. Se uita la mine cu aceeași intensitate, cu aceeași iubire, dar ceva nou se mai vedea în privirea lui.

Acei ochi văzuseră anumite lucruri. Străluceau cu un nou înțeles, unul întunecat care-l cuprinsese cu forța.

Price arăta la fel, mă iubea la fel și încă putea să mă facă să-mi tremure genunchii, dar ceva se schimbase la el.

— Price, am spus din nou, trebuie să-mi spui tot.

A oftat, dând din cap.

— Meriți asta, dar trebuie să înțelegi. Nu pot să-ți spun tot. Nu încă. Nu dacă vreau să fi în siguranță.

Mi-au trecut fiori pe ceafă. În siguranță? Pentru prima dată, realitatea m-a lovit precum un bloc de ciment. Price nu murise în acel accident de avion. Price trăia și *a ales* să nu se întoarcă la mine. Își însenase moartea.

Nimeni nu face asta doar ca să se distreze. Acel înțeles care băntuia în ochii lui Price? El l-a adus aici. *Ne-a* adus aici. Dar oricare ar fi fost motivul, era suficient de întemeiat ca să ne țină despărțiți un an?

Fiecare celulă din corpul meu striga să-l trag înspre mine, să-l sărut și să uit de anul ce a trecut. Ce mai conta? Price se întorsese. Se întorsese din morți. Acum puteam avea acei copii. Puteam îmbătrâni împreună. Aveam o a doua șansă...

Nu. Am scuturat din cap, încă ținându-i obrazul în mână. Nu puteam să-l las să plece. Nu puteam risca să dispară în ceață.

— Îmi datorezi toată povestea. Ai dispărut.

Bocetele mă sufocau.

— M-ai lăsat să cred că ești mort!

A înghițit în sec și am văzut cum înghite în sec.

— M-am gândit la tine în fiecare zi. În fiecare minut nenorocit din fiecare zi nenorocită.

— Crezi că eu nu m-am gândit la tine? Erai viața mea, Price. Și m-ai lăsat să te jelesc, să te îngrop. Cum să trec peste asta?

— Știu că este dificil de înțeles, dar anumite circumstanțe...

— Circumstanțe despre care nu vrei să-mi zici. Măcar tu știai că eu trăiesc! Nu erai bântuit de imagini cu mine prăbușindu-mă la pământ și arzând în flăcări.

— Doamne, iubito.

Și-a închis ochii, strâmbându-se de durere.

— Te rog. Nu face asta.

— Tu ai făcut asta, Price. Tu ai ales așa. Ai ales să nu te întorci la mine. Eram o soție bună, la naiba! De ce ai făcut asta?

— Kate, te rog.

M-a prins de mână și mi-a îndepărtat mâna de fața lui. M-a sărutat ușor în palmă.

— Îți voi spune totul când pot. Vom avea timp. Promit. Dar acum putem să ne bucurăm de reuniunea noastră? De această noapte?

Am oftat ușor.

— Este singura noapte pe care o avem la dispoziție?

De data asta el mi-a luat obrazul în mână și ochii lui negri străluceau intens.

— Asta depinde de tine.

De mine?

— Ce na...

Și-a pus buzele pe ale mele, de data asta nu chiar ușor. Acum el lua și eu îl lăsam, deschizând gura pentru el, parcă din instinct. Gura și corpul reacționau la corpul lui, ca întotdeauna. Și cum avea să fie de acum încolo.

Săruturile noastre au fost mereu pasionale, înflăcărâte, dar acesta m-a aprins ca un foc. Limbile ni se încălceau și se duelau până când Price s-a desprins, gâfâind.

— Ești a mea, Kate. Mereu vei fi a mea.

Și-a lipit iar gura de a mea.

Nu fusesem a lui în ultimul an... Dar gândurile mi s-au oprit aici, pentru că sărutul lui mă copleșea din nou. Mi s-au întărit sfârcurile și îi împungeau pieptul fin, tânjind după atingerea lui, după buzele lui. Când nu mai rezistau să fie ignorate, am întrerupt sărutul.

— Price. Sfârcurile mele. Te rog.

Mi-a luat sânii în mâini.

— Atât de frumoși.

Mi-a mângâiat partea de sus a sânilor, evitând aureolele și vârfulurile doritoare.

— Te rog!

A zâmbit și a apucat un sfârc cu buzele. Mișcarea mi-a făcut coapsele să se încordeze. Adoram să-mi fie supte sfârcurile și nimeni nu o făcea mai bine ca Price.

— A mea, a zis el lipit de carnea mea. Toată a mea.

Am gemut în timp ce-mi freca celălalt sfârc cu degetele. Eram străbătută de scânteii ce explodau între picioarele mele. Price a continuat să mă sugă în timp ce trecea cu mâna peste abdomenul meu, lăsând în urmă valuri de electricitate. Când a ajuns la clitoris, m-am arcuit în degetele lui.

Mi-a lăsat sfârcul.

— Doamne, ești atât de udă, Kate.

M-a mângâiat pe cutele alunecoase, apoi s-a lăsat în jos, arzându-mă cu căldura cărnii lui musculoase.

— A trecut prea mult de când am gustat această dulceață. Al naibii de mult.

Am închis ochii când a trecut cu limba peste crăpătura mea, dar când i-am deschis, eram sigură că ochii lui negri erau acolo, privindu-mă ca de obicei, plini de dorință.

M-am uitat adânc în ochii lui și apoi i-am văzut sufletul. Era acolo. Același Price. Cu toate că lucrurile se schimbaseră în ultimul an, era același Price. Și era tot al meu.

Trăgea și sugea, fremătând între coapsele mele, mormăind în timp ce mă savura. Urcam tot mai sus, iar când eram aproape de vârf, chiar am văzut munții Adirondack acoperiți de zăpadă; apoi a băgat iar două degete în mine și am zburat.

— Doamne, Price! Îmi vibra tot corpul, iar sângele îmi curgea prin vene precum mierea fierbinte.

— Așa, dulceață. Termină. Vreau să termini pentru mine. Doar pentru mine.

A continuat să-și împingă degetele în mine, mângâindu-mi punctul G, iar când convulsiile au început, mi-am întins din nou aripile, de data asta pântecul îmi pulsa adânc, acel tip de punct culminant care mi se ducea la inimă, la suflet.

Înainte să apuc să deschid gura și să-l implor să intre în mine, Price era deja deasupra mea, capul penisului gădilându-mi clitorisul.

— Doamne, te rog, am gemut.

S-a cufundat în mine, atingându-mi cel mai interior loc secret, unindu-ne nu numai corpurile, dar și sufletele. Era ceva pământesc. Era pasional. Era cea mai elementară forță a vieții.

Era dragoste.

M-am lăsat pradă momentului, plăcerii pe care mi-o provoca. Toate gândurile mi-au dispărut din minte, lăsând loc doar sentimentelor. Emoție pură. Trecea prin mine precum o briză caldă de vară, purtându-mă cu ea, lăsând anul trecut în urmă.

Conta doar prezentul. Doar acest moment. Acest bărbat.

Mi-o trăgea tare, avea pe frunte stropi de transpirație, și nu-și lua nicio secundă privirea de la mine.

— Suntem noi, iubito. Asta este real. Asta este ce putem avea. Pentru totdeauna.

Se împingea mai tare, lovindu-mă cu osul pubian în clitoris și făcându-mi pielea de găină. Urma să ajung din nou la climax, întregul corp cântându-mi precum o orchestră corală.

— Termin, Kate. Termin. Termină cu mine, dulceață. Acum.

Cuvintele lui m-au aruncat peste prăpastie, și m-am împins înaintea, dându-i totul. Tot ce eram.

— Te iubesc, Kate, a zis, tresărind în timp ce s-a eliberat în mine.

— Și eu te iubesc. Mereu.

*

Am deschis ochii. Eram tot în dormitorul de jos, cel ales de Michelle pentru ea, iar corpul mi se încălcea prin cearșaful moale de bumbac. M-am ridicat, clipind. Am fost cuprinsă de întuneric.

Price. Unde era Price?

Nu. Fusese doar un vis.

Îmi crescuse pulsul, m-am ridicat, mi-am înfășurat sarongul pe post de rochie, m-am uitat în oglinda din baie și am ieșit din dormitor. I-am găsit pe Price și Michelle pe veranda din față. Am deschis ușa.

Michelle s-a oprit brusc din vorbit înainte să aud ce zicea.

— Kate. Vino lângă noi.

Price s-a ridicat.

— Hei, tu. Ai dormit bine?

De fapt, în aceste câteva ore dormisem mai bine decât în ultimul an. Dar am zis doar „da“.

M-am așezat pe scaunul pe care Price îl ținea pentru mine și Michelle a început să-mi toarne un pahar de vin, dar am scuturat din cap. Nu voiam să beau acum. M-am uitat la soțul meu și în lumina lunii acel înțeles băntuit din ochii lui era și mai evident. Despre ce vorbeau el și Michelle?

Am inspirat și am expirat ușor.

— Vorbiți în continuare.

— Vorbeam doar așa, să treacă timpul.

Michelle a luat o gură de vin, evitându-mi privirea.

— Da? Despre ce?

— Nimic, iubito, a zis Price. Chelle îmi povestea despre mama și tata.

— Da, și o să te bată dacă află vreodată ce ai făcut, a zis ea.

Price a râs — un sunet ciudat care nu semăna cu râsul lui normal. Dar ce mai știam eu despre ce era normal? Price îmi atinsese sufletul mai devreme de fiecare dată când am făcut dragoste, și pentru câteva momente binecuvântate și sacre, realitatea dispăruse.

Acum realitatea revenise. Dornică de răzbunare.

Price, tot în picioare, s-a întors către Michelle.

— Te superi dacă plecăm puțin? Aș vrea să mă plimb cu soția mea.

Michelle a zâmbit.

— Bineînțeles că nu. Vă rog. Mergeți.

Atunci s-a întors către mine.

— Kate?

Am oftat și m-am ridicat. Deci o să ne plimbăm. Dar o să și vorbim? Sau o să facem dragoste sub stele? Nu puteam controla modul în care corpul meu reacționa la Price, dar la un moment dat trebuia să primesc niște răspunsuri.

Arăta uimitor, cu părul negru răvășit, cămașa albă care-i acoperea pieptul. Câțiva nasturi erau desfăcuți, iar bronzul lui mă tenta. Chiar și picioarele îi arătau minunat în sandale. Picioarele bine făcute, cu mușchii încordați, erau flexate și gata să înceapă să meargă. Sau să alerge.

Era încordat. Îl cunoșteam de suficient timp pentru a-l citi precum o carte deschisă.

M-am ridicat și i-am dat mâna.

— O să pregătesc ceva pentru cină, a zis Michelle. M-am asigurat că bucătăria este aprovizionată. Veniți înapoi într-o oră dacă vreți să mâncați.

— Bine. Mulțumim.

Price m-a condus afară de pe verandă, pe nisipul fin.

Mi-am adâncit picioarele în căldură.

— Mi-am uitat șlapii.

— Nicio problemă. Dacă văd vreo meduză, te iau în brațe.

A zâmbit.

— Mă gândeam că problema era să nu calc pe scoicile ascuțite, am spus. Mă întorc imediat.

Am intrat în casă.

Michelle deja scotea legumele din frigider.

— Ai decis să nu mergi?

— Nu. Doar îmi iau papucii.

M-am dus în dormitorul de jos și i-am luat.

— Ce zici de o tigaie cu creveți? m-a întrebat Michelle când am trecut pe lângă bucătărie.

— Sigur. Super.

Toată mâncarea avusese gust de noroi în ultimul an, așa că ce mai conta? Poate în seara asta aveam să simt aromele din nou.

— Hei... Kate?

M-am întors spre bucătărie.

— Da?

— Nu fi dură cu el. A trecut prin... multe.

— Înțeleg asta, Chelle. Chiar înțeleg. Încă nu știu ce s-a întâmplat, dar nu poate fi frumos.

Am oftat.

— Și eu am trecut prin multe. Și nu doar eu. Tu, Brenda și Sonny, toată familia și toți prietenii lui.

Am scuturat din cap.

— Nu vrea să-mi spună nimic.

— Știu. Îmi pare rău.

S-a uitat în jos la tocătorul pe care l-a scos din dulap.

Reacția ei mi-a provocat fiori pe șira spinării.

— Stai așa. Ție ți-a spus ceva?

M-a cuprins invidia.

— Nu. Nu chiar.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Nimic. Nu înseamnă nimic.

Eram prietenă cu Michelle de când ea era în primul an de facultate, iar eu în al doilea. Ne-am cunoscut prin intermediul lui Price, bineînțeles, dar ne-am apropiat fără mijlocirea lui. Aveam încredere în ea, dar acum era ceva ce nu-mi spunea.

— Trebuie să-ți spună Price, a zis. Acum mergeți. Recuperați timpul pierdut. Meritați asta.

Am dat din cap și am mers spre verandă. Price mi-a luat mâna tăcut. Ne-am îndepărtat de vilă, iar luna lumina argintiu deasupra noastră.

După ce am mers câteva minute, Price s-a uitat în sus.

— Stelele sunt uimitoare aici. Nu există poluare sau smog care să le ascundă.

M-am uitat la cer. Într-adevăr, stelele păreau mai luminoase și mai numeroase.

— Sunt foarte strălucitoare, am spus.

— Nu la fel de strălucitoare ca tine.

Mi-a luat obrazii în mâini și m-a sărutat inocent pe buze.

— Oare vei putea vreodată să mă ierți, Kate?

Ce întrebare grea. Price era iubirea vieții mele. Era o vreme când nu-mi puteam imagina că ar face ceva pentru care trebuia să-l iert. Poate că nici nu a făcut încă.

— Ai spus ceva mai devreme. Ai spus că depinde de mine dacă avem mai mult timp sau doar o noapte.

— Da.

— Ce înseamnă asta?

A trecut cu mâna de pe obraz, pe umăr și pe braț, provocându-mi furnicături.

— Înseamnă că nu mă mai pot întoarce niciodată, Kate.

— De ce?

— Pentru că știu anumite lucruri. Lucruri pe care nu ar trebui să le știu.

— Spune-mi. Spune-mi ce știi.

I-am mângâiat brațul puternic, cuprinsă de un impuls copleșitor de a-l iubi și de a-l proteja.

— Poate putem să reparăm lucrurile. Mereu am spus că împreună putem trece peste orice.

A închis ochii, a oftat și apoi i-a deschis și s-a uitat din nou la stele.

— Doamne, ești așa de inocentă. Așa eram și eu cu un an și jumătate în urmă.

Deși aerul nopții era cald, mi-am simțit brațele reci și am început să le masez.

— Price, mă sperii.

— Nu asta vreau, iubito. Nu vreau. Poate sunt egoist că vă implic pe tine și pe sora mea în asta. Poate ar fi trebuit să rămân singur, să vă las să vă vedeți de viață.

— Price, te rog.

A trecut cu mâinile peste umeri și peste brațe, luându-mă de mâini.

— Acel avion care s-a prăbușit trebuia să mă omoare și slavă Domnului că ei au crezut că au reușit. Altfel, aș fi fost mort de-adevăratelea acum. La fel și părinții mei. Și Chelle.

Și-a închis ochii cu o grimasă.

— Și tu.

Capitolul 4

Price

Adevărul era dur și dureros, ca o cireadă de tauri furioși care aleargă prin mine, vrând să fie eliberați. Adevărul ar putea să ne omoare pe toți. Dar iluzia că aș fi putut să nu le spun nimic lui Kate și Chelle despre ce s-a întâmplat se risipea cu fiecare oră.

Am deschis gura, așteptând să iasă toate cuvintele necesare. Dar când am deschis ochii, frumusețea lui Kate mi-a distras atenția. Nimeni și nimic nu a fost mai important pentru mine. Ar merita să fac orice pentru a o ține în siguranță. Aș muri pentru ea și aș face-o din nou dacă asta însemna să o țin în viață. Pe cât de disperat eram acum să fiu cu ea, nu puteam uita cât de periculoasă ar putea deveni situația din nou.

I-am strâns mâinile.

— Faptul că am revenit în viața ta reprezintă un pericol pentru toată lumea. Vreau să înțelegi asta.

A dat ușor din cap.

— În fiecare zi am vrut să iau legătura cu tine. În fiecare zi nu puteam să cred că oamenii care mă voiam mort chiar credeau că sunt mort.

I s-au umezit ochii și străluceau precum lumina lunii pe valurile care se spârgeau ușor de mal.

— Ce fel de persoană te-ar vrea mort?

De-ar ști. Aș fi putut face față unei persoane cu intenții criminale. Aș fi putut să gestionez situația astfel încât să ne reluăm viețile. Dar o lăcomie cu rădăcini mai mari și mai adânci a plătit ca avionul meu să se prăbușească. Nu era răzbunare. Era un război pe care nu aveam cum să-l câștig.

— Nu contează, iubito. Important este că dacă ar ști că sunt viu, ar face ceva în legătură cu asta. Nu trebuie să afle niciodată.

— Dar Chelle a zis ceva de părinții tăi. Nu le spui că trăiești? Am crezut că mergem acasă după toată povestea asta.

Am scuturat din cap, sperând că realitatea pe care aveam să i-o propun nu era mai dureroasă decât ce trăise până acum.

— Chelle a promis că nu o să zică nimic deocamdată. Ea nu știe că cel puțin pentru moment, ei trebuie să creadă că sunt mort.

— Cum rămâne cu noi?

Am înghițit în sec pentru că aveam impresia că următoarele minute aveau să ne schimbe viitorul pentru totdeauna. Abia o recuperasem. Puteam să o pierd atât de repede.

— Ți-am zis că avem această noapte, Kate. Avem și restul acestei excursii, dacă vrei. Apoi... fie te duci acasă fără mine...

— Nu!

M-a prins cu pumnii de cămașă și m-a tras lângă ea. O lacrimă i s-a prelins pe obraz în timp ce se uita la mine, iar în privire i se citea agonia pe care i-o provoca această posibilitate.

— Nu-mi poți cere asta, Price. Nu acum, după ce am trecut prin atâtea.

I-am șters lacrima și i-am luat fața în mâini.

— Dar nu asta îți cer. Eu vreau să vii *cu mine*.

Briza oceanului șuiera printre palmieri, alungând liniștea dintre noi.

— Nu înțeleg. Nu are nicio logică. Te iubesc. Ne vreau viața înapoi.

Vocea îi tremura.

Voiam s-o sărut din nou. Să-i comunic tot ce nu puteam să-i spun cu o apăsare de buze, armonia perfectă a corpurilor noastre când se întâlneau și se uneau.

— Kate, va trebui să dispărem... pentru totdeauna. Să începem o nouă viață.

A scuturat din cap și a făcut un pas înapoi.

— Trebuie să existe altă posibilitate.

— Și eu aș fi vrut asta.

Chiar când am spus acest cuvinte, m-am întrebat cum puteam să-i cer să facă un astfel de sacrificiu. Pentru mine. Pentru noi. Pentru iubirea atât de intensă dintre noi. Îi ceream să renunțe la viața ei pentru singura viață pe care puteam să o avem împreună.

Un răspuns nerostit se vedea în ochii ei frumoși, chinându-mi inima, lăsând-o fără sânge. Respingerea de care mă temeam îmi tulbura sufletul, făcându-mă să vorbesc repede:

— Nu trebuie să decizi chiar acum. Știu la ce-ți cer să renunți, pentru că și eu am făcut asta. Doar că eu nu am avut alternativă.

— Ba ai *avut*.

Cuvintele ei erau pline de resentimente și durere și simțeam că am ajuns din nou de unde plecaserăm acum câteva ore.

Oare nu avea să înțeleagă niciodată cât de dureros a fost pentru mine să renunț la viața noastră?

— Nu a fost niciodată o alternativă să nu te protejez. Așa trebuie să fie.

M-am dus lângă ea, am tras-o la piept și am îmbrățișat-o strâns.

— Știu că nu totul are sens. Ai întrebări la care nu aș putea să răspund niciodată. Dar dacă decizi să te întorci acasă, este chiar mai bine. Crede-mă.

M-am așteptat să mai strige furioasă la mine, dar, după ce a oftat scurt, a început să plângă tăcut în brațele mele.

Nu puteam să zic ce era mai rău — să strige la mine sau să plângă. Ambele situații erau dureroase pentru mine.

Regăsirea noastră a fost ca un tăvălug emoțional până acum. Când nu plângea, țipa de plăcere cu ajutorul limbii sau penisului meu. Puteam să o duc la extreme. Era așa de ușor. Oare puteam să avem un viitor plin de plăceri sau o condamnă la o viață de regrete pentru ce lăsa în urmă?

I-am sărutat fruntea și am liniștit-o. Puteam doar să-i arăt că o iubesc și să o las să decidă. Oricare ar fi fost răspunsul ei, era unul bun. Trebuia să cred asta.

— Price?

Mi s-a strâns stomacul la sunetul vocii ei plânse, pentru că anticipam un răspuns pentru care nu eram pregătit încă.

— Ce e, dulceață?

— Te iubesc.

Am închis ochii strâns și am oftat greu.

— Și eu te iubesc.

Am stat așa mult timp, ținându-ne în brațe, legănându-ne pe când se înnopta. De ce fiecare moment cu ea părea atemporal? Nimic nu era mai dureros decât atunci când timpul nu era de partea mea.

— Haide, am zis într-un final. Hai să mâncăm.

*

Chelle se agita prin bucătărie să pună masa pentru cină cu aceeași energie efervescentă pe care mi-o aminteam. Dar când s-a așezat la masă cu mine și Kate, părea că zâmbește prea tare, aproape fals. Poate o făcea pentru Kate. Nu-mi ascunsese starea de depresie a lui Kate din cauza așa-zisei mele morți, o altă povară adăugată la regretele mele de a o părăsi. Mi-am imaginat că Chelle a avut un rol important în menținerea unei stări cât de cât bune a soției mele și pentru asta îi voi fi recunoscător pentru totdeauna.

Kate se uita absentă la paharul ei de apă. Am luat o gură mare de vin și am deschis un subiect mai ușor.

— Cum merg lucrurile la *Tribune*?

Kate s-a uitat la mine și a clipit de câteva ori, de parcă se întorsese de undeva de departe.

— Hmm... cred că se mișcă destul de încet.

— De ce?

A ridicat din umeri și și-a pus mâncare în farfurie.

— M-am retras pentru un timp. Programul era prea încărcat pentru mine... cu tot ce se mai întâmplase.

M-am încruntat. Când am decis să dispar, știam că avea să fie asigurată financiar pentru câțiva ani. Pe lângă asigurarea de viață substanțială pe care o primise, mai creasem un cont de șapte cifre ca broker, lăsându-i o sumă destul de mare. Dar mă îngrijora că, pe lângă faptul că renunțase la locul de muncă, își lăsa cariera de izbeliște, deși avea o minte genială.

— Mai scrii? am întrebat.

— A scris un articol minunat ca freelancer la începutul acestui an, despre protestele hotelierilor din Spania, a intervenit Chelle.

— Ar trebui să faci mai multe lucruri ca acesta. Parcă reveniseși la viață după acea excursie.

Kate a ridicat din sprânceană, o replică nonverbală la entuziasmul al lui Chelle. A trebuit să râd zgomotos. Expresiile faciale ale lui Kate reprezentau un limbaj de sine stătător și în anii petrecuți împreună, am devenit expert în acest limbaj. Știam când aveam să fiu certat înainte să deschidă gura.

S-a uitat la mine și a ridicat colțurile buzelor într-un zâmbet fals.

— A fost o excursie bună. Având în vedere circumstanțele.

Chelle a bătut din palme.

— Te-am văzut zâmbind mai mult decât în lunile care au urmat. Poate faci o excursie cu Price acolo după ce vă întoarceți acasă.

Kate a zâmbit, dar nu și cu privirea.

— Poate.

Am băut tot vinul din pahar, apoi mi-am pus altul. Trebuia să încetez să mai interpretez fiecare cuvânt și fiecare privire în speranța

de a găsi un răspuns. La naiba, poate ar fi trebuit să-i zic că *nu are voie să-mi dea un răspuns până la sfârșitul excursiei*. Așa nu aș mai fi trăit cu frica unui „nu“ rostit de buzele ei, care avea să-mi distrugă ultima șansă la fericire pe care o aveam în viața asta.

— Ce planuri aveți, porumbeilor, pentru mâine? Stați în casă sau...? Chelle mi-a făcut cu ochiul.

Am râs din nou. Cu siguranță știa că revederea mea cu Kate implica sex. Foarte mult, dacă era după mine. Aș fi fost mulțumit să-mi petrec următoarele săptămâni doar între cearceafuri cu soția mea, dar ceva îmi spunea că nu era suficient pentru a o convinge să-și petreacă din nou restul vieții alături de mine.

— Mă gândeam să o duc pe Kate să vadă barca mâine. Nu e nimic special, dar este casa mea. Putem să ne plimbăm pe insulițele din jurul Leiloa.

În ochii reci și albaștri ai lui Kate s-a întrezărit o căldură, eliberând ceva din tensiunea de până atunci.

— Mi-ar plăcea, a zis cu un zâmbet timid.

Apoi, din fericire, ne-am petrecut restul cinei ascultând-o pe Chelle povestindu-mi despre viața ei din oraș, de la întâlnirile care au mers prost la bine-meritata promovare. Eram recunoscător pentru momentul în care puteam să ignor câmpul minat dintre Kate și trecutul meu. L-am traversat de suficiente ori astăzi și am scăpat aproape nevătămat.

Am râs toți trei, am terminat sticla de vin și am prins-o pe Kate punându-și încă o porție de mâncare, ceea ce m-a bucurat. Încet-încet, ușurarea a luat locul anxietății de mai devreme. Kate și-a mutat bagajele în dormitorul de jos în timp ce eu am ajutat-o pe Chelle să strângă masa.

— Cum a fost plimbarea? a întrebat Chelle încet.

Am dat din umeri, pentru că niciun răspuns nu era simplu.

— A fost bine. Nu te deranjează planul de mâine? Nu am vrut să rămâi pe dinafară. Eu și Kate... Avem multe de lămurit, știi?

Chelle și-a înclinat capul și s-a uitat în sus la mine pe sub genele ei lungi.

— Price, te iubesc, dar nu sunt aici ca a treia roată la căruță în timp ce voi vă redescoperiți. A trecut un an. Sincer, nu pot să-mi imaginez prin ce treceți acum, dar sigur nu este ușor. Este suficient să spun că sunt fericită că ești în viață. Vom sta împreună când îți rezolvi problemele cu Kate.

Am simțit că mă strânge cineva de gât, dar nu am trădat cu nicio expresie faptul că după această excursie o să dispar din nou din viața familiei mele. Puteam să fac față doar unei inimi frânte pe zi. Speram doar că până la urmă mă va ierta.

După ce ne-am spus noapte bună, am mers la Kate, care a rămas tăcută după cină. Lumina din dormitor era aprinsă, luminându-i corpul nemișcat din patul nefăcut. Stătea așezată pe partea ei, cu brațele aproape de piept și sarongul întins pe cearceaf în valuri colorate. Am rămas la capătul patului și am privit-o cum respiră ușor, liniștită.

Îngerul meu. Viața mea.

Nu știu cât am stat așa. Dar să o privesc în timp ce visa era modul perfect de a încheia o zi plină de capcane emoționale.

M-am dezbrăcat, am stins lumina și m-am cuibărit lângă ea. A oftat când i-am tras corpul cald lângă al meu. Puteam să o dezbrac. Mereu am dormit dezbrăcați împreună. Dar forma corpului ei lipit de mine prin materialul subțire deja îmi provocase o erecție. Nu am încetat niciodată să o doresc, să venerez modul în care părea făcută pentru mine și numai pentru mine. Dar în noaptea asta trebuia să o las să se odihnească.

În noaptea asta avea să doarmă în brațele mele și mâine vom înfrunța totul împreună.

Capitolul 5

Kate

M-am trezit de la primele raze de soare care au pătruns prin fereastră. Pentru un moment, m-am panicat. Credeam că sunt înapoi în apartament, din nou singură, fără iubirea vieții mele.

Dar el era aici, lângă mine, cu cearșafurile înfășurate în jurul taliei, așa cum dormea mereu încă din prima noapte petrecută împreună. Sarongul mi se desfăcuse în timpul nopții și stăteam goală lângă soțul meu.

Déjà-vu.

Un déjà-vu foarte binevenit.

Respirația lui Price era regulată și ușoară, exact cum îmi aminteam. Părul lui negru, ciufulit și sexy, contrasta minunat cu albul desăvârșit al feței de pernă pe care-și ținea capul. Respira cu buzele întredeschise.

Cum am existat în acest an fără el? Am răs tăcut și sarcastic. Existat. Asta am făcut. Doar am existat. Deși mi-a plăcut excursia în Spania și am zâmbit de câteva ori, tot nu am trăit.

Dacă alegeam să stau aici, să renunț la viața mea — la casă, la familie, la prieteni, la locul de muncă — puteam să fac mai mult decât să exist. Cu Price, aveam să trăiesc.

Dar cum să las totul în urmă? Să nu-mi mai văd niciodată mama, tatăl, fratele și sora, să nu-mi cunosc niciodată nepoatele și nepoții. Și cum rămâne cu ei? Vor crede că am murit? Că am fost răpită? Ce aş avea voie să le spun?

Cum rămâne cu copiii? Doamne, copiii... Copiii mei nu-și vor cunoaște niciodată bunicii, mătușile și unchii, verii. Oare era corect așa? Vom trăi mereu cu frica unui nou pericol? Am visat să am copii cu Price din primul moment în care i-am descoperit frumusețea întunecată, dar acum mai era posibil? Nu suportam gândul de a pune un copil în pericol. Trebuia să renunț la visul meu de a deveni mamă?

Aș renunța la tot.

La tot în afară de Price.

Uitându-mă la el, la pieptul lui bronzat luminat de soare, m-am gândit, pentru un moment, că aş putea s-o fac, că ar merita. Până la urmă, Price era iubirea vieții mele. Era mai important decât oricine și orice din viața mea laolaltă.

Totuși, asta nu diminua importanța celorlalți și impactul dispariției mele asupra lor.

Dar cât de mult îl iubeam pe acest bărbat! Price al meu. Era felul de dragoste care-mi umplea inima, sufletul — care aproape dureau din cauza intensității. O durere plăcută, totuși. O durere care mă împlinea.

A trecut un an și tot îl mai iubeam. Nici măcar nu începusem să-l uit, și el era aici, în viață, construind o a doua șansă pentru noi.

Nu trebuia să decid chiar acum. În acest moment, aveam să mă bucur de el. Doar uitându-mă la splendoarea lui divină mă umpleam de o bucurie de nedescris. Acea față, acel corp — nu mi-am imaginat niciodată că o să mă mai uit la ele din nou. Că o să le ating.

Mi-am plimbat degetele pe umărul lui solid. A tresărit, dar nu s-a trezit. Am zâmbit. Frumusețea lui pur masculină mi-a tăiat

mereu răsuflarea. Am trecut cu mâna peste piept până la talie, și am dat cearceafurile la o parte, dezgolindu-l. Picioarele lui bine făcute, curbele negre dintre ele... și penisul lui minunat, acum moale.

Puteam să rezolv asta.

Mi-am coborât capul, i-am inhalat masculinitatea cu aromă de mosc și apoi l-am sărutat ușor.

A reacționat imediat, excitându-se la atingerile mele. Mi-am răsucit limba în jurul lui, urmărind vena mov care-i marmora penisul, exact cum îmi aminteam. Încă atât de fină precum catifeaua sub limba mea, caldă și cu o aromă sărată plăcută.

Déjà-vu.

M-am uitat în sus.

Deschisese ochii... și erau plini de dorință.

— Doamne. Nu te opri, iubito.

Nici nu aveam de gând să mă opresc. L-am lins pe vârful și apoi am supt capul bulbos cu gura, trăgând de el. A gemut. Am alunecat cu buzele în el până când mi-a atins partea din spate a gâtului. M-am ridicat ușor, apoi l-am luat din nou.

A gemut iar.

Eram începătoare la sex oral când l-am cunoscut pe Price, dar el a fost un profesor răbdător. Acum îmi plăcea, adoram puterea pe care mi-o dădea de a-l aduce în genunchi. Era un gest atât de personal și de intim pentru mine. După ce Price a murit, m-am întrebat dacă aș mai putea vreodată să pun gura pe penisul altui bărbat.

Acum știam răspunsul. Niciodată. Aș putea face asta doar pentru Price.

Am început să-mi folosesc și mâna, strângându-l în timp ce alunecam cu buzele în sus și în jos pe penisul lui, sugându-l și apoi eliberându-l, udându-mă în timp ce-l aduceam la punctul culminant.

— Kate, iubito, îmi șoptea. Oprește-te. Vreau să fiu în tine.

Am închis ochii. Și eu tânjeam după asta — acea împlinire minunată pe care doar Price mi-o putea oferi. Dar acum aveam nevoie de altceva. Această putere. Fusesem atât de neajutorată în ultimul

an, atât de legată de un lanț de evenimente pe care nu puteam să le controlez.

Acum dețineam controlul și nu aveam de gând să renunț.

I-am scos penisul din gura mea, încă ținându-l cu mâna, și m-am uitat în ochii lui negri.

— Mai târziu. Acum am nevoie de tine. Am nevoie să-ți dai drumul în gura mea.

— Dar, iubito...

L-am făcut să tacă, coborând cu buzele pe sexul lui.

— O, Doamne, a gemut, închizând ochii.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Kate. Al naibii de mult. Nimeni nu ar putea să mă facă să mă simt așa vreodată.

Îmi foloseam mâna în timp ce-i lingeam testiculele și-l sărutam între coapse, iar el gemea profund și mă lăuda.

Când am simțit cum i se încordează foarte tare testiculele și penisul, am știut că e gata, i-am luat penisul în gură și l-am înghițit cu totul.

Am gemut de satisfacție când esența lui mi-a ajuns în gâtleej.

L-am eliberat, l-am sărutat de multe ori pe penis și coapse, apoi m-am ridicat și m-am cuibărit în brațele lui.

— Te iubesc, Price.

— Doamne, Kate, te iubesc atât de mult.

Am închis ochii. Eram excitată, pregătită. Știam că pot să-l fac pe Price să-mi provoace un orgasm fără prea mult efort, dar nu m-am mișcat. Nu eram pregătită să renunț la putere, să devin din nou sclava circumstanțelor și a situațiilor care nu erau sub controlul meu. În schimb, am inspirat adânc și, pentru un moment care a părut să dureze o veșnicie, mi-am imaginat că putem să rămânem așa pentru totdeauna, în acest loc magic, fără consecințe.

M-am lăsat purtată de acel vis până când am adormit din nou.

*

— Hmmm...

Price îmi linge sfârcurile. Credeam că visez, dar era real. A coborât și mi-a desfăcut picioarele.

Am zâmbit și am deschis ochii.

Se uita la mine.

— M-am gândit să-ți întorc favoarea. Își trecea limba peste cutele mele umede.

— Cât am dormit? am întrebat.

— Cine știe? a zis și m-a sărutat între picioare. Cui îi pasă?

Chiar, cui îi păsa? De ce să nu-mi continui visul încă puțin? *Price și cu mine împreună pentru totdeauna. Fără consecințe...*

— Ești așa de dulce, Kate, a zis și s-a adâncit în mine.

Mi-am ridicat șoldurile, permițându-i să ajungă cu limba în cele mai ascunse locuri ale mele. Am fost cuprinsă de fiori, iar sexul îmi fremăta sub atingerile limbii lui. În mai puțin de un minut, eram aproape de punctul culminant.

— Așa, dulceață. Așa.

Și-a strecurat două degete în mine.

M-am dezlănțuit și întreg corpul mi-a fost cuprins de puseuri de electricitate. Știa exact ce avea de făcut și ce butoane să apese ca să mă aducă la extaz.

— Ești atât de frumoasă când ai orgasm, Kate. Corpul îți este de un roz-trandafiriu și sunetele pe care le scoți... Doamne.

A continuat să-și miște degetele, frecându-mi punctul G.

— Jur că aș fi fericit doar să îți provoc orgasme. Doar să gust din acest rai dintre picioarele tale.

Mi-a atins încă o dată clitorisul cu limba.

M-am ridicat din nou, de data asta și mai mult, strigându-i numele în timp ce aveam impresia că sunt străbătută de stele. Era lumea mea —acest bărbat. Era motivul pentru care trăiam. Am închis ochii și am scâncit când m-a pătruns cu penisul lui tare. Buzele ni s-au întâlnit, limbile dansau.

Aceasta era adevărata putere. Noi doi împreună. Această iubire avea o putere în ea.

A întrerupt sărutul.

— Kate, iubito. A început să respire mai repede și să împingă mai des. Nu pot să — înfigere — trăiesc — înfigere — fără tine. *Înfigere.*

— Doamne, da!

S-a eliberat în mine, apăsându-și buzele de ale mele și sărutându-mă pasional. Am stat împreunați câteva minute, sărutându-ne și ținându-ne în brațe.

Din nou mi-am imaginat că vom sta așa pentru totdeauna. Fără consecințe.

Dar dimineața venise și, odată cu ea, și consecințele.

După ce Price s-a dat jos de pe mine pe partea lui de pat, m-am întors către el.

— Price.

— Hmm?

Avea ochii închiși.

— Cum rămâne cu părinții tăi? Cu părinții mei? Cu fratele și sora mea? Am nepoți și nepoate, Price. Am...

A deschis ochii și mi-a pus degetul la gură.

— Iubito.

Am scuturat din cap.

— Cum rămâne cu copiii? Mereu am vrut copii. Ar fi în siguranță?

A oftat.

— Eu... nu știu, Kate.

— Atunci cum poți să...

Mi-a pus din nou degetul la gură.

— Vom vorbi despre toate astea. Vom vorbi despre tot. Vom vedea cum facem. Promit. Dar putem să ne mai bucurăm măcar de ziua asta? Vreau să-ți arăt barca mea. Vreau să-ți arăt restul acestei insule minunate. Vreau să te țin de mână, să merg alături de tine, să zâmbesc, să râd, să mă bucur că exist.

— Mi-ar plăcea asta. Serios. Dar nu putem fugi de realitate, Price. Știi și tu asta. Ce îmi ceri să fac va avea consecințe.

A oftat din nou și s-a ridicat.

— Micul dejun?

— Schimbi subiectul.

A zâmbit, s-a aplecat și și-a apăsat buzele de ale mele.

— Nimic mai adevărat.

N-am putut să nu zâmbesc și eu.

— Va trebui să ne gândim la toate astea la un moment dat. Și mai important chiar, va trebui să-mi spui tot adevărul.

Mi-a luat obrazul în mână, cu ochii lui negri, cu pleoapele mari.

— Kate, te rog. Doar astăzi. Oferă-mi ziua de azi. Lasă-mă să-ți arăt ce fel de viață îți pot oferi aici.

Nu părea chiar trist. De obicei, puteam să-l citesc pe Price destul de bine, dar acum, sentimentele lui îmi scăpau. Încă avea mâna pe fața mea și am pus-o și eu peste a lui.

— Aș face orice pentru tine. Pot să-ți ofer ziua de azi.

— Mulțumesc.

S-a ridicat din pat și s-a îmbrăcat cu pantalonii scurți de ieri.

— Hai să bem o ceașcă de cafea, bine? Trebuie să-i spun lui Chelle ce planuri avem. Apoi putem să facem un duș și să plecăm.

Am dat din cap, m-am ridicat și mi-am înfășurat sarongul. Am coborât la bucătărie.

Michelle stătea la masă cu o farfurie pe jumătate goală cu fructe în față.

— Începusem să cred că nu mai apăreți.

Ne-a făcut cu ochiul.

Trecuse ceva timp de când mă simțisem rușinată în fața lui Michelle. Știa că îl consideram pe fratele ei cel mai sexy bărbat de pe planetă. Am deschis gura să zic ceva, dar m-a oprit cu un gest.

— Te rog, scutește-mă de detalii. Știu că ești îndrăgostită până peste cap de bărbatul visurilor tale, dar totuși este fratele meu mai mare.

Am zâmbit, am pus două cești de cafea și i-am dat una lui Price.

— Avem fructe în frigider, a zis Michelle.

— Mai avem și șuncă, ouă, pâine integrală și iaurt.

— Fructele sunt suficiente.

Am deschis frigiderul și am luat cutii cu ananas și mango deja tăiate. Totuși, știam că Price n-ar mânca niciodată fructe.

— Care dintre voi ar vrea să-mi facă o omletă sănătoasă? a zâmbit Price ștregărește.

Michelle și-a dat ochii peste cap.

— Nu gătesc mâncare pentru micul dejun. În plus, am pregătit cina aseară.

Price adora ouăle. În trecut, i-am făcut o groază de omlete, pentru că îi plăceau. Primele mele încercări au constat în ouă jumări cu ardei, ceapă și cașcaval portocaliu, dar am avansat de atunci. Mie nu prea îmi plăceau ouăle și nici nu găteam foarte bine, dar adoram să fac omlete pentru Price.

— Îți fac eu, iubitele, am spus.

M-a sărutat pe obraz.

— A trebuit să-mi fac singur omlete în ultimul an. Nu se compară cu ale tale, Kate.

Omletele mele erau departe de a fi perfecte, dar am înțeles ce a vrut să spună. Îi plăceau omletele mele doar pentru că le făceam eu, așa cum mie îmi plăcea să le fac pentru el.

Mi-au lăcrimat ochii și dintr-odată am început să plâng, cutremurându-mă cu totul.

Price a venit repede la mine și m-a luat în brațe.

— Ce e, iubito?

Am sughit.

— Nimic. Doar... omleta.

— Nu trebuie să faci omletă. Este în regulă.

— Nu.

Mi-am frecat nasul de umărul lui gol.

— Nu asta e problema. Vreau să o fac. Doar că... Nu am crezut că o să-ți mai fac vreodată omlete.

— Sst, a zis. Promit. Poți să faci câte omlete vrei.

Am râs înfundat la cât e de absurd să plâng ca o proastă din cauza unor ouă pe care nici nu-mi plăcea să le gătesc, apoi m-am întors spre masă.

— Michelle?

— Cred că a plecat discret când au izbucnit lacrimile.

Am oftat.

— Îmi pare rău.

— Hei — Price m-a mângâiat pe obraz, ștergându-mi lacrimile — nu trebuie să-ți pară rău niciodată pentru nimic. M-ai auzit? Totul este din vina mea. Doar vina mea.

Mi-am băgat fața în pieptul lui puternic; încă îmi mai curgea nasul. Price credea că are dreptate când zicea că toată responsabilitatea este a lui, dar nu era așa. Acum eram și eu implicată. Orice decizie aș fi luat, avea consecințe asupra noastră și asupra unei mulțimi de persoane.

Acum responsabilitatea era *a noastră*.

Dar îi promisesem ziua de azi — fără îngrijorări pentru consecințe. Nu mi-am încălcat nicio promisiune făcută soțului meu și nu aveam de gând să încep acum. Mi-am înghițit lacrimile și m-am retras, luând un șervețel de pe blat. După ce m-am șters la ochi și la nas, am reușit să zâmbesc.

— Astăzi, Price. Astăzi este despre tine. Astăzi este despre noi. Arată-mi insula.

Capitolul 6

Price

Am simțit o înflăcărare neașteptată în timp ce o conduceam pe Kate pe plajă, la un kilometru jumătate depărtare, unde lăsasem barca la mal. Făcuse ochii mari și ținea brațele strâns pe lângă corp în timp ce mă privea cum o trăgeam înspre mine din valurile mici.

— Nu asta este acea barcă, nu?

Am râs tare.

— Nu, dulceață. Este acolo.

Am arătat înspre barca ancorată la câțiva metri de mal.

— Oh, a zis.

Poate că odihna bună de noaptea trecută a transformat situația aproape imposibilă-pe care o înfruntam într-una mult mai blândă. Este posibil să mă fi ajutat și faptul că m-am trezit cu gura perfectă a lui Kate pe mine. Dar, la naiba, astăzi aveam o speranță pe care ieri nu o avusesem. În ciuda minicrizei lui Kate din cauza omletei pe care a făcut-o până la urmă — cea mai bună de până acum —, ziua de azi a părut un nou început din multe puncte de vedere.

Până acum m-am eschivat de la întrebările ei invazive și eram hotărât să-i ofer o zi pur și simplu fericită — ca acelea pe care le aveam mereu. Dumnezeu știe că o meritam.

— Urcă.

Am ridicat-o pe brațe și am cărat-o până când apa îmi ajungea la coapse, apoi am lăsat-o în barcă.

S-a așezat într-o parte și s-a ținut strâns de mânerul de plastic. Înainte să urc și eu, am împins barca mai departe și am pornit motorul. În mai puțin de un minut, am ajuns în spatele bărcii. Am traversat distanța dintre spațiul ei și al meu, și oarecum această tranziție mi-a dat și mai multe speranțe.

— Doamne, este uriașă, a zis Kate pe un ton plin de uimire în timp ce se uita la nava cu două etaje.

Am răs și am ridicat-o pe puntea din spate.

— Este acceptabilă.

— Ai zis că nu e cine știe ce. Nu mă așteptam la asta.

Am ridicat din umeri și am tras barca mai mică pe pupa.

— Are doar optsprezece metri. Cred că dacă stai pe lângă porturile din Maui și Riviera, capeti o altă perspectivă. Orice mai mare îți atrage atenția. Ultimul lucru de care am nevoie este ca oamenii să se întrebe cine este tipul de pe iaht.

Și-a plimbat degetele peste literele negre care încercuiau colacul de salvare din spate.

— S-a numit mereu *Katherine*?

Am trecut în spatele ei, îmbrățișând-o.

— Dacă ar fi fost așa, i-aș fi dat vânzătorului prețul cerut, am șoptit, mirosindu-i părul și inhalându-i aroma fructată.

— Mă îndoiesc. Tu nu respiri dacă nu negociezi.

S-a uitat la mine peste umăr cu o urmă de intrigă în ochii ei albaștri.

— Nu este de rău augur să redenumești o barcă?

Am ridicat din umeri.

— Nu și dacă îi pui numele cum trebuie. Este un întreg proces. Trebuie să îndepărtezi orice urmă a numelui vechi de pe barcă înainte să aduci ceva cu noul nume pe ea. Mi-a luat două săptămâni să fac totul. A trebuit să arunc și jurnalele.

Îmi amintesc foarte bine de acele zile. Nu mă grăbeam deloc. Până la urmă, de la prăbușire, aveam tot timpul din lume. A fost o experiență ciudat de cathartică să-i șterg navei fosta identitate. Nu trebuia să ghicesc de ce. Totuși, am adus cu mine amintirea lui Kate, în ciuda tuturor lucrurilor, precum un tatuaj pe inimă. O amintire constantă a ceea ce pierdusem.

— Cum se numea înainte?

— Sst.

Mi-am pus degetul la gură și am rânjit.

— Acum este *Katherine* și m-a ajutat până acum, așa că să nu stricăm norocul. Haide. Să-ți arăt cum este în interior. Am luat-o de mână și ne-am împreunat degetele.

I-am arătat câteva cabine de la bord: dormitorul principal și unul de oaspeți, bucătăria cu dotările de bază și sufrageria. În tot acest timp, i-am analizat expresia feței, căutând semne de ezitare sau de nesiguranță. Vedeam doar că încearcă să proceseze totul. Mereu a fost o observatoare desăvârșită, un jurnalist adevărat.

— Și trăiești aici... tot timpul?

Mi-am prins buza de jos cu dinții, cântărindu-i cuvintele.

— Da. Adică...

M-am prins de ceafă. *La naiba*. Trebuia să-i ofer ceva mai mult decât o viață nomadă pe o barcă uzată.

— Meriți mai mult de atât. Știu. Asta funcționa pentru mine, dar... A venit înspre mine și mi-a pus degetele pe buze.

— Nu asta voiam să zic. Am întrebat doar din curiozitate. Este ușor de ghicit cum a fost viața mea în ultimul an. Ce făceam și înainte doar că... fără tine. Dar eu nu știu nimic despre cum ai trăit tu. Nu încerca să interpretezi nimic, bine?

Am răsuflat ușurat.

— Bine.

M-a strâns de mână și și-a lipit buzele de ale mele, cel mai simplu sărut.

— Îmi arăți cum se conduce chestia asta sau nu, căpitane?

Am zâmbit larg.

— Sigur că da, iubito.

Am condus-o la puntea de sus și am pregătit totul pentru o croazieră de după-amiază în jurul insulei Leiloa. Kate s-a așezat pe una dintre canapelele de lângă scaunul căpitanului în timp ce eu porneam motoarele.

— Unde mergem?

— Vei vedea, am tachinat-o.

M-am întors și am luat-o de glezne, ridicându-le în poala mea în timp ce învârteam de cârmă. Oricât de puțin o atingeam, mă făcea să mă simt extrem de bine. Această legătură îmi sporea speranța.

— Nu-mi spui?

— Va trebui să ai încredere în mine. Am strâns-o puțin de picior.

A răs și a încercat să scape, dar o țineam bine.

— Leiloa este mică, dar este plină de comori ascunse. O să-ți arăt locurile mele preferate. La unele se poate ajunge doar cu barca.

A dat din cap și am simțit că mă privește chiar și după ce am început să fiu atent la apa din față. Am mângâiat-o pe gambe, excitându-mă doar de la contactul cu pielea ei, dar trebuia să rămân concentrat la excursie și la ziua lungă pe care o plănuisem pentru noi.

— Am citit despre acest loc înainte să ajungem aici.

Mi-am ridicat sprânceana și am zâmbit afectat.

— De ce nu mă surprinde?

În minte mi-a apărut o imagine cu Kate căutând informații pe internet după ce Chelle i-a spus de planurile de ultim moment pentru ea. Când avea nevoie de informații pentru un articol, stătea trează jumătate de noapte și se documenta. O găseam aplecată asupra

laptopului, cu riduri între sprâncene, atât de cufundată în muncă, încât treceau ore întregi fără să facă pauză.

— Știi că în samoană, Leiloa înseamnă „pierdut“?

Zâmbetul mi-a dispărut. I-am întâlnit privirea gânditoare.

— De fapt, știam asta. Să sperăm că rămâne pierdută. Doar vreo două mii de oameni locuiesc pe insulă. Este atât de îndepărtată, încât nu-mi imaginez că se va construi pe ea și va fi invadată de turiști.

S-a încruntat ușor.

— De când stai aici?

Am ridicat din umeri.

— Câteva luni. De fapt, nu am stat nicăieri prea mult, dar îmi place aici. Nu poți ajunge mai „nicăieri“ decât pe o insulă pierdută din Pacific.

A tăcut puțin înainte să vorbească.

— O insulă pierdută pentru un bărbat pierdut.

Mi-am strâns buzele pentru că nu puteam s-o contrazic. *Fusesem* pierdut până când Chelle mi-a adus soția înapoi. Aș fi din nou pierdut, dacă ar pleca. Pierdut pentru totdeauna. Chiar și așa, nu cred că aș putea părăsi insula, știind că ultimele amintiri cu noi sunt de aici.

— Pe unde ai mai fost?

M-am gândit la lista lungă de locuri prin care trecusem. Nu m-am simțit nicăieri bine sau în siguranță de când am plecat de lângă Kate în acea noapte fatidică.

— M-am ascuns în Europa un timp. În orașe mici din Elveția. Apoi am plecat spre Italia și am tot mers spre sud până am dat de apă. Când am avut ocazia de a pleca spre Hawaii cu o barcă, am profitat de ea. Acum cunosc insulele destul de bine. Atunci am cumpărat-o pe *Katherine* și am început să explorez insulele mai îndepărtate.

— Cred că sunt geloasă.

S-a uitat în jos, jucându-se cu degetele.

— Chelle avea dreptate cu privire la acea călătorie în Spania. Nimic nu putea repara ce s-a distrus în mine când tu ai... murit, dar

m-a ajutat cumva să plec din New York și să umplu acel gol cu locuri și descoperiri noi. M-a făcut să mă gândesc că ar trebui să călătoresc mai mult. Poate mă ajută să merg mai departe. Dar când m-am întors acasă, nu a durat mult până am început să mă simt din nou deznădăjduită.

A zâmbit timid.

— Îmi pare rău.

— Ești bine. La bine și la rău, nu? Nu am putut să fiu alături de tine, dar acum sunt și pot să te ascult. Știu că nu este același lucru, dar vreau să aud ce ai de spus, dacă asta te ajută.

A dat din cap și i-am urmat privirea înspre orizont. Voiam să o iau în brațe, să-i spun că totul va fi bine acum. Voiam să-i spun întruna cât de rău îmi pare pentru chinurile provocate.

Ritmul valurilor ce se loveau de barcă mi-a întrerupt gândurile, făcându-le să zburde spre vremuri mai bune, când iubirea noastră era mai simplă.

Am zâmbit când mi-am amintit de ceva.

— Mai știi când vorbeam despre Bali?

Ochii lui Kate s-au aprins de apreciere și i-au apărut riduri la colțuri când a zâmbit.

— Bineînțeles că îmi amintesc. Ce s-a întâmplat cu acel plan?

Am râs și am încetinit barca când ne-am apropiat de un golf unde speram să ne petrecem prima parte a amiezii. Leiloa era chiar paradisul tropical despre care vorbeam când eram doi studenți amărâți. Apoi am fost înghițiți de viața reală. Visurile noastre de a ne petrece câțiva ani într-o baracă pe plajă au fost înghițite de goana după un loc de muncă și apoi de ritmul haotic al vieții din New York. Odată ce ne-am stabilit undeva, mă gândeam doar la cum să fac mai mulți bani pentru a ne cumpăra o casă mai mare, într-un cartier mai bun. Undeva unde puteam crește copii, unde puteam avea petreceri la cină și unde ne puteam impresiona familiile care ipotecaseră totul pentru a ne ține la facultate.

— Doar pentru că este un vis vechi, nu înseamnă că nu-l putem transforma în realitate, am zis, optimist.

Nu m-am uitat ce reacție are pentru că frica unei respingeri încă mă mai teroriza. Dar voiam să știe că nu era prea târziu. Încă puteam să-i arăt lumea. Puteam găsi paradisul la care visaserăm.

*

Apusul soarelui marca sfârșitul unei zile perfecte. Am înotat și am făcut scufundări. Ne-am oprit într-o baracă mică de pe plajă, pe partea cealaltă a insulei, pentru a mânca cea mai bună kalua de pui pe care am gustat-o vreodată. Am băut bere și ne-am amintit de poveștile din vechea noastră viață împreună. Am râs și de fiecare dată când auzeam muzica aceasta dulce, credeam că o să-mi explodeze inima de bucurie.

O voiam pe Kate înapoi în viața mea pentru propria fericire, dar promisiunea de a-i reconstrui fericirea ei a atins ceva în mine. Voiam să nu o mai las să aleagă și să-i impun să rămână de dragul amândurora.

Apoi am mers cu barca pe o insulă micuță și îndepărtată, pe cele mai frumoase ape turcoaz pe care le-am văzut vreodată. A râs când am alergat-o pe nisip și am prins-o în brațe, sărutând-o până când a rămas fără aer. Probabil că ne-am sărutat timp de o oră sub umbra slabă a palmierilor care se aplecau să ajungă la apa mării. Aș fi făcut și dragoste cu ea acolo, dar nu voiam s-o epuizez înainte ca ziua să se termine.

De ar fi toate zilele ca aceasta! Dacă ar putea Kate să se gândească așa la viitorul nostru. Noi doi. Un orizont nesfârșit.

Îmi simțeam pielea caldă și uscată de la soarele care ne-a ars toată amiaza. Dedesubt, mușchii îmi erau relaxați, satisfăcuți de eforturile de peste zi. Dar nu eram pregătit să merg acasă și să adorm. Eram la vreo trei kilometri de locul în care o ancorasem pe *Katherine* pentru

noapte. În fața mea, Kate stătea întinsă pe punte, cu bărbia pe brațele strânse și se uita la mare. Avea picioarele sub ea și puteam să-i văd perfect fundul.

Dacă nu ar fi acceptat să rămână cu mine, măcar această zi între-gise fantezia pe care o aveam de a trăi așa cu ea. Încă nu știa că, dacă spunea da, ar fi trebuit să poarte bikini cam pentru tot restul vieții. La fel cum nici eu nu voiam să treacă niciun moment fără să o ating, minutele în care nu-i vedeam și nu-i apreciam frumusețea fiind irosite în zadar.

Am încetinit barca și am întors-o pentru a putea vedea apusul. Câteva minute mai târziu, m-am dus lângă ea, scufundându-mă în perne.

— Hei, frumoaso.

A mormăit ușor și a înclinat capul într-o parte.

— Ziua asta a fost perfectă. De parcă am murit și am ajuns în rai.

Am mângâiat-o pe braț cu degetele. Încă nu știa ce însemna raiul. Rai era atunci când corpurile noastre se uneau în timp ce soarele apunea la orizont, iar valurile și briza oceanului ne sărutau pielea goală precum o bucată fină și caldă de mătase.

Când ni s-au întâlnit privirile, i-am luat obrazul în mână și i-am tras buzele spre ale mele. Încă nu mă săturasem de gura ei sau de felul în care limbile ni se atingeau și se duelau într-un dans senzual pe care-l cunoșteam foarte bine. În timp ce ne sărutam, am început să o mângâi. Fără să mă grăbesc, am trecut de la triumphiurile roz care-i acopereau sânii mari la gâtul ei fin. Când am găsit legătura sutienului, am tras de ea, dezgolindu-i sânii.

S-a acoperit cu mâinile.

— Price, nu putem.

Mi-am băgat mâna între coapsele ei, frecând cu degetul mare centrul bikinilor.

— De ce nu, dulceță?

A oftat ușor și s-a uitat înspre insulă. Orice curioși ar fi de mărimea unor furnici de la distanța asta.

— Pentru că...

— Suntem doar noi doi, Kate.

I-am dat o mână la o parte și i-am luat sfârcul în gură, plăcut surprins că s-a excitat aproape imediat sub limba mea. Am lins-o și i-am fremătat sânul cu mâna, mulțumindu-i încă o dată lui Dumnezeu că a creat femeia perfectă pentru mine.

— Ești sigur?

Vocea îi era slabă, aproape se pierdea în briza care se agita deasupra noastră. Își mișca șoldurile în ritmul atingerilor mele pe clitoris.

Acum puteam să o fac să zică da la orice. Am lins-o sub sân și am suflat în sfârc. I s-a făcut pielea de găină.

— Vrei să mă opresc?

I-am dat bikinii la o parte și înainte să poată răspunde, am băgat două degete în ea. Era pregătită pentru mine, mulându-se ca o mânășă udă de catifea.

— Nu, a scâncit. Nu te opri. Nu te opri niciodată.

Avea ochii pe jumătate închiși, respirând repede și ușor printre buzele ei perfecte. S-a întins spre umărul meu, parcă voia să mă încalce. Am ieșit din ea și m-am ridicat înaintea ei. Cu mâinile pe șoldurile ei, am tras-o înspre mine. S-a prins de balustrada metalică care înconjura puntea și și-a desfăcut genunchii mai mult.

Am gemut la plăcerea anticipată a invitației. În față, soarele era un punct de lumină albă ce cădea în apa irizată. I-am desfăcut repede bikiniul și m-am pus în spatele ei. Mi-am scos penisul din pantaloni și l-am trecut de-a lungul deschizăturii ei. Această mișcare lentă era cea mai bună tortură. Sângele fierbinte din pieptul ars de soare mi s-a dus în capul penisului plin de dorință care-i atingea clitorisul, s-a muiat în deschizătura ei udă și s-a dus în sus înspre steaua fundului ei. Mi-am mușcat limba, zăbovind. O s-o am din nou și acolo. Curând, dar nu în seara asta.

În schimb, m-am cufundat în păsărica ei imediat cum soarele a dispărut din vedere, lăsând în urmă o lumină caldă portocalie și roz ce venea tocmai din rai. Când a gemut, m-am împins din nou,

trecând cu palmele peste fiecare centimetru al raiului meu personal. Unghiurile elegante ale umerilor ei când se ținea în timp ce eu împingeam. Râul strâmt al coloanei ei ce curgea înspre coccis. Acele două mici adâncituri perfecte care se potriveau cu degetele mele mari în timp ce trăgeam de șoldurile ei înapoi, împreunându-ne corpurile în cel mai intim mod.

— Atât de frumoasă, am șoptit.

Știam formele acestei femei pe dinafară. Îmi aparținea mie, la fel cum eu îi aparțineam ei. Gândul că alt bărbat ar putea avea-o vreodată sau că deja a avut-o...

La naiba! Doar acest gând mi-a stricat plăcerea. Mi-am cufundat degetele în carnea ei și mi-am împins șoldurile înainte până când i-am simțit colul uterin cu vârful penisului. I s-au albit încheieturile pe bară, dar nu m-a oprit.

Am împins tare și repede. Posesiv și febril. Iubirea, gelozia, regretul și disperarea mă alimentau. Strigătele ei deveniseră gemete guturale și cuvinte murdare rămase fără aer, creând ecouri și dispărând de-a lungul apei până când am simțit că este aproape de climax.

Stai cu mine. Fii cu mine. Lasă-mă să te iubesc așa toată viața.

În fiecare minut de când i-am propus asta, am vrut să mă așez în genunchi și să o implor să rămână. Dar nu puteam să rostesc aceste cuvinte. O singură propoziție puteam să zic, una care le conținea pe toate.

— Te iubesc.

Am repetat-o la nesfârșit, cu respirația întretăiată, printre dinții încleștați în timp ce deschizătura ei de catifea se încorda și se strângea în jurul meu. Propria eliberare m-a luat prin surprindere și am ejaculat în ea, revendicând-o în singurul mod în care puteam acum.

Capitolul 7

Kate

Te iubesc.

Cuvintele lui Price răsunau în mintea mea în timp ce mă îndreptam spre un alt orgasm. Nu fusese niciodată atât de dur cu mine, dar i-am înțeles nevoia și pasiunea. Le împărtășeam. Am simțit fiecare împingere, fiecare convulsie când a ejaculat în mine. Bara de metal îmi rănea încheietura, dar nu-mi păsa. Putea să mă aibă. Cu totul. Eram a lui.

— A mea, a zis el, lipindu-și buzele de gâtul meu, de parcă îmi citea gândurile. A mea. Kate a mea.

M-am lăsat în jos, dar în mintea mea încă mă mai ținea, mâinile lui îmi strângeau carnea. Am stat nemișcați pentru câteva momente, până când n-am mai rezistat și m-am uitat în ochii lui. Am încercat să-l împing.

— Price.

— Hmm.

— Eu... Trebuie... să-mi schimb poziția.

Mi-a dat drumul și m-am întors, uitându-mă în jos. Aveam pielea roșie și umflată unde mă ținuse în timp ce se împingea în mine. Mereu am fost extrem de pasionali, dar niciodată nu-mi rămăseseră urme.

M-am uitat în ochii lui negri înainte ca el să poată observa și să spună ceva. Era ceva nou în ei. Ceva ce nu văzusem până acum.

— Price. Ce este?

S-a uitat la șoldurile mele.

— O, Doamne. Iubito, îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Te-am rănit?

Mi-a mângâiat ușor urma roșie de pe talie.

— Asta? Nu. E de la bară.

— Aici?

Mi-a atins urmele puțin umflate de pe șolduri.

I-am luat obrazul neras în mână.

— Este în regulă. Sunt bine. Dar ce este? S-a întâmplat ceva. Ceva te-a făcut să devii... brutal.

M-am îmbrăcat înapoi cu bikinii, iar el și-a legat pantalonii în jurul taliei și apoi și-a trecut degetele prin părul negru, închizând ochii pentru câteva secunde. Când i-a deschis, erau înlăcrimați. Nu-l văzusem niciodată pe Price plângând. I se mai umezeau ochii câteodată, dar nu am văzut niciodată o lacrimă curgându-i pe obraz. Până acum. De parcă avea să-mi frângă inima.

Am șters-o cu degetul.

— Ce este, iubitule? Totul e bine. Promit.

Și-a scuturat capul.

— Nu am dreptul să te întreb asta.

— Ești soțul meu. Poți să mă întrebi orice.

— Nu. Nu asta. Am renunțat la drepturile mele acum un an. Nu mă aștept la asta de la tine.

— La ce anume?

Și-a frecat tâmpilele.

— Nu pot să suport nici să mă gândesc la asta. Îmi vine să..., a zis, lovind cu pumnul în bara de metal.

— La naiba!

Mi-a crescut pulsul. Price era mereu destul de temperat. Cel puțin așa fusese. Doar Dumnezeu știe prin ce a trecut anul acesta. Poate era pregătit să-mi povestească ceva.

— Care gând?

M-am apropiat de el și l-am mângâiat pe frunte.

— Poți să-mi spui. Poți să-mi spui orice. Poate a venit timpul. Spune-mi ce s-a întâmplat.

A râs ironic.

— Nu ai nici cea mai vagă idee.

— Sunt sigură de asta. Dar o să știu după ce o să-mi zici.

— Adică nu ai nici cea mai vagă idee despre ce anume mă deranjează. Și nu am niciun drept să mă las deranjat de asta.

Ne-am împreunat degetele.

— Vorbești ciudat, Price. Spune-mi care este problema.

M-a condus la o bancă tapițată de pe punte și ne-am așezat acolo. S-a jucat cu verigheta de la mâna mea stângă, rotind-o pe deget.

— Încă o mai porți.

Am zâmbit.

— Încă mai suntem căsătoriți, nu?

— Mă bucur că am ales platină în loc de aur galben. Se potrivește perfect cu pielea ta deschisă la culoare. Și va dura pentru totdeauna.

Mi s-a pus un nod în gât. Mi-am pus verigheta pe mâna stângă doar pentru această vacanță, dar Price nu știa că am purtat-o la mâna dreaptă când am fost în Spania. În mod ciudat, fusese ideea lui Michelle. M-a convins că era timpul, că era primul pas pentru a merge mai departe cu viața mea. Bineînțeles, asta a fost înainte să afle că Price era în viață.

Am tușit și am spus:

— A fost întotdeauna un inel frumos.

— Nu la fel de frumos precum femeia care-l poartă. Mi-a dus mâna la buze și mi-a sărutat palma.

— Vreau să știu ceva.

— Bineînțeles. Ce anume?

— Am lipsit un an, iubito.

— Crede-mă. Sunt conștientă de asta. A fost cel mai prost an din viața mea.

— Știu. Adică sper că așa a fost. La naiba! Nu a sunat bine. Ultimul lucru pe care am vrut să-l fac a fost să te rănesc.

— Înțeleg.

Nu eram sigură că înțeleg, pentru că nu-mi spusese întreaga poveste încă, dar arăta atât de chinuit, că trebuia să fiu de acord cu el. Nu suportam să-l văd supărat.

— După cum am spus, nu am dreptul să te întreb asta, dar trebuie. Consideră că este un defect de-al meu. Kate... a mai fost cineva în viața ta?

Am simțit că am un pietroi în stomac. Cum de nu mi-am dat seama că asta urma? Nu fusese — nu chiar. Cât de sinceră puteam fi? Ar conta flirtul din Spania? Pentru că doar atât a fost — câteva chicoteli și câteva săruturi, dar Price tot era în mintea mea. Am aflat pe calea cea mai grea că nu eram pregătită să merg mai departe, că încă eram foarte îndrăgostită de soțul meu decedat.

Care nu era decedat până la urmă.

S-a uitat în ochii mei.

— O, Doamne!

— Ce?

— Încă mai pot să-ți citesc gândurile. Spune-mi. Te rog.

A închis ochii.

— Spune-mi repede și gata.

— Tu ai mai fost cu altcineva? am întrebat.

— Bineînțeles că nu!

S-a ridicat și puteam să-i văd obraji roșii chiar și în întuneric.

— Am tot fugit și m-am ascuns, încercând să nu fiu ucis și să pregătesc o potențială viață pentru noi. Când naiba să mai am timp să mi-o trag cu altcineva?

M-am îndreptat de spate, dar nu m-am ridicat. Gelozie. Asta era acum în ochii lui și nu exista în trecut. Nu am fost niciodată geloși unul pe altul. Întotdeauna am fost siguri pe angajamentul nostru. Pe iubirea noastră.

Am oftat. Dacă voiam să fie sincer cu mine, trebuia să fiu și eu la fel. Mi-am prins bikiniul, am mers la el și l-am mângâiat pe umăr.

— Vino și stai lângă mine, am spus.

Se uita la mare.

— Vreau să aud asta?

— Nu știu. Tu să-mi spui.

L-am strâns de braț, iar mușchii îi erau tensionați și rigizi.

— Ți-am promis că ziua de astăzi va fi doar pentru noi. Am fost de acord să nu te bombardez cu întrebări și m-am ținut de cuvânt. Încă mai vrei să-ți răspund la întrebare?

— La naiba! Da. Trebuie să știu.

M-a urmat înapoi la bancă și ne-am așezat din nou. L-am luat de mână.

— În primul rând, nu am fost cu nimeni. Nu la modul intim.

A scos un suspin de ușurare.

— Slavă Domnului!

— Dar a fost cineva care mi-a făcut curte. S-a întâmplat în timpul excursiei din Spania.

A dat ușor din cap, dar tot era încordat.

Am înghițit, făcându-mi curaj.

— Numele lui e Alejandro Dominguez.

Price s-a strâmbat.

Am pus și cealaltă mână peste mâinile noastre.

— Arăta...

Am închis ochii. Adevărul era că îmi amintea mult de Price — aceleași dimensiuni, aceeași culoare, aceiași ochi negri și fumurii.

— Foarte mult ca tine, de fapt. Și fizic, și ca personalitate. Era reporter și a scris tot despre proteste, așa ne-am întâlnit.

Am făcut o pauză, permițându-i să proceseze ce am spus până acum.

— Continuă, a zis printre dinții încleștați.

— M-a întrebat dacă vreau să beau ceva cu el și am acceptat doar pentru că m-am gândit că-l pot face să-și împărtășească sursele cu mine. Engleza lui era excelentă, ceea ce era bine, pentru că, după cum știi, spaniola mea e cam ruginită.

A dat din cap, tot încordat.

— Totuși, am ezitat, dar când mi-a spus Catalina — versiunea spaniolă pentru Katherine — am decis să merg. Numele m-a făcut să cred că sunt altcineva, iar altcineva ar fi acceptat, nu? am zis, cu un râset nervos. Probabil că nu are sens, dar Kate nu-mi adusese decât mahnire în ultimul timp. Părea o idee bună să fiu altcineva. Oricum, m-am gândit că nu ar strica să-l cunosc. Am vorbit mult despre articol, dar și despre alte lucruri. Divorțase recent, iar eu i-am spus că sunt văduvă. Am băut o sticlă de Rioja și am mâncat paella cu fructe de mare într-un loc pe care el l-a numit „o comoară ascunsă“.

Am avut impresia că în acea seară am simțit gustul mâncării pentru prima dată în luni de zile. Marginile crocante de paella, scoicile suculente, orezul lipicios aromat cu șofran — toate erau precum raiul pentru papilele mele gustative. Vinul era foarte aromat și fructat, mergea perfect cu preparatul picant.

Am oftat.

— M-a făcut să râd, Price. Și nu mai râsesem de atât de mult timp. Și când a...

— Când a ce?

— Când m-a — m-am strâmbat — invitat acasă la el...

Price m-a strâns tare de mână.

Am respirat adânc.

— Ține minte, credeam că ești mort.

A slăbit puțin prinsoarea. Doar puțin.

— Am luat în considerare această posibilitate. Părea un tip drăguț și-mi plăcea. Dar am decis că nu era înțelept să merg acasă la un străin, într-o țară străină. M-a condus la hotel și —*spune odată, Kate* — m-a sărutat.

Price m-a strâns din nou de mână.

— Am încercat să răspund...

M-am oprit puțin, amintindu-mi. Sărutul lui Alexandro nu se compara cu cel al lui Price. Și deodată mi-am dat seama de ce paella și Rioja erau atât de bune. Îmi imaginam că Alexandro era Price. Mă concentrasem pe frumusețea lui întunecată și trecusem cu vederea accentul lui spaniol și hainele de firmă pe care Price nu le-ar fi purtat niciodată. Dar sărutul. Peste sărut nu puteam să trec. Deși nu era nimic greșit la sărutul lui Alejandro și poate mi-ar fi plăcut în alte circumstanțe, era complet diferit de al lui Price. Și mai important, în ciuda atracției fizice pentru el, nu simțeam nimic — nici pasiune, nici dorință, nici măcar o urmă de sexualitate.

Nu eram Catalina. Eram Kate, iar Kate era îndrăgostită de Price.

— Dar nu am putut, Price. Părea așa de greșit. Așa că i-am cerut scuze, i-am mulțumit pentru cină și am mers singură în cameră.

Alejandro *încercase* să mă facă să mă răzgândesc, chiar devenise insistent. Dar soțul meu nu trebuia să știe asta. Oricum, nu era important. Până la urmă, omul a acceptat refuzul și și-a văzut de drum. M-am întors în cameră și mi-am pus înapoi verigheta la mâna stângă, unde trebuia să stea.

Deși am făcut schimb de adrese de e-mail, nu mi-a scris nimic. Treptat, Price a încetat să mă mai strângă de mână.

— Asta e tot? a întrebat ursuz.

Am dat din cap.

— Asta e tot.

— Bine. Să nu se mai întâmple niciodată, bine?

Încă avea ochii întunecați de gelozie și umezi de la lacrimile nevărsate.

I-am atins obrazul, dând de barba lui caldă care zgâria. Era o promisiune ușor de făcut.

— Niciodată.

S-a ridicat, m-a prins în brațe și m-a dus jos în dormitorul principal, unde m-a pus ușor pe patul uriaș.

— Nimeni, a zis, mult mai blând decât m-aș fi așteptat. Nimeni în afară de mine nu-ți mai atinge trupul frumos.

Mi-a atins buzele cu degetul.

— Nimeni în afară de mine nu mai atinge aceste buze.

— Nimeni în afară de tine.

Am închis ochii și a început să mă sărute.

Sărutul lui era pasional și dulce în același timp — unirea a două corpuri și două suflete care fuseseră pierdute unul fără celălalt. Și-a dus mâna mai jos și mi-a îndepărtat sutienul în timp ce eu am desfăcut bikiniul. Penisul lui mă împingea prin pantaloni, eu l-am mângâiat pe șolduri, împingându-i jos, ținându-mi mâinile pe pielea lui caldă. După ce ne-am dezbrăcat, a intrat ușor în mine, fără alt preludiu în afară de sărut.

Dulce, pur și simplu perfect. Eram pregătită pentru el. Mereu voi fi pregătită pentru el. Corpul meu va fi mereu casa corpului său.

Puteam să ajung repede la climax, dar m-am abținut, la fel și el. Trecuserăm dincolo de nevoie și de dorință sexuală. Era doar iubire. Iubire pură. Am savurat-o împreună în timp ce ieșea și intra în mine, creând o intensitate din ce în ce mai mare. Ne-am uitat tot timpul unul în ochii celuilalt, iar în privirea lui Price am văzut — nu doar cu ochii, ci și cu sufletul — toată iubirea pe care o simțeam pentru el, întorcându-se la mine.

Când am ajuns în același timp la climax, ne-am sărutat și am erupt amândoi.

Apoi am rămas uniți, într-o parte, lipiți unul de altul. Price găfâia în dreptul gâtului meu, iar eu îi inhalam parfumul aromat. Mirosea a insule, a mare și a bărbat.

— Kate, te iubesc atât de mult.

— Și eu te iubesc mult. Doar pe tine, Price. Pentru totdeauna.

M-a sărutat pe obraz, iar eu am închis ochii. Acesta avea să fie patul nostru. Mereu am vrut un pat mare, dar pe barcă spațiul era limitat. Unul mai mic mă ținea mai aproape de Price, ceea ce era bine, pentru că nu mai voiam să-l scap din priviri.

Asta dacă rămâneam.

Dacă rămâneam.

Dacă...

Pe cine păcăleam? Nu aș fi putut să plec niciodată...

Gândurile mi-au fost întrerupte de un bâzâit. Price m-a sărutat repede și apoi s-a rostogolit spre noptieră să-și ia telefonul.

A făcut ochii mari când a văzut ecranul, dar nu a răspuns. În schimb, s-a ridicat și și-a pus pantalonii. S-a dus la un dulap mic, a scos o cămașă de bumbac și și-a acoperit pieptul bronzat. Apoi s-a întors către mine.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să duc barca în port în noaptea asta.

— Cine era la telefon? am întrebat.

Dar deja plecase din cameră.

Capitolul 8

Price

Speram că Otis are un motiv întemeiat de-mi întrerupe timpul alături de Kate. Totuși, speram să nu aibă un motiv bun, pentru că asta însemna că era ceva grav.

Otis era cu aproape zece ani mai tânăr ca mine — un băiat de pe insulă cu ceva cam multă înclinare înspre viața relaxată de aici. Probabil că a mirosit newyorkezul suprasolicitat din mine când ne-am întâlnit prima dată în Maui și s-a ținut de mine. La puțin timp după ce am cumpărat barca, s-a autoproclamat secundul meu pe viață. M-a învățat despre bărci, iar eu l-am învățat cum funcționează bursa. În general nu mi-a stat în cale, și acesta a fost singurul motiv pentru care l-am luat cu mine la Leiloa. Nu aveam nevoie de companie, dar nu strica să mă ajute cineva din când în când. Nu am simțit nevoia să-i spun lui Kate despre el, pentru că, dacă decidea să rămână, Otis trebuia să-și găsească alt job și el știa asta.

M-am dus înapoi la cârmă și am pornit motorul. A sunat telefonul și l-am scos din buzunar. Tot el era. De data asta am răspuns.

— Otis, ce naiba vrei?

— Bryson, amice.

Auzul numelui meu fals m-a enervat. În ultimele douăzeci și patru de ore, am fost din nou Price Lewis. Nu mă grăbeam să fiu altcineva. Price era numele rostit de buzele lui Kate în focurile pasiunii. Nu Bryson Carr. Și în niciun caz nemernicul acela de Alejandro.

— Hei, îmi pare rău...

— Ți-am spus să nu suni dacă nu este important, am izbucnit eu. Nu voiam să pierd din timpul petrecut alături de Kate. Nu acum. Niciodată.

— Știu. Știu. Dar cred că e important.

Vocea ascuțită a lui Otis m-a scos din butoiul cu gelozie în care căzusem mai devreme.

— Ce este?

— Se întâmplă ceva la vilă, a zis Otis repede.

— Am trecut pe lângă proprietate de câteva ori pe zi, așa cum mi-ai zis. Ieri nu era nimeni, dar azi am văzut o mașină neagră cu geamuri fumurii parcată pe drumul care duce la poarta principală. A stat acolo toată ziua. Încă este acolo.

— La naiba!

Mi-am frecat barba nerasă în timp ce mă năpădeau tot feluri de gânduri. Barca uruia continuu, spărgând valurile, și ne apropiam de locul în care o ancorasem noaptea trecută.

— Ce ar trebui să fac? Să văd cine este sau...?

— Nu, am zis categoric. Stai departe de ei. Oricine ar fi în mașină, poate fi periculos.

— Aș putea face pe grădinarul neștiutor sau ceva. Nu e mare lucru. Cât de periculos poate fi?

— Cât să te împuște în cap, Otis. Știi și tu asta. Stai naibii cuminte. Vin spre vilă acum.

Am înjurat când mi-am amintit de Chelle.

— Sora mea este acolo. Fă-mi o favoare și vezi ce face. Ne vedem în douăzeci de minute.

— Sigur, șefule.

Am închis și am încercat să-mi calmez inima care-mi bătea nebunește. O mașină neidentificată era parcată la marginea proprietății îndepărtate de pe plajă, pe care o alesesem pentru reuniunea mea cu Kate. Putea fi doar o coincidență.

Sau cel mai negru coșmar.

Am sărit în sus când am simțit atingerea lui Kate. Și-a pus mâinile pe umerii mei și mi-a masat mușchii încordați. Dar nimic nu mă putea calma acum.

— S-a întâmplat ceva?

Am scuturat din cap.

— Cine te-a sunat?

— Un prieten, am zis intenționat pe un ton tăios pentru a încheia această conversație.

S-a așezat din nou pe banca de lângă mine. Și-a ridicat sprânceană, și-a încrucișat mâinile și a început să mă studieze.

— Nu te mai rog să vorbești cu mine, Price.

I-am evitat privirea pătrunzătoare.

— Bine, pentru că nu sunt pregătit să vorbesc acum. Stai acolo și lasă-mă să mergem acasă.

Trebuia să ajungem înapoi la vilă pentru a vedea care era situația și a elimina posibilitatea unor amenințări.

S-a ridicat cu pumnii strânși, brațele pe lângă corp și cu dinții încheștați.

— Ziua aceasta a fost minunată, Price. Am simțit că mă îndrăgostesc din nou de tine. Mi-am amintit de toate lucrurile care ne unesc. Până acum aproape am uitat cât de nesuferit poți fi atunci când vrei.

Am oftat și i-am luat mâna.

— Kate.

— Las-o baltă.

Mi-a evitat atingerea și a plecat într-o altă parte a bărcii.

Nu puteam să merg după ea și să conduc și barca în același timp. M-am mulțumit să înjur în barbă, să las ancora imediat cum am zărit vila și să sper că pot să repar această zi.

Kate mergea spre vilă în fața mea. Puteam să spun după viteză și postură că avea să-mi aplice metoda tăcerii. Putea să se chinuie să rămână supărată oricât voia. Eu nu aveam de gând să-mi petrec nicio secundă din această călătorie supărat pe ea. Nu aveam timp pentru așa ceva.

— Kate. Kate!

Am fugit să o prind din urmă.

Am prins-o de umăr și am întors-o către mine. A tras mâna înapoi și și-a încrucișat brațele în perfectă armonie cu buzele țuguiate.

— Știu că ești supărată, am zis.

A pufnit din nas.

— Serios. Cum îți dai seama?

— Pentru că ești extraordinar de frumoasă când ești nervoasă. În plus, sunt soțul tău și știu ce stare ai înaintea ta.

— Mă bucur că ești atât de înțelept, Price. Poți să-ți dai seama și că nu am chef să fiu lăsată pe dinafară acum? Ai putea intui că poate nu sunt interesată să fiu tratată ca o femeie naivă în care nu poți să ai încredere să-i spui adevărul pentru a putea lua decizii ce-i vor schimba viața, în legătură cu viitorul ei... alături de *partener*? Asta aveam, îți amintești? Un parteneriat egal.

Mi-am mușcat buzele ca să nu țip la ea. Nu era vorba aici de alegerea unei case sau semnarea unui împrumut. Era ceva pe viață și pe moarte. Dar ea nu înfruntase moartea ca mine și nu putea înțelege.

— Kate, ascultă-mă...

— Nu, tu să mă ascuți pe *mine*.

Și-a deschis brațele și a arătat furioasă înspre mine.

— Nu pot trăi așa. Nu *voi* trăi așa. Ori îmi spui ce ți s-a întâmplat și cine te urmărește, ori răspunsul este nu. Te iubesc și prefer să mor decât să te părăsesc, dar nu-mi voi petrece restul vieții trăind cu frica în sân pentru că tu nu vrei să-mi spui adevărul.

Și-a pus mâinile pe piept, peste locul în care îmi pusesem urechea de atâtea ori pentru a-i auzi inima bătând după ce făceam dragoste. I s-au umezit ochii și am implorat-o să nu plângă. Lacrimile ei mă sufocau. Îmi garantau înfrângerea în orice ceartă.

— Mi-ai frânt inima, Price. De când am ajuns aici, am fost sinceră cu tine.

I-a curs o lacrimă când și-a deschis mâinile tremurânde precum paginile unei cărți.

— Am fost sinceră cu tine din toate punctele de vedere. Tu de ce nu poți face asta pentru mine? De ce nu poți avea încredere în mine?

Mi-am trecut mâinile prin păr, mușcându-mi buzele să nu zic adevărul. Era prea devreme. Trebuia să aștept să zică da și să-mi promită că rămâne cu mine. Dar dacă vorbea serios? Dacă refuza pentru că aveam de gând să nu-i spun nimic?

— Kate, încerc să te protejez. Nu știi cu ce mă lupt. Aceste persoane nu au pic de umanitate. Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine.

— Pot să fac față, Price. Doamne iartă-mă, am înfruntat moartea. Înțelegi asta? Ți-am înfruntat moartea și timp de luni de zile, m-am uitat în oglindă și am înfruntat-o iar și iar. În fiecare zi trebuia să fac o alegere. Să merg înainte sau să las durerea să mă distrugă. Știi că ai trecut prin iad. Chiar și când ascunzi adevărul de mine, tot pot să-l văd în ochii tăi. Iadul meu a fost diferit, dar să nu te îndoiești vreo secundă că nu l-am simțit.

Mi-am coborât privirea înspre spațiul dintre noi, doborât de mărturisirea ei. Ar fi fost mai bine ca cineva să-mi smulgă inima din piept decât să aud că am fost motivul pentru care Kate s-a gândit să-și ia viața. Dar asta face durerea. Te consumă, e brutal de dure-roasă, o boală neagră mai puternică decât orice simț al rațiunii. O știam destul de bine.

— Îmi pare așa de rău. Nu vei ști niciodată cât de mult.

— Vorbește cu mine, Price.

M-a luat de mână.

— Te rog pentru ultima dată.

Am înghițit în sec și am strâns-o de mână.

— Vreau doar să știu că vei rămâne cu mine. Voiam să-ți ofer timpul necesar pentru a te gândi bine. Nu am vrut să te grăbesc să iei o asemenea decizie din prima sau a doua zi. Meriți să poți alege.

A scuturat din cap și eram sigur că mi s-a oprit inima.

— Te rog.

Abia am auzit rugămintea rostită.

— Price, dacă vrei să rămân cu tine și să-i las în urmă pe toți ceilalți, așa voi face. Eram gata să accept de când m-ai întrebat. Dar trebuie să pășim în acel viitor împreună, amândoi conștienți de provocările pe care le-am putea înfrunța.

Au trecut câteva secunde. Am tras aerul sărat adânc în piept, disperat și îngrozit de a întrerupe tăcerea cu adevărul.

— Nu știam că în acea seară în apartamentul nostru avea să fie ultima oară când te văd. Știam doar că atunci când aveam să mă întorc, lucrurile ar fi fost diferite.

S-a strâmbat, dar am continuat înainte să începă să mă acuze din nou.

— Ți-am spus că plec la Zürich pentru o conferință. Asta era adevărat. Dar nu m-am dus acolo să socializez. Am fost să mă întâlnesc cu o companie, Cybermark Enterprises. I-am urmărit de când lucram la Berg și Lynch. Erau specializați în exploatarea datelor și se dezvoltau rapid, dar nu destul de rapid ca să justifice cifrele pe care le vedeam eu. După ce am început să lucrez pe cont propriu, am continuat să-i urmăresc. Sistemul meu îmi arăta că ar fi trebuit să se dezvolte exponențial și, cu toate astea, prețul acțiunilor lor stagna.

— Poate că sistemul tău era greșit. Pentru această companie, vreau să zic.

— Crede-mă, și eu m-am gândit la asta. Dar sistemul meu avea o rată de succes de 90%. Știi asta. În plus, documentele companiei și rapoartele anuale păreau să-mi valideze concluziile.

Am scuturat din cap.

— Pur și simplu nu puteam să renunț la idee. Trebuia să cercetez mai bine și să îmi dau seama de ce nu se potriveau calculele. Când i-am contactat, am menționat ceva de tendințele pieței și am spus că aș fi interesat să aflu mai multe despre ei. Mi-au oferit un loc de muncă.

Și-a ridicat sprâncenele.

— Ai fost la un interviu?

— Nu chiar. Am fost acolo sub pretextul că merg la interviu. Iar ei s-au întâlnit cu mine sub pretextul că mă consideră un candidat pentru job. Dar toți aveam alte planuri.

Mi-am strâns buzele pentru că în mintea mea se instalase haosul. Amintirile celei mai mari panici pe care am simțit-o vreodată. Caruselul groazei menit să mă conducă înspre moarte va rămâne mereu imprimat în mintea mea.

— S-au oferit să mă ducă cu un avion privat la sucursala lor din Geneva să mă întâlnesc cu directorii lor. Un pilot, un pasager. Un avion cu un singur motor.

Am scuturat din cap, zâmbind macabru.

— Părea greșit. Pilotul abia putea să mă vadă, darămite să mai și vorbească în engleză cu mine. Dar mersesem până acolo. Trebuia să aflu tot și să descopăr ce se întâmpla cu oamenii aceia.

— Ce s-a întâmplat? Cum s-a prăbușit avionul?

— Am ajuns la înălțime și pilotul a mormăit ceva în italiană. Mi-a luat mâinile și mi le-a pus pe manșă, apoi mi-a făcut semn că e ok, de parcă ar fi trebuit să pilotez eu avionul ăla nenorocit.

Acum făcuse ochii mari.

— Glumești?

Am scuturat din cap.

— Apoi și-a dat jos haina și a deschis ușa. Și-a pus o parașută și urma să sară. Ghici cine nu avea una? Eu.

Și-a pus mâinile la gură.

— Cum ai supraviețuit? Avionul... În raport scria că s-a distrus complet. Ars cu totul.

— Asta pentru că au pus atât de mult combustibil, încât nu exista nicio șansă să găsească un corp în el apoi sau să știe că dispăruse cineva. Dar nu contează, pentru că nu m-am prăbușit cu el. Am sărit cu pilotul. Nu aveam de gând să-l las să iasă din avionul acela blestemat fără mine, așa că m-am prins de el. Ne-am luptat. Avionul a început să cadă cu botul în față și, înainte să ne dăm seama, sărisem din el și eram în cădere liberă. Slavă Domnului că a deschis parașuta, că eu habar nu aveam ce să fac.

— Așa că ați supraviețuit amândoi. E un miracol.

Am scuturat din cap.

— Parașutele nu sunt concepute să coboare două persoane pe pământ în siguranță, cel puțin nu fără răni serioase. Ne-am luptat până jos, dar nu puteam să-i dau drumul.

Am expirat tremurând și mi-am dus podul palmelor la frunte, de parcă aș fi putut să-mi șterg amintirile îngrozitor de vii.

— La naiba! A fost groaznic.

Am mers pe marginea apei, iar valurile îmi spălau picioarele și le cufundau în nisipul moale de dedesubt. Nu am spus niciodată nimănui, nici măcar lui Otis, ce se întâmplase în acea zi. Nimeni nu-mi cunoștea povestea. Atunci mi-am dat seama că poate de aceea mi-a fost atât de greu să-i spun lui Kate. Adevărul oribil care a trăit în mine timp de un an, toxic și purulent precum o boală. Oare dacă i-am spus ei, o să-mi mai treacă durerea? O să se lumineze trecutul negru?

I-am simțit brațele cum mă cuprind și buzele pe spatele meu. Atingerea ei mi-a eliberat din tensiune. I-am acoperit mâinile cu ale mele, ținând-o strâns.

— Am aterizat la marginea unei zone defrișate. Mi-am rupt brațul, pentru că l-am prins de frânghiile parașutei când încerca să mă arunce de pe el. Dar cum am aterizat... Eram deasupra lui și de la greutatea mea s-a prăbușit așa.

Am înghițit în sec din cauza greții care mă lovea de fiecare dată când îmi venea în minte fața pilotului. Felul în care viața s-a scurs din ochii lui. Felul ciudat în care corpul îi era înfășurat în parașută.

— Și-a rupt gâtul. A murit pe loc.

Am rămas tăcuți pentru o vreme. Kate mă strângea în brațe, iar eu încercam să respir, în ciuda sentimentului de anxietate care mă cuprindea de fiecare dată când mă gândeam la acea zi.

— A încercat să te omoare, Price.

Scrutam orizontul impasibil.

— Știu. Îmi spun asta mereu. Indiferent de câte ori am această conversație cu mine însumi, tot nu pot să mă simt mai bine în legătură cu ce s-a întâmplat.

A venit în fața mea și și-a pus mâinile pe obrajii mei. Avea aceeași determinare de mai devreme în privire, dar acum cu o altă motivare.

— Te-ai salvat. Și poate nu e drăguț să spun asta, dar omul acela a primit ce merita. Tu merita să trăiești, să vii acasă la mine, să ai o viață și o familie. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

— Nu știam nimic despre el. Dacă nu a avut de ales?

— Întotdeauna avem de ales, a zis ușor.

Am simțit că are dreptate. Ultimul an a fost alcătuit dintr-o serie de alegeri. Una ne-a despărțit, iar celelalte ne-au adus din nou împreună. Speram că a fost o decizie bună să-i spun adevărul — măcar o parte din el — în această seară.

— Acum știi. Și poate vei încerca să înțelegi de ce mă ascund în loc să merg la poliție, decizie care m-ar omorî, oricum. Dacă pot plăti un om destul de mult pentru a sări dintr-un avion, riscându-și propria viață pentru a mă omorî pe mine, până unde vor merge pentru a mă elimina de tot? Când se vor opri?

I-am luat mâinile de pe obrajii mei și le-am ținut între noi.

— Apoi m-am gândit la tine, la Chelle și la familia mea. Kate, îți jur, am vrut doar să te protejez. Nu am trecut prin nimic mai

Îngrozitor decât căzătura din avion din acea zi, dar dacă te puneam în pericol și-ți riscam viața, nu aș fi putut trăi cu această povară.

Îi tremura buza în timp ce vorbea:

— Mulțumesc. Pentru că mi-ai spus și pentru că m-ai protejat.

— Iubito, am șoptit, aplecându-mă să o sărut înainte să o năpădească din nou lacrimile.

Dar până să apucăm să ne atingem buzele, am auzit un strigăt ascuțit dinspre vilă. Un țipăt de femeie.

Capitolul 9

Kate

Inima mea era oricum cuprinsă de panică din cauza poveștii lui Price, dar strigătul dinspre vilă a făcut-o să sară de-a dreptul. Chelle era în interior.

— Michelle!

Price s-a întors și a fugit spre vilă.

L-am urmat, înfiorată, alergând prin nisip cât puteam de repede.

Când a ajuns la ușa de la intrare, Price a lovit-o să se deschidă.

— Michelle! Unde naiba ești?

S-a dus în sufragerie, în bucătărie.

— Michelle! Chelle!

S-a luat cu mâinile de păr.

Simțeam cum îmi pulsează venele sub piele. Chelle era cea mai bună prietenă a mea. Dacă pățea ceva...

Ușa din spatele vilei era deschisă.

— De ce strigați așa disperați?

Michelle s-a ridicat, era în picioarele goale, într-o rochie de plajă verde-deschis și cu părul negru prins în coadă.

Un tânăr cu părul negru, bronzat și ochii căprui migdalați — cu siguranță era din Pacificul de Sud — a intrat și stătea lângă ea. Purta pantaloni scurți portocalii și o cămașă mulată neagră.

— Otis, a zis Price. Ce faci aici?

— Mi-ai zis să văd ce face sora ta, a spus bărbatul.

Price a oftat adânc.

— Așa am zis. Doamne.

Și-a trecut degetele prin păr.

— Tocmai mi-ați luat un an din viață.

S-a frecat la frunte.

— La naiba! Ce prostie. Îmi pare rău.

Am pășit în față, fără să comentez ceva despre lipsa de tact a lui Price. Oricum îi ceruse scuze.

— Am auzit un țipăt. Am crezut că...

Michelle a început să râdă.

— Oh. Eu eram. Prietenul tău a intrat peste mine. Aveam căștile pe urechi, mă relaxam cu noua generație de chestii Zen în șezlongul de acolo — a arătat înspre un șezlong de piele de pe terasă — când am deschis ochii am văzut un străin deasupra mea.

— Am bătut la ușă Jur. Dar nu a răspuns nimeni. M-am gândit că vrei să verific ce se întâmplă. Altfel de ce mi-ai fi dat o cheie? a zis tipul numit Otis.

— Acum regret asta, a zis Price.

L-am înghiontit.

— El cine e?

— Oh! Îmi pare rău. Acesta este Otis, un prieten de pe insulă. Otis, soția mea.

Am dat mâna scurt.

— Îmi pare bine să te cunosc, am zis.

— Și cred că pe sora mea ai cunoscut-o.

— Da, a zis Michelle. După ce m-a speriat de mi-a sărit inima.

Eu încă eram agitată din cauza acestui incident. Eram profund recunoscătoare că Michelle era bine, dar povestea lui Price încă îmi

rămăsese în minte. Aveam atât de multe întrebări, iar prima era de ce nu ne-a prezentat pe mine și pe Michelle menționându-ne numele.

— După ce am asigurat-o că nu reprezintă o amenințare, m-a dat afară pe ușă și mi-a ținut morală. Otis a zâmbit.

Morală? Nu era stilul lui Michelle. Îl pusese la punct. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc subtil.

— Oricum, după ce m-a convins că nu este un criminal în serie, am decis să bem un pahar de vin, a zis Michelle. Vreți să stați cu noi?

După povestea spusă de Price, nu eram sigură că vinul era de ajuns de tare.

— Ce ziceți de câteva shoturi de tequila?

Price s-a uitat la mine, cu buzele strânse.

— De când bei tu țării?

Nu beam de obicei, cu toate că am consumat cu Michelle câteva shoturi într-o noapte la câteva săptămâni de la moartea lui Price. Amândouă eram foarte deprimată. Bineînțeles că tequila nu ne-a ajutat cu nimic. Doar a amânat inevitabilul.

— Sună minunat, chiar, a zis Michelle.

— Ce ziceți dacă fac margarita?

— Avem tequila? am întrebat.

— Ar trebui ca barul să fie plin.

S-a dus către barul din partea cealaltă a sufrageriei și după o scurtă căutare, s-a întors cu o sticlă de Patron Añejo.

— Voila!

Michelle era într-o stare destul de bună pentru cineva care tocmai fusese speriată de moarte. Dar așa era Chelle. Nimic nu o afecta prea mult. Nimic ce nu era serios, oricum. Oare cunoștea povestea lui Price? Seara trecută, am crezut că i-a spus ceva, dar nu a recunoscut tot.

A început să taie lămâi și ne-a dat afară.

— Mergeți pe verandă. Aduc băuturile imediat.

Am fost cuprinsă de amorțeală. Voiam cu disperare să vorbesc singură cu Price, să-l întreb mai multe despre acea zi nefastă care

I-a luat de lângă mine. Nu-mi spusese tot. Mi-am dat seama de asta. Cum a primit îngrijiri pentru brațul rupt dacă nu putea să spună nimănui cine este? Cum a ajuns aici, pe partea cealaltă a globului, pe această insulă? Ce a făcut să obțină bani? Nu a scos nimic din conturile noastre de la presupusa lui moarte. A spus cuiva despre cadavrul pilotului? Cum a rămas cu firma din spatele acestei întâmplări? De ce a zis în prima noapte că părinții lui, Chelle și eu am fi fost morți dacă nu s-ar fi prăbușit avionul? Și cine este mai exact Otis și cât de multe știe?

I-am urmat orbește pe Price și Otis pe verandă și m-am așezat pe locul de lângă soțul meu. Otis a stat în fața noastră. Era tânăr, vreo douăzeci și ceva de ani cel mult. Ar fi putut locui într-o casă de studenți undeva, holbându-se la postere cu gagici și la studente. De ce stătea cu soțul meu?

Am deschis gura să-l întreb, dar Price a început să vorbească.

— Cred că ar trebui să pleci, i-a spus lui Otis.

Otis și-a ridicat sprâncenele negre.

— Și să ratez margarita? În plus, sora ta este sexy, Bryson.

Bryson? Am rămas tăcută în timp ce Price s-a încordat lângă mine.

— Sora mea este prea în vârstă pentru tine. -

— Hei, poate i-ar plăcea să încerce și cu unul mai tinerel.

Price s-a ridicat, iar eu l-am prins de mână, spunându-i fără cuvinte să se calmeze. Din fericire, m-a ascultat. S-a așezat din nou lângă mine și mâinile încă ni se atingeau.

— Să nu mai vorbești așa despre sora mea niciodată.

Otis și-a ridicat mâinile.

— Îmi pare rău, frate. Nu mă bag. Promit.

— Acum trebuie să pleci. Trebuie să vorbesc cu soția și sora mea.

— După băutura. M-a invitat să bem vin, ai uitat?

— Nu-mi pasă nici dacă te-a invitat la un festin. Vreau să pleci.

Price a început să mă strângă mai tare de mână.

Celălalt bărbat s-a ridicat și și-a scuturat pantalonii portocalii. Se pare că aveau un fel de înțelegere. Încă o întrebare pentru soțul meu.

— Am înțeles, a zis Otis. Vorbim mâine?

Price a dat din cap, iar Otis s-a dus către un jeep parcat lângă drumul pietros.

Mi-am mușcat buza. Ceva era clar. Otis, oricine ar fi fost el, știa al naibii mai multe lucruri decât mine despre planurile soțului meu.

Dar asta avea să se schimbe.

— Price, am început să zic, sunt multe pe care...

— Margarita pentru toți! Michelle a împins ușa cu fundul și a intrat cu o carafă plină cu o bunătațe verde-deschis și patru pahare de martini cu sare pe margini.

— Doar asta am găsit. Nu avem pahare de margarita.

M-am ridicat și am luat eu paharele.

— Avem nevoie doar de trei.

S-a uitat în jur.

— Ce s-a întâmplat cu Otis?

— A trebuit să plece undeva, a zis Price.

— O, la naiba! Era drăguț.

— Pentru Dumnezeu, Chelle.

Price a scuturat din cap.

— E doar un puștan.

— Și ce? Nu pot să mă distrez și eu un pic? Ar trebuit să stau singură toată săptămâna în timp ce voi doi v-o trageți ca iepurii?

Ne-a pus băutura în pahare.

— Nu cu el. Nu distracție de genul ăla, oricum.

Michelle și-a dat ochii peste cap.

— Bine. Glumeam, oricum. Sunt de acord. E prea tânăr. Dar destul de drăguț, totuși.

Otis arăta bine, dar nimic nu se compara cu bărbatul de lângă mine... care încă îmi datora o groază de răspunsuri.

L-am strâns de braț.

— Price, cât de multe știe Chelle?

— Cam cât știi și tu acum.

— Da, și îmi pare rău că nu am putut să-ți spun, Kate, a zis ea.

— Am vrut, dar m-a pus să jur că nu zic nimic. Nu e ușor să alegi între fratele tău și cea mai bună prietenă a ta.

S-a uitat fix la Price.

— Să nu mă mai pui să fac asta.

— Crede-mă. Înțeleg prin ce v-am pus să treceți și știu că un simplu „îmi pare rău“ nu este de ajuns. Și acum...

S-a uitat în depărtare, cu ochii înlăcrimați.

L-am mângâiat pe mână.

— Și acum, ce?

A oftat.

— Nimic.

— Price, am zis, nu ne minți.

— Există un motiv pentru care Otis a venit aici în această seară. A supravegheat locul pentru mine, un timp. Voiam să mă asigur că este destul de îndepărtat pentru ca voi să fiți în siguranță aici. Dar...

— Ce? am întrebat din nou.

— Otis a văzut o mașină neagră parcată în apropiere azi. Ai observat ceva, Chelle?

— Nu, a zis ea. Dar nu mă uitam după nimic mai devreme.

— Ce ai făcut astăzi?

— M-am plimbat pe plajă puțin, am stat la soare și am citit. Tocmai terminasem de luat cina și mă relaxam cu muzica mea când a apărut Otis.

Price a oftat.

— Slavă Domnului! Poate nu este nimic.

Dar mi s-a pus un nod în gât.

Aveam un presentiment.

Nu era nimic.

*

M-am uitat la mine în oglinda din baie. Mi-am pus o lenjerie sexy transparentă, albastru-pal, pe care o găsisem în comodă. Price era în pat, mă aștepta. Băusem doar o margarita și aveam capul plin de întrebări.

A supravegheat locul pentru mine, un timp. Voiam să mă asigur că este destul de îndepărtat pentru ca voi să fiți în siguranță aici.

Destul de îndepărtat? Ce a vrut să spună? Price se ascundea? Sau nu? Mai știa cineva în afară de mine și Chelle că trăia? Ce-mi ascundea?

Părea că-mi înghețaseră venele, mi-am masat brațele.

— Iubito, a strigat din dormitor.

Vocea lui m-a liniștit. Era soțul meu. Price. Bărbatul care nu m-ar fi rănit niciodată și care nu ar lăsa pe nimeni să mă rănească. Chiar el a spus asta.

Kate, îți jur, am vrut doar să te protejez. Nu am trecut prin nimic mai îngrozitor decât căzătura din avion din acea zi, dar dacă te puneam în pericol și-ți riscam viața, nu aș fi putut trăi cu această povară.

Era bărbatul care mă iubea mai mult ca orice, așa cum îl iubeam și eu.

Am inspirat adânc.

— Vin.

Am ieșit din baie și am mers către Price.

— Uau. Ești frumoasă. Ți se potrivește culoarea.

— Știai tu. Probabil că le-ai ales și ai umplut dulapul.

A zâmbit, ochii îi străluceau de iubire și aproape că mi s-a topit inima. Cum aveam să-l bănuiesc pe acest bărbat? Bărbatul care mă cunoștea atât de bine? Care mă iubea ca nimeni altcineva? Care riscase totul ca să fie din nou cu mine?

Totuși, întrebările nu-mi dădeau pace, voiau un răspuns.

Nu în seara asta.

Nu aveam să le dau curs în seara asta. Deja îmi povestise destule astăzi, chiar și după ce am promis ca ziua să fie doar pentru noi, fără întrebări.

M-am urcat în pat și m-am ghemuit lângă el. Și-a lipit buzele de ale mele și m-a sărutat ușor, senzual, până când am fost amândoi cuprinși de dorință.

Apoi sărutul a devenit mai pasional. Limba și buzele lui m-au lăsat fără respirație, cum făcuseră și mai devreme pe barcă — când m-a marcat și atunci, cel puțin în mintea lui, ca fiind a lui. Când am rămas amândoi fără aer, a întrerupt sărutul și a respirat adânc.

— Dă jos lenjeria, a zis pe un ton care nu lăsa loc de refuz.

Am tresărit și m-am uitat în ochii lui care ardeau de pasiune. În mod normal, îi plăcea să mă dezbrace el, dând jos fiecare piesă, fie încet, fie rapid, de parcă despacheta un cadou.

Deși îmi venea să-i pun întrebări, am rămas tăcută, promițând încă o dată să-i ofer ce a mai rămas din această zi împreună. M-am ridicat și am dat jos lenjeria fină, împingând-o spre șolduri și picioare, până când a devenit o pată de acvamarin pe pat.

— Acum întinde-te lângă mine, în stilul linguriță, mi-a ordonat.

Nu era nevoie să-mi mai spună încă o dată. Adoram stilul linguriță. M-am ghemuit lângă corpul lui cald, iar penisul îmi atingea mijlocul.

M-a sărutat pe umeri, întâi ușor, apoi mai tare, folosind și dinții. Am tresărit de la plăcerea care m-a cuprins.

— Ești a mea, Kate. Am riscat totul ca să ne întâlnim din nou. Am închis ochii, simțind cum cuvintele lui pluteau deasupra mea.

— Ai promis.

Mă mușca de gât.

— Ai promis că rămâi.

Promisesem. Și pe moment, i-aș fi promis orice ar fi vrut. Sentimentele pe care le trezea în mine, și fizic, și emoțional, erau atât de convingătoare, încât nu puteam să rezist.

— Da. Am promis. Promit.

— Vreau să-ți provoc un orgasm, Kate. Vreau să devii a mea.

Eram deja a lui. Când a trecut cu degetele peste brațul meu, înspre șold, pe mijlocul feselor și a început să se joace acolo, m-am încordat un pic.

Mai făcusem sex anal înainte și ne plăcuse amândurora. Dar nu eram sigură că eram pregătită în această seară, nu când eram bântuită de atât de multe întrebări fără răspuns. Sexul anal implica încredere de cel mai mare nivel. Aveam încredere în Price, dar...

— Așa, iubito. Lasă-mă să intru. Mi-a făcut masaj.

Am încercat să mă relaxez. Am încercat să-mi amintesc că aveam încredere în el odată. Că *încă* mai am încredere în el.

În câteva secunde, a penetrat marginile înguste.

— Ușor, dulceață. Ușor. Țsta e al meu. Tot ce ai tu. Tot ce ai tu este al meu.

— Al tău... am repetat.

Băga și scotea ușor degetul din mine; păsărica mea a reacționat și voia să fie umplută.

— Price, te rog. Te vreau în mine.

— Dar sunt în tine, iubito.

M-a mușcat ușor de umăr.

— Știi ce vreau să zic.

S-a dat puțin în spate și și-a băgat două degete în păsărica mea. Le mișca în direcția opusă față de cel din fund. Am gemut.

— Te umplu, Kate. Sunt eu. Și te umplu. Îți place?

— Doamne, da, am gemut.

— Vreau să termini, iubito. Vreau să termini pentru mine. Chiar. Acum.

Deși nu-mi stimulase clitorisul, am ajuns la climax la comanda lui, șoldurile mi se unduiau, împingându-se în spate, încercând să-mi astupe ambele deschizături, dar vrând mai mult, mai mult...

Am scâncit când și-a băgat penisul în mine.

— Doamne, a gemut.

— Îți voiam fundul, dar nu am mai rezistat.

M-a împins tare.

Perfect. Exact ce speram să primesc. M-a umplut, m-a întregit. Mi s-au excitat sfârcurile când mă loveam de el, primindu-l în corpul meu. Strigam în pernă în timp ce îmi venea un alt orgasm.

— Am nevoie de tine, a zis ursuz, cufundându-se mai adânc. Am nevoie de tine, Kate.

Apoi s-a împins și mai adânc în mine, umplându-mă, și am terminat și eu în el, îmbrățișându-i penisul cu pereții mei în pline convulsii.

— A mea, zicea mereu. A mea.

*

Am tresărit.

Price încă era prins de mine. Adormiserăm după ultimul climax.

Ceva mă trezise, dar ce? Lumina lunii bătea prin fereastră. Era încă noapte. Nu vedeam niciun ceas...

O bătaie în ușă. Asta mă trezise. Chelle. M-am cutremurat. Nu ne-ar deranja dacă nu ar fi ceva important.

M-am ridicat din pat, m-am înfășurat cu sarongul peste trupul gol, am mers la ușă și am deschis-o.

Am icnit. Nu era Michelle la ușă, ci Otis. Își schimbase pantalonii scurți și cămașa mulată cu blugi și cu tricou cu o cravată desenată pe el.

— Cum ai intrat aici? am întrebat.

A ridicat un card de acces.

— Am cheie, îți amintești?

— Și noi avem telefon, știi.

— Este important. Trebuie să vorbesc cu Bryson.

Bryson. Da. O altă întrebare.

— Doarme.

A intrat pe lângă mine în cameră.

— Nu pentru mult timp.

Price era întins în pat, respira ușor și regulat, și avea cearceaful alb înfășurat în jurul taliei, din fericire.

— Nu este chiar decent, am zis.

Otis nu a fost deranjat. L-a lovit ușor pe Price pe umăr, apoi mai tare.

— Bryson, frate, trezește-te. Trebuie să vorbim. Acum.

Capitolul 10

Price

— Ce naiba este?

M-am holbat la Otis așteptând să zică ceva, în timp ce am închis ușa de la verandă. Luna încă era sus pe cer.

— Dar cât este ceasul?

— Abia 1:00 noaptea.

Am oftat, încă obosit.

— Sper că e important.

— Am avut un musafir.

S-a încruntat, iar figura lui tânără s-a întunecat.

M-am uitat în jur, iar inima a început să-mi bată repede, pregătindu-mă să confrunt pericolul.

— Nu aici, Bryson. Acolo. A arătat înspre barcă, care era cu tribordul înspre noi.

— Nu prea puteam să dorm, dar era întuneric pe barcă. Pierdeam timpul pe telefon când am auzit o altă barcă apropiindu-se. M-am ridicat să văd ce este când am observat poliția lângă *Katherine*, parcă

erau gata să urce și să inspecteze barca. Am aprins luminile și, sincer, păreau surprinși să mă vadă.

— Ce au spus?

— Când i-am întrebat ce doresc, au spus că au primit o reclamație despre o activitate suspectă și voiau să verifice.

M-am încruntat, gândindu-mă la toate scenariile posibile. Leiloa era o insulă mică și liniștită, iar dacă cineva știa cum să se ascundă, acela eram eu.

— Habar nu am ce ar părea suspect. I-am tras-o soției mele pe bompres noaptea trecută. Dar eram la cel puțin un kilometru jumătate de mal.

Otis a clipit de câteva ori, cu gura căscată.

— Ce tare, omule. Dar da, nu cred că despre asta era vorba. Adică, erau cu nenorocitele de arme de parcă eram un dealer de droguri sau ceva asemănător.

— Au inspectat barca?

— Nu. M-au mai întrebat câteva lucruri, de unde eram și ce făceam pe lângă insulă. Le-am dat niște răspunsuri normale. Adevărul amestecat cu puțină ficțiune, știi? Au părut mulțumiți, cred, și au plecat. Cel mai ciudat lucru.

Mi-am frecat fața cu mâna și am început să mă plimb pe verandă. Ar fi fost rezonabil să dau vina pe paranoia mea adunată timp de un an de zile, dar ceva nu era în regulă. Simțeam asta, iar simțurile mele m-au ținut în viață și m-au ferit de probleme din ziua în care s-a prăbușit acel avion. De atunci, am jurat că nu o să-mi mai ignor niciodată instinctele.

— Ceva nu este în regulă, am zis într-un final.

Otis și-a strâns buzele.

— Da.

M-am aruncat într-un scaun, mi-am pus coatele pe genunchi și m-am uitat în pământ. La naiba! Nu puteam să avem și noi la dispoziție trei săptămâni... sau măcar una? Doar câteva zile de

liniște? Ceva timp pentru a pune la punct un plan pentru viitorul nostru? Poate câteva după-amiezi de leneveală pentru a explora insulele? Sigur că nu! Acest loc avea în curând să aparțină trecutului.

Un cocteil de emoții neliniștitoare mi-a invadat venele. Aveam un ghem în stomac din cauza spaimei și epuizării. Cum să-i fac asta lui Kate? Oare nu știam până acum ce însemna să o aduc în viața mea nestatornică? Mi-am apăsât ochii cu podul palmei, de parcă astfel aș fi putut împiedica năpădirea emoțiilor.

— Bryson...

— Nu așa mă cheamă de fapt, am zis tremurând.

A tăcut pentru un moment.

— Știu, omule. Știu că sunt o groază de lucruri pe care nu mi le-ai zis, dar cred că ai motive întemeiate pentru asta. Spune-mi doar cum pot să te ajut.

Mi-am scuturat capul în mâini.

— Nu ar fi trebuit să te implic în asta.

— E în regulă, șefule. Eu te-am abordat pe tine, îți amintești? Și doar mă cunoști. Îmi plac aventurile.

Otis era încă tânăr, încă la vârsta la care se considera invincibil. Nu-și dădea seama că această aventură ar fi putut să-l coste viața.

M-am uitat în sus, apreciind loialitatea neclintită a lui Otis. Era un băiat bun și ar fi putut avea un viitor strălucit. Sub nicio formă nu mai aveam să-l implic în mizeria asta. Nimeni nu trebuia să știe că mă ajută. Trebuia să-l las să plece. Aveam să fac asta în această săptămână, după ce o trimiteam pe Chelle acasă și găseam un loc sigur pentru mine și Kate.

Avea bagajul făcut la picioare, de parcă era pregătit pentru o schimbare iminentă.

— Poți să stai aici în noaptea aceasta. Alege unul dintre dormitoare goale. Vom face un plan mâine.

— Bine. Mulțumesc, șefule. Și-a luat geanta, a deschis ușa, dar s-a oprit în prag. Tu nu vii?

Am scuturat din cap.

— Ar trebui să dormi, a zis. Nu știm ce ne așteaptă mâine.

— Mulțumesc, Otis. Vin imediat.

A plecat, dar eu nu aveam de gând să mai dorm. Prin minte îmi treceau tot felul de scenarii. Mereu aveam planuri de rezervă, măcar două în același timp. Aceasta era normalitatea noii mele vieți. Dar posibilitatea ca persoanele care încercaseră să mă omoare să știe unde sunt îmi ridica nivelul de adrenalină la maximum. În câteva ore, Kate și sora mea urmau să se trezească. Aveam nevoie de un plan pentru toți.

Am stat acolo ore întregi, plănuiind în tăcere următorii noștri pași. Înainte de răsărit, am mers la barcă, am luat câteva lucruri valoroase ce erau ascunse bine în dormitorul principal și am pregătit o geantă mică. Aveam puține lucruri personale. Nimic nu mai avea valoare sentimentală. Kate era lumea mea și noua noastră viață era pe cale să înceapă.

Va lăsa totul în urmă pentru tine. Dacă nu poți să o protejezi, va fi în zadar.

Mă chinuiam gândurile în timp ce lucram în liniște. Până am ajuns înapoi la vilă, Kate se trezise, deși era încă întuneric. Era pe verandă când m-am apropiat de bancă, cu brațele încrucișate și evident îngrijorată. Mă temeam de conversația pe care urma să o avem.

— Unde ai fost? m-a întrebat când m-am așezat lângă ea.

În loc să-i răspund, am prins-o în brațe și mi-am lipit buzele de ale ei. Era tensionată, nu opunea rezistență, dar nici nu ceda așa cum făcuse atât de ușor ieri. Mi-am plimbat limba de-a lungul buzelor ei, dar nu părea să răspundă.

— Sărută-mă înapoi, Kate, am șoptit.

Și-a întors capul, evitându-mi buzele și privirea. În schimb, i-am sărutat gâtul, am lins-o și am mușcat-o până când a început să tremure.

— Nu mă respinge. Trebuie să știi că ești alături de mine.

S-a uitat la mine.

— Să te resping? De fiecare dată când ascunzi adevărul de mine, tu ești cel care mă respinge. Te-am așteptat să te întorci în pat ore

întregi. Te-am căutat prin casă, dar nu erai nicăieri. Cum ar trebui să mă simt? Unde naiba ai fost? Ce se întâmplă?

— Îmi pare rău. Nu vreau să-ți ascund nimic. Doar că... Simt nevoia să te ating.

I-am mângâiat brațele.

— Otis m-a trezit să-mi spună că poliția a încercat să percheziționeze barca. Se pare că cineva a raportat o activitate suspectă. Au plecat când l-au văzut pe Otis pe barcă. Dar cu mașina aceea și întâmplarea asta, îmi este frică să mai stăm aici.

— Ești sigur că sunt ei?

Ei. Cuvântul-fantomă care reprezenta Cybermark Enterprises, o corporație multimiliardară care ar fi preferat să fiu mort.

— Nu sunt sigur de nimic. Dar nu am de gând să mă complac și să-ți risc viața. Ar trebui să plecăm în următoarele douăzeci și patru de ore. O să-i spun lui Chelle să-și schimbe biletul imediat cum se trezește. Otis se va asigura că părăsește insula în siguranță.

Kate a înghițit în sec, dar și-a ținut dinții încleștați, încercând să fie puternică.

— Cum rămâne cu noi?

— Ce zici de Bali?

S-a strâmbat.

— De ce nu putem să rămânem aici?

— Îmi pare rău, am zis, deși eram sigur că scuzele mele prea dese începuseră să-și piardă efectul.

— Ce o să-i spun familiei mele?

— Chelle o să le spună că te-ai îndrăgostit de un bărbat de aici și ai decis să mai rămâi. Le va transmite informații despre tine, până când vei putea să vorbești cu ei pe e-mail. Nu vrem să se îndoiască de siguranța ta și să riscăm începerea vreunei anchete. Așa că vom născoci o poveste despre noua ta viață, vom încheia treptat treburile pe care le aveai în New York și vom mări intervalul la care vorbești cu ei la un an. Până la urmă, se vor obișnui cu ideea că nu te vei mai întoarce. Bineînțeles, vor considera că este o măsură extremă, dar ai

trecut printr-o pierdere traumatică și suferi. Vor fi complet surprinși că te-ai îndrăgostit nebunește de cineva și că ai vrut să începi o nouă viață într-un mod așa extrem.

Când am rostit aceste cuvinte, am fost recunoscător că viața lui Kate nu era așa în realitate. Dacă se îndrăgostea deja de cineva... Nici nu voiam să-mi imaginez.

S-a depărtat de mine, și-a înfășurat brațele în jurul ei și se holba la mare. Umerii ei goi erau tensionați și i se albiseră degetele de cât de tare se strângea de brațe.

— Este mai bine decât să-ți înscenezi moartea, Kate. Nu am vrut să o implic pe Chelle în acea poveste sau să-ți întristez familia. În plus, dacă Cybermark crede că sunt încă în viață, moartea ta falsă nu-i va opri. Doar am răni inutil persoanele care țin la tine.

A stat câteva minute tăcută. Aș fi dat orice să știu ce gândește, dar nu voiam s-o forțez. Deja era fragilă și-i spusese destule.

— Cum o să trăim... fără bani? Fără identitate?

— Am o groază de bani.

Când s-a întors înspre mine, avea lacrimi în ochi.

— Cum așa? Nu ai scos nimic din conturi de când ai murit.

Am oftat și m-am pregătit să-i mai spun o parte de adevăr.

— Aveam un cont de care nu știai.

S-a întors către mine, cu gura pe jumătate deschisă.

— Ce?

— Singurul lucru bun atunci când cazi dintr-un avion în afara Elveției este apropierea de o bancă elvețiană la care am deschis un cont în urmă cu câțiva ani. L-am făcut la puțin timp după ce am început să lucrez pe cont propriu.

Kate și-a încleștat pumnii.

— Câți bani aveai?

— Câteva sute de mii. Dar nu este ceea ce crezi. Nu încercam să ascund bani de tine. Trebuia să fie o plasă de siguranță. În caz că afacerea mea mergea prost.

— Făceai ceva ilegal?

— Nu, Kate. Doamne! Nu este ceva neobișnuit în domeniul meu.

— Nu este neobișnuit să ascunzi trei sute de mii de dolari de soția ta, într-un nenorocit de cont dintr-o bancă elvețiană? Ai dreptate, mi se pare total normal.

— Ei bine, slavă Domnului că am făcut asta. Altfel, aș fi fost un mort care-și golea conturile. Sau aș fi avut joburi ciudate cine știe unde pentru a supraviețui. Dar în schimb, am putut să scot bani și să-mi cumpăr o nouă identitate.

— Bryson.

Am dat din cap.

— Bryson Carr. Aș prefera să fiu Price, evident, dar era suficient de asemănător pentru a mă obișnui cu alt nume. Mi-am băgat mâinile în pantaloni și am lovit podeaua cu călcâiele pentru a umple liniștea stânjenitoare. Imediat ce o luam pe Kate de pe această insulă, nu mai aveam de gând să vorbesc despre aceste mizerii vreodată.

— Am folosit banii ca să-ți cumpăr și ție o identitate nouă. Pașaport, certificat de naștere, card de asigurare socială. Tot ce avem nevoie... pentru orice eventualitate. Nu au fost ieftine.

I-au tremurat buzele.

— Și cine o să fiu?

— Poți să fii Kate până când se termină această poveste. Dacă nu se termină, vei fi tot soția mea. Bethany Carr.

S-a întors din nou cu spatele la mine, ascunzându-și expresia feței. Bethany era numele celei mai vechi prietene ale ei. Crescuseră împreună. Fusese domnișoara de onoare a lui Kate și deși distanța nu le permitea să se întâlnească, au ținut mereu legătura și au rămas prietene. Totuși, mă simțeam vinovat că am ales un nume fără să o consult. Dar nu aveam de ales.

La naiba, voiam să mă privească. Să mă atingă. Ceva care să-mi ofere siguranța că putem face asta împreună. M-am îndreptat către ea, dar și-a ridicat mâna în dreptul pieptului meu înainte să o pot

îmbrățișa. Apăsarea fermă pe sternul meu m-a oprit, deși puterea ei nu se putea compara cu a mea.

— Nu vrei să-ți ascund nimic, Kate, dar...

— Vreau să mă întorc la New York, a zis pe un ton tremurând, dar ferm.

Am tras aer în piept, dar acesta nu voia să se lărgască pentru a respira.

— Kate. Nu. Te rog.

— Nu putem trăi așa.

Am prins-o de mână, deși mai făcuse un pas înapoi. La naiba, mă făcea să o implor.

— Kate, probabil că te-au urmărit aici. Dar odată ce dispari din radarul lor, cum am făcut eu, nu o să ne mai ascundem așa. Îți promit. Vreau să avem o viață bună. Una sigură și stabilă. Vreau să avem copii și o locuință, de preferat una care să nu plutească. Un loc în care să nu mai trăim cu frică.

— Nu poți să-mi promiți asta.

Cuvintele ei m-au înțepat precum acele unei viespi. Erau adevărate, fără doar și poate.

Am călătorit prin lume drept un om decedat. Am tot fugit, dar doar de propria mea frică și supărare. Nu puteam să-i garantez stabilitate, dacă acei oameni răi voiau să ne găsească.

Nu mai aveam ce promisiuni să-i fac. Dar cum rămâne cu promisiunile ei?

— Ai promis că stai cu mine.

— Știu.

Și-a retras mâna, îndreptându-și privirea înspre podea.

Nu. Nu. Nu. Nu se putea întâmpla asta. Nu puteam s-o pierd.

— Și asta e tot? Te aștepti să te las să pleci?

Mi-am dat seama imediat că nu puteam accepta să mă refuze vreodată. Am încercat să mă conving că alegerea de a rămâne avea să fie a ei. Adevărul era că aș fi luptat pentru ea până la ultima suflare și aveam de gând să joc murdar, dacă asta însemna să-mi păstrez soția.

— Vreau să-mi oferi timp pentru a mă gândi la asta. Pentru Dumnezeu, sunt jurnalist. Nu iau decizii până când nu cunosc toate detaliile. Dar tu îmi spui câte puțin, doar ce am nevoie să știu și acum te aștepti să sar fără să aflu toată povestea. Nu renunț la viața mea — la viața noastră — până nu epuizăm toate opțiunile.

— Care opțiuni? Crezi că dacă aș fi avut o altă soluție, nu m-aș fi îndreptat cu disperare în acea direcție?

— Cred că te-ai convins că nu poți câștiga această luptă. Ai putea să-i denunți pe acești oameni și afacerile lor. Lasă-mă să te ajut să găsim destule informații compromițătoare pentru a-i înfrânge înainte să ne rănească.

Am făcut ochii mari la ideea ei nebunească.

— Să-i urmărim? Categoriec nu. Vrei să ne omori pe toți?

— Informațiile pot fi mai puternice decât lăcomia și răutatea.

Am râs ușor.

— Nu fi așa de naivă, Kate.

Mi-a tras o palmă peste față.

La naiba. M-am mângâiat pe obrazul care mă ustura. Mi s-a urcat sângele la cap și am fost străpuns de un impuls electric în timp ce căutam cuvintele potrivite. Se înșela. Eu aveam dreptate. Era încăpățânată, altruistă și oarbă față de noua realitate. Nu avea niciun drept nenorocit să se întoarcă la New York fără mine. Era a mea. Trebuia să rămânem împreună.

Aș fi putut să spun asta toată ziua, dar trebuia să-i demonstrez.

— Nu te întorci la New York fără mine, Kate.

Și-a încordat maxilarul când m-am apropiat de ea. Am prins-o de încheietură și am tras-o înspre mine. I-am ținut corpul tensionat lipit de al meu, nelăsându-i spațiu pentru a se putea depărta. Eram furios ca naiba, dar părea că este perfect să stăm lipiți unul de altul. Nimic nu putea să schimbe asta.

Dincolo de ochii ei albaștri se vedea o flacără.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac. Ai pierdut acel drept când m-ai părăsit.

— Ai fost mereu alături de mine, oriunde aş fi mers. Mă bântuiai, mă distrugeai şi mă Țineai în viață în același timp.

A închis ochii și s-a strâmbat.

— Oprește-te.

— Nu mă opresc. Nu voi înceta niciodată să te iubesc. Să am nevoie de tine. Să lupt pentru tine.

Mi-am pus palmele pe fundul ei, am mângâiat-o și am strâns-o prin sarong până când s-a lipit bine de mine.

— Să ți-o trag, am șoptit lângă gura ei întredeschisă.

Mi-am pus mâinile în fața sarongului și am deschis bucățile de material care atârnav ca o perdea peste formele ei goale. I-am luat sânii în mâini, fremătându-i pe cât erau de plini și trăgând ușor cu degetele de sfârcurile ei excitate.

— Price. Nu acum.

— Ba acum.

Am tras mai tare până când a gemut și și-a închis ochii la plăcerea pe care știam că i-o ofer.

— Mă ameninți că mă părăsești și îți voi arăta de ce nu vei putea face asta.

— Eu nu...

Nu am lăsat-o să termine fraza. Mi-am apăsat buzele de ale ei, profitând de întrerupere pentru a pătrunde în gura ei. Am gemut când ni s-au atins limbile.

După zece secunde de savurat, eram tare precum granitul. Eram gata să ne transportăm din această realitate într-una mai bună. M-am hrănit prea mult timp cu fantezia de a fi cu ea. Acum că era aici, în brațele mele, în carne și oase, parcă tot era prea miraculos pentru a crede pe de-a-ntregul. Nu conta cât de supărată era pe mine.

Am tras-o deasupra mea, am ridicat-o de coapse și am dus-o în casă. Am lipit-o cu spatele de ușa de sticlă în timp ce am sărutat-o din nou pasional. Uitându-mă la ușa, am decis că dormitorul era prea departe. Trebuia să o am acum.

— Stai așa, iubito, am zis, punându-i brațele în jurul gâtului meu cu o singură mână.

Apoi mi-am dat jos pantalonii și mi-am ghidat penisul în ea. Se pare că cearta noastră a excitat-o, pentru că era complet stârnită, primindu-mă cu ușurință. Am intrat mai adânc și ea a scos un țipăt, înfigându-și unghiile în umerii mei.

— Să te ia naiba, Price, a gemut.

Asta nu m-a împiedicat cu nimic. Pasiunea și furia ei mă întărrătau și mai mult. Am zâmbit și am împins mai tare. Plăcerea ei era a mea. Doar eu puteam să o duc înspre altă lume, unde amândoi aveam nevoie să mergem și unde anul care a trecut nu ne stătea în cale.

Am ținut-o strâns și pompam precum un piston, i-o trăgeam fără nicio reținere înspre orgasmul de care aveam nevoie cu disperare. Își înfipsese unghiile în pielea mea, înjurându-mă și șoptindu-mi numele. Am ripostat trăgându-i-o și mai tare.

— Ești așa de adânc. Așa de tare. E așa de bine!

Mi-am folosit toată forța pentru a o ridica și coborî în penisul meu, iar și iar. Îmi ardeau mușchii. Îmi pulsa penisul. Nu aș fi putut să intru în ea mai mult de atât. Presiunea era amețitoare. Dar după cum tremura pe mine, o simțea și ea. Simțea tot. Fiecare centimetru al posesiei mele.

— O să termini pentru mine, dulceață?

— Da, a scâncit. E atât de aproape.

— Pentru cine termini?

— Pentru tine, Price. Doamne, doar pentru tine.

— Așa. Acum vreau să termini pentru mine. Așa. Arată-mi cât de bine te fac să te simți.

Într-o secundă, ajunsese la climax în brațele mele. Păsărica i se strânsese în jurul meu până când eram sigur că nu putea fi mai strâmtă. Strigătele ei neputincioase mă ațâțau. Iubita mea. Soția mea. Lumea mea. Am găsit cea mai adâncă părțică a ei și m-am eliberat cu un geamăt satisfăcut pe pielea ei.

Nu voiam să-i dau drumul, dar nu mai aveam putere în picioare din poziția asta. Am ieșit din ea și am lăsat-o pe podea, ținând-o bine în timp ce treceam de la o persoană la două. Când creierul a început să-mi funcționeze normal, mi-am amintit cum am ajuns aici. Nu mă mai durea fața, dar aș fi avut probleme serioase cu inima dacă Kate ar fi încercat să fugă de mine. Totuși, să sperăm că am încheiat această conversație pentru moment.

Am mângâiat-o pe obraz, de la pistrui până la linia maxilarului. Atât de frumoasă. M-am aplecat și i-am sărutat colțul gurii.

— Mai lovește-mă o dată așa, Kate, și o să ți-o trag atât de tare, că o să mă simți o săptămână.

— Nu sună rău. S-a sprijinit de ușă cu un oftat, clipind din ochi și apoi închizându-i. Și oricum, o meritai.

Capitolul 11

Kate

Nu puteam să cred că mi-am pălmuit soțul — bărbatul care însemna totul pentru mine. Nu mai făcusem asta niciodată — nici măcar nu mă gândisem la așa ceva, indiferent de cât de nesuferit putea fi câteodată, și faptul că am făcut-o acum când viețile noastre erau atât de complicate...

Dar da. O merita, pentru că m-a făcut naivă.

Este posibil să nu știi toate aspectele — și asta era vina lui, nu a mea —, dar naivă? Acum două zile, în prima noastră plimbare pe plajă, mi-a zis că sunt inocentă. Ciudat, dar atunci nu m-a afectat așa. Acum știam că intenționat îmi ascunde informații și indiferent de cât de mult îl iubeam, nu puteam să trec peste asta. Dacă aveam să rămân cu el — și Dumnezeu știe că voiam să fiu cu el mai mult decât îmi doream să pot respira — trebuia să-mi spună totul. Inima mea era puternică, dar nu mai puteam să-mi scot capul din această ecuație.

Price mi-a întrerupt gândurile.

— Kate, încerc să te protejez.

Am deschis ochii.

— De ce nu mă lași să te ajut să te protejez pe tine? Pe noi. Spune-mi cu ce ne luptăm. Tot adevărul. Vreau să știu. Mă simt așa de neajutorată, Price.

— Iubito...

— Am făcut niște jurăminte, îți amintești? Bogați sau săraci. Bolnavi sau sănătoși. La bine și la rău.

— Nu înțelegi.

— Vrei să nu mai zici asta? Singurul motiv pentru care nu înțeleg este pentru că nu-mi spui totul. La bine și la rău, Price. Dacă am ajuns la partea rea, am promis să te ajut să treci peste asta. Mi-am încleștat pumnii.

— Asta este mai mult decât rău.

Am scuturat din cap.

— Nu contează. Doar pentru că nu am prevăzut cât de rea poate deveni situația, nu înseamnă că jurămintele nu mai sunt valabile. Și tu mi-ai făcut aceeași promisiune.

— Da, și încerc să o respect. Încerc să te protejez.

M-am uitat furioasă la el.

— Greșit.

S-a uitat brusc la mine.

— Ce?

— Dacă chiar aveai de gând să mă protejezi, ai fi stat ascuns și m-ai fi lăsat să-mi văd de viață în New York. În clipa în care ne-ai implicat pe mine și pe Chelle în asta, ai încetat să ne mai protejezi.

— Nu este adevărat. Eu...

Mi-am pus degetele pe buzele lui cărnoase.

— Nu am vrut să sune așa dur. Nu dau vina pe tine. Și eu aș fi făcut același lucru. Gândul unei vieți fără tine... chiar dacă însemna să te protejez...

Puteam să-l acuz că este egoist pentru că mă voia alături de el, dar nu era adevărat. Viața mea din ultimul an, fără Price, nu a fost deloc viață. Dacă știam, chiar și pentru o secundă, că este posibil să fiu din nou cu el, aș fi riscat tot. Da, aș fi făcut tot ce aș fi putut pentru

a-l proteja, dar până la urmă, deși aș fi știut că cel mai sigur ar fi fost să stau ascunsă, tot mi-aș fi asumat acel risc.

Așa făcuse și el. Alesese viața alături de mine în detrimentul protecției mele. Nu-l acuzam de asta — deși poate ar fi trebuit —, dar trebuia să înțeleagă realitatea.

— Kate...

— Este în regulă. Nu ai fost egoist. Ai fost tu. Nici eu nu pot să trăiesc fără tine.

Și-a luat capul în mâini.

— Doamne. Nu m-am gândit niciodată din punctul ăsta de vedere. Dar ai dreptate. Îmi pare rău, iubito. Îmi pare al naibii de rău.

L-am tras înspre mine și mi-am pus mâinile pe obrajii lui.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Trebuie doar să înțelegi că asta este situația. Acum sunt și eu implicată. Trebuie să mă lași să te ajut.

— Știi ce o să spui, a zis el.

— Oh, serios?

— Deja ai spus-o. Vrei să te întorci la New York.

Am dat din cap.

— Da. Altfel, ne vom ascunde mereu. Vom trăi mereu cu frică.

M-a prins de brațe cu ochii aprinși în lumina răsăritului.

— Vrei să știi adevărul? Tot adevărul? A oftat. Adevărul este că dacă te întorci la New York, am putea muri amândoi.

Am înghițit în sec. Deja îmi spusese destule, dar aceste cuvinte m-au străpuns ca un cuțit de vânătoare. Nu voiam să mor. Dar nici nu voiam să mă ascund toată viața. Ce fel de viață ar fi aia? Da, aș fi fost alături de omul pe care-l adoram, dar nu puteam să am un copil în aceste circumstanțe. Nu aș fi niciodată mamă, nu mi-aș vedea burta crescând cu fructul iubirii lui Price și al meu. Puteam să renunț la carieră, la familie și la prieteni. Dar oare puteam să renunț la șansa de a avea copii?

Îmi stăteau cuvintele pe limbă, a trebuit să le rostesc cu forța.

— Price, din câte mi-ai zis, am putea să murim oricum.

Price și-a trecut degetele prin păr.

— Știu cum faci când vrei să afli ceva. Insiști și insiști. Înțeleg, dar, iubito, putem să mergem în pat, te rog? Cred că am stat treaz toată noaptea. Acum vreau doar să te îmbrățișez. Să te simt lângă mine.

Nici eu nu dormisem mai mult și mă resimțeam. Poate că am fi privit lucrurile dintr-o perspectivă obiectivă, dacă eram mai odihniți. Michelle nu obișnuia să se trezească devreme, așa că mai aveam câteva ore la dispoziție. Părea o idee bună să le petrecem în pat, îmbrățișați. Fără să zic nimic, l-am luat de mână și l-am condus în dormitor.

Nu aveam de gând să facem dragoste din nou — amândoi aveam nevoie de somn —, dar când m-a dezbrăcat și a început să mă sărute, planurile s-au spulberat. A alunecat în mine fără să ezite și în timp ce mă penetra mai adânc, am închis ochii și m-am lăsat purtată de val.

Orice s-ar fi întâmplat de acum înainte, eram fericită că Price m-a adus pe insulă. Viața mea nu avea să mai fie la fel niciodată, dar măcar eram împreună. Chiar dacă aveam doar aceste câteva ore, erau mult mai bune decât o viață întreagă fără sufletul meu pereche.

A început să împingă mai tare și eu mi-am ridicat șoldurile pentru a-l primi mai bine. În timpul orgasmului, m-a mușcat de ureche.

— La bine și la rău, a șoptit.

— La bine și la rău, am răspuns.

*

M-am rotit în pat pentru a-mi atinge soțul... dar partea lui de pat era goală.

— Price?

M-am ridicat și m-am uitat pe fereastră. Lumina zilei a invadat camera.

M-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat cu un halat de mătase și m-am încălțat cu șlapii. Am coborât la bucătărie.

— Hei, somnorilă, m-a întâmpinat Michelle.

M-am uitat în jur.

— Unde este Price?

— A plecat cu Otis cu ceva timp în urmă. N-a vrut să te trezească.

A zis că vine repede.

— Când a fost asta?

— Acum două ore.

— La naiba, am zis încet.

Speram că vom avea ocazia să vorbim despre tot după ce ne trezim.

— Cât este ceasul?

— Puțin peste amiază. Michelle a indicat către farfuria ei.

— Vrei un sendviș sau ceva?

Am scuturat din cap și am deschis frigiderul. Nimic nu părea atrăgător, dar am scos un bol de salată de fructe.

Am icnit când s-a deschis ușa de la intrare. A intrat Price, fără Otis, slavă Domnului. Poate acum puteam să discutăm.

Am alergat în brațele lui.

— Unde ai fost?

— Am rezolvat câteva lucruri.

— Ce anume?

Nu-mi păsa că Michelle putea să ne audă. Probabil că știa mai multe decât mine.

— Doar niște lucruri, iubito. Nu trebuie să-ți faci griji.

M-am uitat fix în ochii lui.

— Asta se termină acum. Trebuie să îmi fac griji pentru orice, dacă tu nu mă asiguri de contrariul.

A deschis gura, dar l-am oprit cu un gest.

— Și nu. Nu va funcționa să-mi spui acum că nu am de ce să-mi fac griji.

— Dacă stau să mă gândesc, a zis Michelle din bucătărie, sunt de acord cu Kate. Hai să dăm cărțile pe față. Această „vacanță” nu a fost deloc cum ai promis, frate. Este timpul să spui totul. Ai probleme?

Probleme? Michelle știa deja că are probleme. Altfel de ce și-ar fi înscenat propria moarte și s-ar fi ascuns pe o insulă minusculă?

Oricum, Price m-a fixat cu privirea și a scuturat ușor din cap, așa că nu i-am zis nimic lui Michelle.

— Nimic din ce nu știi deja, a zis Price. Scuzați-mă un minut, bine?

A ieșit din bucătărie și a mers înspre dormitorul lui Michelle.

— Asta a fost ciudat, a zis Michelle.

Am dat din cap. Termenul „ciudat“ nu era de ajuns pentru a descrie întâmplările din ultimele zile. Am pus salata de fructe într-un bol, m-am așezat lângă Michelle și am luat o bucată de papaya.

— Avem cafea?

— Da. Îți pun o cană. S-a ridicat.

— Mulțumesc.

Price s-a întors câteva minute mai târziu.

— Am vești bune pentru tine, soro, i-a spus lui Michelle. Otis s-a oferit să te ducă să vezi insula și să faceți snorkeling astăzi.

— Poftim? Michelle a făcut ochii mari. După comentariul tău de ieri cu „nu cu el“?

— Nu este o întâlnire. Nu-ți face griji. Dar știu că ai stat închisă aici două zile fără să faci prea multe.

— Nu mă plângeam. Plaja este chiar afară.

— Știu. Dar nu ți-ar plăcea să faci altceva?

— Excursia asta nu a fost niciodată despre mine, Price. A fost despre tine și Kate. Eu sunt mulțumită cu partea mea.

— Ei bine, a tușit Price, ziua de azi este pentru tine. Vreau să te distrezi cât ești aici. Din nou, s-a uitat la mine și mă ruga ceva.

Oare trebuia să o conving de asta? Asta părea să-mi spună. Mereu am putut să-i citesc privirile lui Price.

— De ce nu mergi, Chelle? am zis eu. Price mi-a arătat insula. Este minunată. Au și câteva magazine unde artiștii locali își vând lucrările. O să-ți placă. Și mâncarea este grozavă.

M-am întors către Price.

— Spune-i lui Otis să meargă la magazinul cu înghețată răzuită.

— Sigur voi doi veți fi bine? a început să râdă zgomotos. Nu pot să cred că am zis asta. Veți pângări fiecare centimetru al acestei vile, nu? Presupun că nu pot să vă acuz că încercați să scăpați de mine.

— Nu încerc să...

Michelle l-a oprit pe Price.

— Glumeam. O să merg. Va fi frumos să mai ies. Fac un duș și mă schimb. Când vine?

— Curând.

S-a auzit un ciocănit în ușă.

— Foarte curând se pare.

Price s-a ridicat.

— La naiba! Spune-i să mă aștepte cinci minute. Michelle a fugit în dormitorul ei.

L-am urmat pe Price la ușă. A deschis și a intrat Otis.

— Hei, a zis Otis. Partenera mea este gata?

— Nu este o întâlnire, a zis Price printre dinți.

— Ușor, omule. Glumesc.

A intrat și s-a așezat în sufragerie.

— Totul este în regulă?

Price a luat un plic de pe o masă de lângă ușă, unul pe care nu-l văzusem până atunci.

— Este totul aici, prietene. Nu cred că trebuie să-ți amintesc că este un pachet prețios.

— Am înțeles. Sincer. Te poți baza pe mine.

Mi s-au încordat mușchii. Ce se întâmplă?

Michelle a venit în zbor din dormitorul ei, îmbrăcată în pantaloni scurți și maieu, și cu o geantă de plajă.

— Am costum de baie, prosop și echipamentul pentru scufundări. Mai am nevoie de ceva? A, stai. Nu mi-am luat pașaportul.

— Nu ai nevoie de el, a zis Otis. Nu ai nevoie de document de identitate pe insulă. Mă cunosc personal acolo unde mergem. E mai bine să-ți lași pașaportul aici, în siguranță.

Michelle a zămbit.

— Mie îmi convine. Ne vedem mai târziu.

L-a urmat pe Otis la jeepul lui parcat pe cărarea de pietriș.

Price a vrut să-i urmeze, dar l-am prins de braț.

— Ce se întâmplă? Ce era în acel plic?

A privit-o pe sora lui plecând cu Otis, avea ceva indescifrabil în privire, apoi m-a luat de mână, a dus-o la gură și a sărutat-o.

— Ce zici dacă îi ascultăm sfatul lui Michelle și pângărim fiecare centimetru al acestui loc?

Am fost cuprinsă de dorință, dar nu aveam să facem asta acum. Nu înainte să primesc răspunsurile cuvenite.

— Nu o să se întâmple

Mi-am retras mâna.

— Merita să încerc. Stai jos și bea o cană de cafea cu mine. Am multe să-ți spun.

M-a condus în bucătărie, mi-a pus o cană plină de cafea și una pentru el.

M-am așezat, amorțită, așteptând adevărul să iasă din gura lui. După ce secundele s-au transformat în minute, am zis:

— Este rândul tău.

A luat o gură de cafea și a oftat.

— Am mers cu Otis de dimineață să vorbim cu autoritățile locale despre agitația de la barcă de noaptea trecută.

— Da?

— Ei bine... se pare că ei nu s-au apropiat de barcă noaptea trecută. Nici paza de coastă. Nimeni nu știa nimic de asta.

Mi-a crescut pulsul.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Înseamnă — sau mai degrabă, credem că înseamnă — că oricine investiga barca se deghizase în cineva cu autoritate legală.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Dacă este așa, atunci Otis a vorbit, de fapt, cu... Price și-a frecat tâmpla. Înseamnă că sunt aici, Kate.

M-au trecut fiori reci.

— Ei?

— Gorilele angajate, cel mai probabil. Nimeni de la Cybermark nu și-ar murdări mâinile.

Simțeam că mă apucă greața.

— Ce o să facem?

— Mai avem ceva timp. L-am pus pe Otis să le ofere o pistă greșită care-i va ține departe de noi timp de douăzeci și patru de ore, dacă ne folosim avantajul cum trebuie. Acum se îndreaptă către coasta Japoniei.

Nimic din toate astea nu mă făceau să mă simt mai bine. Douăzeci și patru de ore ar putea părea o eternitate în alte circumstanțe. Dar acum? Păreau doar o sclipire în întuneric.

— Încă ceva, Kate, a tușit Price. Îți spun asta doar pentru că mă aștept să faci și tu la fel, în cazul în care situația ar fi inversă. Aproape că l-am pus pe Otis să-l verifice pe tipul acela Alejandro de care mi-ai povestit.

— Aproape?

Am fost lovită de un acces de furie. Tocmai acum, când viețile ne erau puse în pericol, se îngrijora de flirtul meu?

— Nu te enerva. Nu m-am putut abține. Trebuia să știu.

— Ce te-a oprit?

A oftat.

— Aș vrea să-ți spun că m-am răzgândit, dar aș minți. Pur și simplu nu am mai avut timp.

— O, așa deci. Cu sau fără timp, sper să ți-ai dat seama că avem probleme mai grave decât Alejandro. Este un nimeni. Nu înseamnă nimic pentru mine și nici nu a însemnat vreodată. În plus, ce ar fi putut Otis să afle despre el mai mult decât dintr-o căutare pe Google? E doar un copil.

— Un copil, da. Dar este și un geniu. De ce crezi că lucrez cu el? Majoritatea tipilor de vârsta lui fac surf și vânează femei pe plajă, fără niciun viitor în minte. El este pasionat. Este genial. Este un hacker talentat. Câteodată este o adevărată pacoste, dar are o inimă mare și

nu m-a dezamăgit niciodată. Am încredere în el. I-am încredințat viața mea... și viața ta.

Apoi m-a lovit — ca un tunet asurzitor după trăsnetul acela puternic care luminează toată casa în noapte.

— A luat-o pe Chelle.

A dat din cap.

— Otis o duce undeva în siguranță.

— Deci ce ai zis ieri, că îi vei cere să-și schimbe zborul...

— Trebuia să schimb acel plan.

— Doamne, Price. Ce era în acel plic?

— Mai multe lucruri. Actul de proprietate al bărcii *Katherine*.

Otis o va vinde pentru noi și ne va trimite banii.

— Și?

— Un itinerar detaliat... și pașaportul lui Michelle.

— Deci când ai plecat din bucătărie...

— I-am luat pașaportul din sertarul din dormitor și l-am pus în plic.

— Dacă se întorcea după el și vedea că lipsește?

— Otis s-a ocupat de asta, îți amintești?

Am rămas cu gura căscată.

— Ai plănuit toate astea?

— Nu. Otis se descurcă foarte bine singur. Ți-am zis, este un geniu.

Frica aproape m-a împiedicat să rostesc următoarele cuvinte.

— Nu o s-o mai vedem niciodată, nu?

Price a oftat adânc.

— Este posibil să nu.

— O, Doamne. Mi-am frecat fruntea.

— Te-ai dus după ea, dar te-am oprit. Te-am împiedicat să-ți iei rămas-bun, nu?

— Este în regulă, iubito. Și eu te-am împiedicat să-ți iei rămas-bun. Suntem împreună acum, iar Michelle o să fie în siguranță. Asta este tot ce contează.

— Unde se duce?

— Pe o insulă mică lângă Martha's Vineyard. Când ajunge acolo, i-am lăsat instrucțiuni să-i sune pe părinții noștri să vină la ea. Vor sta toți trei într-un complex de maximă securitate oricât va fi nevoie.

Am inspirat și am expirat, încercând să rămân calmă.

— Martha's Vineyard?

Părea un pic cam prea aproape de casă, dar cum puteam să-i pun la îndoială pe Price și pe Otis? Au fost în situația asta de mai mult timp decât mine, iar Price a făcut ce a crezut că era mai bine pentru Michelle și părinții lui.

— Ai pus la cale toate astea în cele două ore de dimineață?

— Nu. Am mereu un plan de rezervă. Trebuie să am.

Un plan de rezervă.

Douăzeci și patru de ore...

Nu mai simțeam nimic și am întrebat cu o voce ciudat de monotonă:

— Noi unde mergem, Price?

Capitolul 12

Price

Răspunsul la întrebarea lui Kate nu era simplu. Mai ales acum când deja își exprimase dorința de a pleca acasă, la New York. Unde aveam să mergem? Puteam să ajungem în siguranță în America Centrală. Noile noastre identități ne-ar asigura ieșirea din țară. Otis are prieteni cu proprietăți întinse pe coasta Pacificului, din Nicaragua până în Peru. Dar dacă Cybermark încă ne mai urmărea? Va putea fi vreun loc acasă pentru un timp îndelungat?

Vinovăția mi se lupta cu determinarea de a o ține pe Kate lângă mine cu orice preț. Când venea vorba de planificarea viitorului nostru, preluam controlul total. În ultimul an nu am putut să am încredere în nimeni. Nici măcar în Otis câteodată, din pură nevoie de autoconservare. Dar acum Kate era aici, alături de mine, aparent pregătită pentru orice provocare pe care ar putea-o aduce viitorul. Poate avea dreptate să mă forțeze.

— Tu unde vrei să mergi?

A răs timid.

— Acum mă întrebi pe *mine*? Credeam că tu ai mereu un plan.

— Bineînțeles că am.

Mi-am trecut mâna prin păr înainte să-i întâlnesc din nou privirea.

— Dar te întreb pe tine ce vrei. După cum ai spus și tu, suntem în această situație împreună.

A ezitat, m-a măsurat cu o privire speculativă, de parcă nu putea să creadă că vorbesc serios. Nici eu nu puteam să cred, dar eram gata să iau o mână de pe volan și să împart controlul parteneriatului, chiar dacă acest gând mă speria îngrozitor.

— Spune-mi ce gândești, Kate.

Și-a deschis gura să vorbească, cu o privire rugătoare.

— Ți-am spus adevărul noaptea trecută. Vreau să mă întorc la New York, dar nu fără tine. Gândul de a fugi de viața noastră și de a nu ne mai întoarce niciodată mă înspăimântă. Pare... greșit.

Mi s-a făcut stomacul ghem. Probabil că întoarcerea la New York era la fel de imposibilă precum lista mea cu celelalte opriri.

— Ți-ai da seama câte probleme ar provoca asta? Eu ar trebui să fiu mort.

Și-a ridicat puțin sprânceana, ceea ce însemna că se gândește la ceva.

— Nu trebuie să spunem nimănui. Cel puțin pentru moment. Chelle știe, dar ea va fi plecată un timp, oricum.

Am scuturat din cap.

— Și... ce? Mă ascund în apartamentul nostru de o sută cincizeci de metri pătrați pentru restul vieții sperând că nu observă nimeni cu intenții criminale? Poate pentru tine înseamnă viață, dar pentru mine este o închisoare.

A venit lângă mine și m-a luat de mâini.

— Nu ar trebui să ne ascundem mult. Poate chiar deloc dacă facem publică povestea ta.

Panica m-a făcut să simt că am o mie de ace de gheață în piept.

— Doamne, Kate. Sunt doar speculații. Adică, dacă ai avea vreunul din vechile mele dosare nu cred că ai găsi ceva bun de făcut

public. Eu am plecat la Zurich să aflu mai multe. Evident, acel plan s-a năruit. Nu i-aș putea cere nimănui să-și asume acest risc încă o dată.

— Sunt jurnalist și nu sunt singură. Aparțin unei rețele de oameni din toată lumea care sunt dedicați aflării și publicării adevărului. Am putea aduce această poveste în atenția celor de la *Tribune* sau am putea folosi contactele mele de la *Journal* pentru un reportaj care să publice tot ce s-a întâmplat. Această expunere ne-ar proteja. La început am putea contacta persoanele respective în tăcere...

— Kate, nu. Nu.

Nu mai puteam să ascult niciun minut. Am plecat înspre dormitorul nostru. Am trântit ușa în urma mea și m-am holbat la verandă, cu brațele strâns încrucișate la piept. Ce naiba a fost în mintea mea când am lăsat-o să se implice? Încheiasem această conversație mai devreme și am ajuns din nou aici, vorbind despre New York. Cea mai proastă situație pentru noi. Dar apoi, doar pentru că am împiedicat-o să mai vorbească despre asta cu un orgasm, nu însemna că ea nu s-a mai gândit la aceste lucruri. M-aș putea preface că nu mă urăște dacă aș lua-o cu mine pe această cale spre o viață ascunsă, dar asta nu ne-ar ajuta pe niciunul dintre noi. La naiba, era imposibil.

Am auzit ușa deschizându-se ușor, apoi pe ea venind înspre mine extrem de silențios.

Și-a pus brațele în jurul meu. A trecut un minut în care s-a auzit doar sunetul respirației noastre, iar gândurile gălăgioase mi s-au transformat într-un murmur frustrat.

— Aș fi vrut să ai mai multă încredere în mine, a șoptit.

Am închis ochii, oftând.

— Nu asta e problema. Tu ești genială, Kate. Doar că...

Cum puteam s-o fac să înțeleagă? Dintotdeauna a fost cea cu darul cuvintelor... fie că mă liniștea sau mă seducea sau le folosea pentru a mă convinge să fac cum vrea ea.

— Price! M-a sărutat ușor pe umăr. Ai fugit timp de un an. Ce ți-au făcut și alegerile de apoi aproape că ne-au distrus. Asta trebuie să înceteze. Trebuie să plătească pentru ce au făcut. Nu sunt dispusă

să ne sacrific viața — promisiunea și siguranța familiei noastre — doar pentru ca ei să-și vadă în continuare de treabă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă tu nu ai fost singurul? Cine le-a mai căzut victimă?

Kate rostea ideea la care m-am gândit și eu de atâtea ori. Nimic nu merita să le provoc violența împotriva mea sau a celor dragi. Dar acum eram din nou în radarul lor. S-au schimbat multe.

I-am mângâiat ușor fruntea când mă strângea în brațe. Împreună... la bine și la rău.

Atât timp cât eram împreună, puteam trece peste orice. Trebuia să mă conving de asta. Până la urmă, am respectat toate celelalte jurăminte. I-am fost la fel de loial cum mi-a fost și ea mie. Trebuia să am încredere în celelalte promisiuni, chiar dacă necunoscutul mă îngrozea.

— Atunci mergem la New York. Abia că am șoptit asta.

Dar totuși, m-a auzit. Am simțit cum a dat din cap lângă mine. Am vrut să înjur, dar am înghițit în sec și am ignorat vocea din minte care-mi spunea să fug în cealaltă direcție.

— Bine, Kate. Vom merge la New York.

*

După cum am promis, am plecat alături de Kate, părăsind vila și paradisul insulei Leiloa pe care petrecusem patruzeci și opt de ore. În timp ce Otis era pe drum înspre Vineyard cu Chelle, eu am găsit o barcă privată pentru a ne duce înapoi la aeroportul din Honolulu nedetecțati. Kate părea să fie preocupată de verificarea pașapoartelor noastre false pentru a evita să fim detectați când ne întoarcem. Eu eram mai îngrijorat de perioada lungă în care aveam să stăm în aer pe drumul spre aeroportul JFK. Aveam un motiv bun pentru care mă limitasem la călătoriile cu barca sau pe uscat, de la prăbușire înapoi.

Zece ore mai târziu, am strâns brațul scaunului speriat de moarte în timp ce avionul 747 a coborât brusc în altitudine. Când coboram

prin nori, mi-au apărut broboane de transpirație pe frunte. Am fost năpădit de amintiri îngrozitoare.

Aveam stomacul în gât când botul avionului s-a îndreptat către pământ. Zâmbetul bolnăvicios al pilotului când mi-a urat rămas-bun. Panica din momentul în care m-am prins de el, refuzând să accept moartea. Căderea în gol. Ora întreagă pe care am petrecut-o numai având reflexe de vomă lângă un om mort, înainte să pot găsi o modalitate de a-mi trata rănilile. Începutul celui mai prost an din viața mea...

Kate și-a pus mâna peste a mea, iar vocea ei dulce mi-a alinat nervii iritați.

— Este în regulă, iubitele. Aproape am ajuns.

Când zgomotul motorului s-a schimbat și au coborât trenul de aterizare, m-a lovit un alt val de greață. Am închis ochii și am respirat ușor, consolată doar de promisiunea că în douăzeci de minute vom fi pe pământ.

Kate m-a strâns mai tare de mână.

— Aproape am ajuns. Aproape acasă.

În câteva minute vom fi la New York din nou. Voi fi acasă.

*

Periferia orașului era tăcută. Aerul rece se potrivea cu cerul gri și întunecat. Știam drumul de la aeroport la apartamentul nostru pe dinafară, pentru că-l făcusem de atâtea ori. Zeci de dimineți ca aceasta în care mergeam înspre următoarea mea călătorie. Întoarcerile noaptea târziu și luminile orașului în timp ce număram minutele rămase până când aveam să fiu din nou lângă Kate. De data asta veneam acasă împreună, ținându-ne de mână, cu inimile grele din cauza a ce urma să se întâmple.

Fiecare kilometru, fiecare pas spre casă era mai mult decât ireal. Felul în care urcarea noastră înspre apartamentul de la etajul trei crea un ecou zgomotos prin casa scării, destul de strâmtă. Vopseaua galbenă de pe balustradă care se întrerupea în dreptul ușii noastre

de la intrare. Numărul „3B” din bronz bătut în tocul ușii. Nimic nu părea real.

În timp ce Kate își căuta cheile prin troller, eu mă holbam tăcut și neîncrezător la toate detaliile pe care le uitasem de mult. Față de tot ce părea odată familiar — de la cartierele pe lângă care trecusem în drum spre scările clădirii noastre — aveam impresia că sunt un necunoscut, un escroc. Trebuia să fiu mort. Cum aș putea să simt din nou că aparțin acestui loc?

Kate și-a mușcat buza și a întors cheia în yală, deschizând ușa către trecutul meu. A intrat cu bagajele ei, iar eu am urmat-o. Aveam doar un rucsac pe umăr, obișnuindu-mă să nu călătoresc cu multe lucruri. Prima dată m-a lovit mirosul apartamentului. Acea aromă ciudată pe care o observăm în casele oamenilor, alcătuită din detergent, animale de companie, mobilă și persoanele din locuință. Mă întrebam tăcut oare din ce anume era formată aroma casei noastre și de ce acum mi se părea atât de necunoscută.

În timp ce liniștea se furișa între noi, am prins-o pe Kate holbându-se la mine, zâmbind ușor, cu ochii mari și speculativi.

— Totul este în regulă?

— Sigur. Sunt bine, am zis, încercând să par cât mai sincer, dar fiind blocat pe loc.

Ceva din faptul că mă aflam din nou aici mă paraliza.

Și-a luat privirea de la mine și s-a uitat prin cameră. Și-a mușcat din nou buza, cu o expresie îngrijorată.

— Merg să fac un duș rapid, apoi voi face ceva de mâncare și puțină ordine, bine?

— Sigur. Eu voi face cafea.

S-a dus în dormitor și apoi a dispărut în baia mică pe care obișnuiam să o împărțim. Eu am rămas lângă ușa de la intrare, încercând să mă obișnuiesc cu șocul de a fi într-un loc în care nu credeam că am să mai ajung vreodată.

Interiorul modest al locuinței noastre nu se schimbasesc mult. Mobila era aranjată la fel. Canapeaua de la mâna a doua și vechiul

meu fotoliu rabatabil pe care am insistat să-l aduc din apartamentul de la facultate. O masă de cafea din sticlă pe care nu puteam să o menținem curată niciodată, peste un covor persan pe care părinții ei ni l-au cumpărat după prima vizită. Câteva plante ofilite pe pervazul ferestrei. Abia atunci am observat dezordinea. Toate suprafețele păreau să fie acoperite cu scrisori, reviste vechi, ediții de duminică împăturite din *New York Times*.

Atunci am putut să mă mișc. Am mers încet către dormitor. Din nou, nimic nu se schimbase, cu excepția hainelor lui Kate agățate de fiecare colț și umeraș disponibil. Mi-a amintit de ocaziile când nu putea să se decidă ce să poarte când mergeam la o petrecere mare sau la un eveniment. Camera se transforma într-o tornadă de ținute eliminate. Dar Kate a fost mereu obsedată de curățenie, o trăsătură pentru care eram recunoscător după ce locuisem în facultate după standarde de studenți. Acum, singura zonă curată din cameră era partea mea de pat. Cearșafurile erau șifonate doar pe partea ei de pat, de parcă în fiecare noapte le ridica și se învelea cu grijă. Parcă cealaltă parte încă era ocupată de o persoană invizibilă.

Mi s-a pus un nod în gât. Ce-i făcusem? Oare mai putea vreodată să aibă încredere în mine? Mi-am pus rucsacul jos, m-am dezbrăcat, am lăsat hainele pe podea, într-un morman, și m-am dus la baie. Ea era în duș, cu mâinile pe faianță și cu capul aplecat sub jetul puternic de apă.

— Kate.

A inspirat și s-a uitat în sus.

— Totul este în regulă?

— Da, totul este bine. Pot să intru și eu?

— Sigur.

Am intrat și am luat șamponul.

— Te-ai spălat?

S-a uitat în jos.

— Nu, mă gândeam.

Am pus șampon în mână și am întors-o pentru a-i putea spăla părul. I s-au relaxat umerii și mâinile i-au căzut pe lângă corp. Am zâmbit când camera s-a umplut de mirosul de grepfrut.

— Pot să întreb la ce?

A oftat înainte să vorbească.

— Tu ai avut un plan pentru noi până acum. Este rândul meu să-mi dau seama ce vom face în continuare. Știu că trebuie să avem grijă cu cine vorbim și cum.

— Vom vedea cum facem, Kate. Măine vom întocmi un plan.

Am luat dușul din suport și am clătit șamponul până când apa curgea limpede.

S-a întors și s-a uitat la mine, cu mâinile pe pieptul meu.

— Ai venit aici pentru mine. Nu te pot dezamăgi. Măine ar trebui să ne uităm prin dosarele tale. Probabil că este cel mai bun loc de unde să începem.

Am întrerupt-o cu un sărut pasional care a făcut-o să se topească lângă mine. Apoi am luat buretele și gelul de duș. Lăsând liniștea să se instaleze între noi, am spălat-o de la sânii ei perfecti până jos, la unghiile aranjate de la picioare.

Am făcut dragoste de atât de multe ori, dar simțeam că mai am nevoie de câteva ore pentru a mă reacomoda cu corpul ei. Adevărul este că aveam nevoie de o eternitate. Nu avusesem nici măcar o săptămână.

La naiba, nici măcar nu a avut șansa să se bucure pe deplin de cele trei săptămâni de vacanță promise de Chelle. Ne-am agitat non-stop de când am pus piciorul pe plajă acum câteva zile și doar o mică parte din acel timp a fost reconfortantă cu adevărat. Ziua în care am explorat Leiloa aproape că nu a fost destul de lungă. Știam cum să îmi întrec limitele, dar nu puteam să las stresul să ne distrugă pe amândoi cum părea că face acum.

M-am spălat și eu, am oprit apa și am luat prosoape curate.

Ea s-a înfășurat într-unul, s-a dus în dormitor și s-a oprit lângă pat.

— Doamne, îmi pare rău, Price. Locul ăsta e praf.

— Nu-ți face griji. Voi face curat astăzi. Tu ar trebui să te odihnești acum. Suntem treji de o groază de ore.

Eram sincer. Oboseala de la această zi lungă mă afecta și pe mine. Dar după zece minute de spălat corpul ei atrăgător la duș, penisul meu avea alte idei. Am îmbrățișat-o de la spate și i-am supt lobul urechii.

— Asta dacă nu vrei să șifonezi partea cealaltă a patului cu mine, bineînțeles.

A zâmbit timid.

— E ciudat. Știu.

— Ba deloc.

Am tras de nodul prosopului ei până când s-a desfăcut și a căzut pe podea. Am tras-o înspre mine și m-am desfătat de căldura trupului ei lipit de al meu. Dintr-odată, mi-am dorit să fi fost din nou pe insulă. În căldura în care hainele erau opționale, iar viața era mai simplă. Măcar pentru un moment.

— Încep să cred că într-un fel, știai că o să mă întorc.

I-au tremurat buzele.

— Voiam atât de mult să cred că te-ai întoarce, deși știam că era imposibil. Realitatea în care tu erai dispărut pentru totdeauna era prea dureroasă pentru a trăi cu ea în fiecare zi. Câteodată, îmi imaginam că ești plecat cu afaceri. Mă prefăceam că număram zilele până când aveai să te întorci acasă. Știam că era total deplasat să gândesc așa, dar nu mă puteam abține.

I-am mângâiat pielea caldă până când a început să tremure și i-am împins fundul în mine. Părul ei ud a căzut între noi și ne făcea să alunecăm când ne strângeam tare.

— Mereu voi fi aici, Kate. Chiar lângă tine. În fiecare noapte. Mereu.

Cu un suspin, mi-a luat mâna și mi-a pus-o între coapsele ei. Am găsit locul indicat repede, i-am mângâiat clitorisul și m-am jucat cu el până când s-a umezit de dorință.

Nu aveam să o las să se odihnească sub nicio formă. Nu înainte să i-o trag bine, așa cum plănuiam să fac în fiecare noapte, pentru tot restul vieții. Cum trăisem atât fără plăcerea corpului ei, rezistând doar cu fanteziile despre cum avea să fie când ne întâlnim?

Și-a împins șoldurile în atingerea mea.

— Price... ador felul în care mă atingi. Mi-a fost atât de dor de tine.

Vrând mai mult, mi-am strecurat degetele în zona ei caldă. A gemut ușor și și-a dat capul pe spate, rezemându-l de umărul meu. Din acest unghi ajungeam la gâtul ei, așa că am sărutat-o și am mușcat-o, în timp ce i-o trăgeam ritmic cu degetele.

— Te-ai atins vreodată așa, dulceață?

În acel moment, păsărica i s-a strâns în jurul degetelor mele.

— Am încercat să nu, dar mi-a fost atât de dor de tine. De felul în care te simt în mine. Nimic nu mi-ar putea provoca orgasme ca tine.

— La ce te gândeai, dulceață? Ce făceam în fanteziile tale?

A fost tăcută pentru un moment.

— Ultima oară... înainte să pleci. Nu știu de ce. Îmi amintesc foarte bine întreaga zi. Îmi amintesc că voiai să mă iei atât de tare, încât să te simt zile întregi după ce pleci.

I-am tras șoldurile înspre erecția mea cu un geamăt. Ne-am tras-o de sute de ori, dar cumva, ultima data înainte de prăbușire a rămas impregnată în memoria mea. Nu eram sigur că vreau să readuc la viață amintirea care era legată de atâta durere provocată amândurora, dar până la urmă a fost o sursă bună de inspirație.

— Sus în pat, dulceață. Ridică-ți fundul în sus pentru mine.

M-am retras din ea și am palmuit-o la fund când s-a îndepărtat. S-a conformat fără să comenteze și s-a pus în mijlocul patului. Și-a întins brațele în fața ei și a pus capul pe saltea, cu șoldurile în sus, într-o poziție erotică. M-am mângâiat de câteva ori, fiind mai ridicat ca niciodată la vederea păsăricii ei perfecte și strălucitoare. M-am strecurat în spatele ei și i-am împins șoldurile mai în sus, pentru a

ajunge mai ușor în toate locurile în care aveam de gând să-i provoc plăcere.

I-am mângâiat spatele coapselor și i-am desfăcut ușor fundul. A tresărit când mi-am băgat două degete prin deschizătura ei tremurândă înspre clitoris. Am ațâțat-o acolo pentru un moment, apoi m-am întors în sus, spre deschizătura roz a fundului ei.

— Ai încredere în mine, iubito?

Am apăsat extrem de încet pe mușchiul strâmt. Testând. Cerând.

— Da.

Când a răspuns, am simțit că era tensionată.

— Atunci lasă-te purtată de val. Renunță la control.

Mi-am aplecat capul și am urmat calea parcursă cu degetele, dar de data asta cu limba, o dată, de două ori, iar și iar până când a început să se zvârcolească și s-a împins în mine, gemând de dorință. Tensiunea din corpul ei s-a schimbat. Acum era făcută din nevoie, dorința de a fi umplută. Și nu mai puteam să aștept nicio secundă până s-o iau.

Capitolul 13

Kate

Price m-a sărutat pe fund, pe spate până pe umeri și gât, făcându-mă să tremur. Penisul lui tare mă înghiontea.

Știam ce vrea — cea mai înaltă formă de intimitate și de încredere.

Mereu ne-a făcut plăcere preludiul anal, dar acum părea să aibă un înțeles și mai profund. Îmi cerea să am încredere totală în el.

Mereu am avut în trecut și aveam și acum. Și el mi-a demonstrat încrederea totală în mine, întorcându-se la New York. Am jurat că încrederea lui nu va fi irosită.

— Ia-mă, Price, am zis ușor. Am încredere în tine.

Și-a frecat capul penisului de fundul meu, umezindu-mă cu propriul meu lichid.

— Ești gata?

— Da. Te rog.

A penetrat marginea strâmtă a mușchiului.

Am inspirat rapid, obișnuindu-mă cu invazia. Apoi s-a aruncat cu totul în mine.

Așa de plină. Așa de plină de dragostea mea. O împreunare atât de intimă.

— Ești bine? m-a întrebat.

— Mmm, da. Mai mult decât bine.

M-am împins în el.

— Doamne, Kate. S-a retras, apoi s-a cufundat din nou.

— Al naibii de bine.

Am închis ochii, savurând plăcerea, prezența lui în corpul meu. Acesta era un act pe care-l făcuserăm doar împreună, niciodată cu altcineva. Doar Price fusese atât de intim cu mine și doar el avea să fie și de acum încolo. Mă desfătam cu apropierea, atât de viscerală și de reală.

Aceasta era esența, sursa vieții — iubirea și încrederea redusă la o formă fizică pură.

Se arunca în mine furios, mi-a luat mâna și mi-a dus-o la clitorisul tare pe care-l masam împreună, știind din instinct ritmul corect, până când m-am îndreptat spre orgasm.

— Așa, iubito. Simte-te bine. Arată-mi cât de mult îți place ce-ți fac.

Cuvintele lui m-au dus către climax, lansându-mă ca o catapultă spre extaz.

— Price! am strigat.

— Kate! Doamne, Kate!

S-a împins în mine pentru ultima dată, umplându-mă, urcând amândoi în același timp pe un vârf caleidoscopic.

Nu aș fi vrut să mai cobor niciodată.

M-am trezit câteva ore mai târziu în brațele lui Price, încă eram îmbrățișați. Era noapte. Habar nu aveam după ce fus orar îmi funcționa corpul. Nici nu știam ce zi este.

Am zâmbit, bucurându-mă încă o dată de unirea noastră. M-am așezat în curba făcută de corpul lui, când m-am speriat de un zgomot.

Am făcut ochii mari. Price încă sforăia încet lângă mine. Am ieșit ușor de lângă el și m-am tras la marginea patului. M-am ridicat și m-am îmbrăcat cu primele haine pe care le-am văzut, o pereche de blugi vechi și un maiou. Doamne, locul ăsta era groaznic.

Am mers încet către ușă, cu nervii întinși la maximum, am aprins lumina de pe scară și m-am uitat prin vizor. Poate am auzit un ciocănit. Dar cine voia să intre în clădire, trebuia să folosească interfonul. Am deschis ușa. Pe podea era o bucată de hârtie. M-am uitat în jur repede și apoi am ridicat-o, agitată.

Era o reclamă la o pizzerie locală.

Am oftat adânc. Mă îngrijorasem atât pentru un flyer. Probabil că un puști a fost plătit să le împartă prin clădire.

Dar în miezul nopții?

Am scuturat din cap. Poate că era aici de ceva timp și nu l-am văzut. Până la urmă, când am venit am tras de bagaje și ne-am uitat în jur să nu fim urmăriți. Sau poate că a fost adus la ușă de altcineva care a trecut pe aici.

Totuși... ce auzisem?

Nu fusese un ciocănit, deci ce naiba era?

Am fost cuprinsă de fiori reci și mi-am încrucișat brațele la piept, încercând să mă calmez. Oare eram în siguranță aici? Chiar credeam că eu și Price putem trece peste orice împreună, dar oare greșisem când am zis să ne întoarcem aici? Nu voiam să tot fug, dar în ce ne-am băgat? Dacă-l pusesem pe Price în pericol — am scuturat din cap pentru a alunga această idee.

Nu trebuia să mă gândesc la asta.

Am mai spus deja. Eram implicați amândoi acum.

— Kate?

M-am uitat în sus. Price stătea în ușa dormitorului.

— Hei, am zis.

— De ce te-ai trezit?

— Nu erai lângă mine. Mi s-a întâmplat de prea multe ori în ultimul an.

— Îmi pare rău. Am pus flyerul pe masa pentru corespondență și m-am uitat prin cameră. Am auzit un zgomot.

Price a înmărmurit.

— Ce zgomot?

— Evident, nu era nimic. Cred că sunt doar agitată. Știu că a fost ideea mea să venim aici, dar nu pot să mă abțin. Am îndoieli. Știu că am folosit acte false, dar totuși... Poate ar trebui să mergem pe insula pe care este și Michelle, să facem investigații de acolo.

— Asta nu se poate și tu știi. Dacă apărem acolo, este posibil să-i punem în pericol pe Chelle și pe părinții mei.

— Deci părinții tăi au ajuns acolo în siguranță?

A dat din cap.

— Tocmai am verificat telefonul. Am primit un mesaj de la Otis. Bunul Otis.

— Și el unde e acum?

— Este cu părinții mei pentru moment, până decidem ce să facă în continuare.

— Noi?

— Da, noi. Nu mai iau decizii singur. Acum suntem doi.

— Și Otis nu se supără să aștepte până când îi spui ce să facă?

A zâmbit.

— Îl plătesc foarte bine pentru asta.

Da. Toți banii pe care nu știam că soțul meu îi ascunde. Nu m-am mai enervat. Era de domeniul trecutului acum.

Acum. Pe asta trebuia să ne concentrăm.

— Vrei să te întorci în pat? a întrebat.

— Da, Price. Vreau. Vreau să merg în pat și să mă pierd din nou în corpul tău. Vreau să uit de realitate și să trăiesc într-o lume de basm.

Am mers înspre el, trăgând de o șuviță de păr.

— Poate am greșit. Poate trebuia să rămânem pe insula aceea.

— Nu se mai putea, iubito. Trebuia să plecăm. Îmi găsiseră urma. Știu că trăiesc, Kate.

— Puteam merge la Bali. Sau altundeva pe o insulă mică. Una care nu se află pe hartă.

— Într-un tur de trei ore?

A zâmbit din nou, iar gropițele lui erau la fel de minunate ca întotdeauna.

M-am topit lângă el, chicotind câteva secunde la amintirile cu noi stând împreună în vechiul fotoliu, rabatabil al lui Price și urmărind redifuzările emisiunii *Gilligans Island* în facultate. Dar am devenit serioasă repede.

— Cât va dura până te vor găsi aici?

— Nu știu. Poate câteva săptămâni. Sau câteva ore. Chiar nu știu, iubito. M-a mângâiat pe cap. Vino în pat cu mine.

Am dat din cap lângă pieptul lui.

M-a dezbrăcat și m-a tras lângă el, sărutându-mă ușor la început, apoi mai pasional, lovindu-și limba de a mea. Săruturile lui Price erau magice. În brațele lui, puteam să fug de orice, să fiu Kate — Kate care era în perfectă siguranță cu iubirea ei adevărată.

Mi-a luat sânii în mâini, încă sărutându-mă, frecându-mi sfârcurile cu degetele. L-am sărutat mai adânc, având nevoie de mai multă intensitate, de mai mult... din toate.

M-a așezat pe pat și mi-a acoperit corpul cu al lui, trecând cu buzele pe obraji, gât, umeri... și apoi pe sânii umflați. M-am arcuit în el, sfârcurile având nevoie de buzele lui. Nu m-a dezamăgit. A luat un sfârc tare între dinți, iar pe celălalt îl fremăta cu degetele.

Am gemut, tânjeam să fie umplută. Penisul lui de granit mă împungea în dreptul coapselor și mă frecam de el, făcându-l să geamă adânc.

— Doamne, iubito, a zis el lipit de carnea mea.

— Te vreau, Price.

Aveam o voce răgușită.

Mi-a lăsat sfârcul din buze și a alunecat mai jos, sărutându-mă ușor. Când a ajuns în dreptul vulvei, a inspirat.

— Atât de coaptă.

Apoi și-a trecut limba peste clitorisul meu.

Am scâncit, depărtându-mi picioarele și mai mult, întinzând mâna și apucându-l de părul mătăsos. I-am scrâșnit din dinți în față.

M-a devorat cu buzele, dinții, limba și degetele până când m-am transformat într-o masă de jeleu care suspina. Un orgasm a devenit două, două au devenit trei, până când întregul corp mi-a fost inundat de o plăcere așa de intensă, că aproape mă durea.

Dar ce durere era! Durerea perfectă care a devenit plăcerea perfectă, mișcându-se înainte și înapoi, până când l-am implorat să înceteze.

— Price, te rog. Penisul tău. Am nevoie de penisul tău.

M-a pus pe burtă și mi-a împins coapsele în față până când aveam fundul în sus. Apoi s-a împins în mine, umplându-mă complet. Când mi-a atins anusul, aproape că am explodat din nou, iar când a penetrat marginea strâmtă, m-am dezlănțuit, corpul deja saturat cufundându-se în patul pufos în timp ce soțul meu mă penetra de la spate.

Perna îmi atenua strigătele, iar el lovea mai tare.

— Te iubesc, Katé. Te iubesc atât de mult.

I-am rostit numele printre suspine, în timp ce ajungea la climax în același timp cu mine.

— Price. Price. Să nu mă mai părăsești niciodată.

Lumina soarelui a pătruns în dormitor, trezindu-mă din nou. Măcar acum era zi. Price încă mai dormea. Săracul, era epuizat. Fără îndoială a fost un an epuizant pentru el, mereu pe fugă, mereu având grijă să nu fie urmărit.

Încă mai credeam cu tărie că nu se putea trăi așa. Atunci de ce mai aveam îndoieli?

Simplu. Oricât de bine aș fi știu că cel mai bun lucru era să fim acasă, nu eram pregătită să-l pierd din nou pe Price. Și adevărul era că viețile noastre depindeau de cât de repede puteam găsi o rezolvare la această situație — una pe care nu o înțelegeam complet.

M-am dat jos din pat, încercând să nu-l deranjez pe Price, am luat aceiași blugi și maiou pe mine, și am mers la bucătăria noastră mică. Îmi plăcea să gătesc alături de Price uneori. Am zâmbit, amintindu-mi de ziua în care am gătit sushi complet dezbrăcați și am mâncat de pe corpurile fiecăruia.

Nu eram niciunul talentați la gătit, dar ne plăcea să facem aproape orice împreună.

Am deschis frigiderul. Nu avea prea multe în el. Niște ouă rămase de acum două săptămâni, ceapă verde veștejită, cașcaval mucegăit și o bucată de șuncă nu prea grozavă. Am aruncat ultimele trei alimente și m-am uitat la ouă. Încă arătau bine. Nu aveam cum să fac una dintre omletele mele nu chiar așa de faimoase, dar puteam să-i pregătesc soțului meu ouă jumări. Urma să merg mai târziu la piață.

Dar întâi, cafea. Am luat cutia cu boabe. Era goală.

La naiba. Cum să trecem peste toate astea fără cafea?

Puteam să merg jos la cafeneaua din colț și să iau o licoare proaspăt măcinată. Nimeni nu trebuia să știe că Price era aici, dar eu încă locuiam aici. Nu era nimic suspect dacă îmi luam cafea. Până la urmă, motivul pentru care am vrut să mă întorc acasă la New York a fost pentru că nu voiam să trăiesc ca o fugară.

M-am întors încet în dormitor, m-am încălțat cu adidași și șosete, am luat o haină și ceva bani din poșetă și am plecat.

Kaphi House aparținea unui drăguț cuplu nepalez de vârstă mijlocie și ofereau o cafea minunată. Am luat două cafele mari, o pungă de boabe și o bucată de chec făcută de ei, apoi am mers repede acasă.

— Kate!

Price se învârtea prin sufragerie când am intrat.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

Am pus jos cafeaua și punga.

— Unde naiba ai fost?

— Relaxează-te. Am fost doar până la colț, să iau cafea. Sunt bine.

— Nu trebuia să ieși din apartament. Dacă te-a văzut cineva? Doamne!

Și-a trecut degetele prin părul răvășit.

— Cineva te-a văzut. Cine lucra astăzi la magazin?

Mi s-a pus un nod în gât.

— Nimeni. Adică, nu era cunoscut.

— Aaryan și Nina nu erau acolo?

— Poate erau în spate. Nu știu.

I-am dat lui pachetul.

— Ți-am luat chec din acela care-ți place.

— Doamne, Kate. Unde ți-e mintea?

— Mă gândeam că vreau o cafea nenorocită! Nu e mare lucru, Price. Toată lumea știe că *eu* trăiesc. Ai vrea să stau închisă aici pentru totdeauna? Aveam nevoie de mâncare.

Price a luat punga cu chec și boabe de cafea din mâna mea și a aruncat-o pe podea.

— Cine te-a văzut acolo? Cine te-a văzut?

— Ce contează? Sunt un client fidel. Ar fi fost mai suspicios dacă *nu* aș merge. Nimeni nu știe că am plecat pe insulă în afară de tine și de Chelle.

Am ridicat punga.

— Probabil că ai stricat checul.

— Răspunde-mi, Kate. Cine te-a văzut?

— Un tip nou. Era tânăr. Avea un accent.

— Nu l-ai mai văzut acolo înainte?

— Nu. De obicei Nina servește dimineața, în afară de weekenduri.

Ce zi este?

— De unde naiba să știu. Price s-a aruncat în fotoliul lui vechi și ridicol. Vorbesc serios. Dacă te-a văzut cineva?

— Aaryan și Nina sunt prietenii mei. Nu ar face nimic să ne rănească.

— Nu? Dar dacă ar intra cineva în magazinul lor și le-ar pune o armă la cap? Crezi că și-ar aminti dacă te-au văzut în dimineața asta?

Am început să respir mai repede, dar am insistat.

— Nu m-au văzut. Doar barista lor.

— Și ești sigură că nu te cunoaște?

— Sunt cam sigură.

— Am nevoie să fii al naibii de sigură.

— Nu-mi știa numele. Nu l-am recunoscut. Totul este bine, Price. Promit. Speram că era bine. Dacă tocmai făcusem o greșeală uriașă? Pentru cafea? Am tușit. În plus, este la fel de probabil ca cineva să ne fi văzut când am venit acasă azi-noapte. Sau... orice era.

— Nu mai pleca din apartament fără să-mi spui.

M-am așezat lângă el, mi-am pus mâinile pe obrajii lui și i-am mângâiat barba.

— Chiar îmi pare rău că te-am îngrijorat. Dar trebuie să ies din apartament. Trebuie să merg la cumpărături sau vom muri de foame.

— Vom cere să ne fie livrate.

— Dar tot trebuie să răspundem la ușă și să le plătim, mai ales dacă insiști să folosim bani cash.

— La naiba. S-a ridicat. De ce nu m-am gândit la asta? O să-i spun lui Otis să aibă grijă de asta. Nu trebuie să ieșim de aici.

I-am aranjat părul.

— Nu putem să stăm aici pentru totdeauna. Știi și tu asta.

— Nu-mi stă în fire să fac așa. Ar fi trebuit să rezolv problema alimentelor cu Otis. Ar fi trebuit să...

I-am pus degetele la buze, făcându-l să tacă.

— În ultimul an, ai gândit cât pentru zece oameni. Nu te agita pentru că ai uitat de ceva așa de banal precum alimentele.

— Dar nu-mi stă în fire să fac așa.

Mi-am lipit buzele de ale lui.

— Renunță la control. Sunt bine. Nu m-a văzut nimeni în afară de tipul acela nou care lucrează la Kaphi House. Bine? Nu mă știe de la Adam. Nu mai ies fără să-ți spun. Dar Price, *voi ieși*. Altfel, vom fi niște prizonieri aici.

Mi-a apucat o șuviță de păr și a tras de ea cu dragoste.

— Ești așa de curajoasă, iubito. Mereu ai fost. Dar nu știi cu ce ne luptăm.

— Ba da.

— Ba nu. Și Doamne, aș vrea să nu afli niciodată.

L-am sărutat din nou.

— Ei bine, eu vreau. La bine și la rău, îți amintești? De ce nu începem? Am cofeină, chec și ouă pentru energia ta de care o să avem nevoie dacă vom începe să cercetăm dosarele tale. M-am ridicat, am luat cafelele și checul și le-am dus la bucătărie.

Price m-a urmat și s-a așezat pe unul dintre scaunele de la barul la care mâncam de obicei. A luat o gură mare de cafea și a oftat.

— Mi-a fost dor de asta.

— Chiar fac o cafea bună, am aprobat.

— Aș fi vrut doar...

— Nu m-a văzut nimeni. Promit. Vrei ouă? Doar asta am, în afară de chec.

Și-a scuturat capul.

— Pentru moment, cafeaua este de ajuns. Trebuie să gândesc.

— Bine. Am rupt o bucată din checul moale și i-am inhalat aroma.

— În timp ce tu te gândești, eu aș vrea să mă uit în dosarele tale. De unde să încep?

A luat încă o gură de cafea.

— Majoritatea sunt în calculatorul meu, criptate. Dar am o copie cu care poți începe.

— Super. Unde este?

S-a ridicat.

— În sufragerie. Este ascuns după antologia aceea veche de Melville, primită de la tatăl tău. Singura carte pe care știam că nu o s-o mișcăm de pe raft.

S-a dus către bibliotecă.

Nu m-am putut abține să nu râd. Tatăl meu era profesor de literatură la Brown și adora scriitorii clasici. În afară de Jane Austen, mie nu-mi plăcea niciunul.

Price a luat cartea de pe raft.

— Am pus un seif aici cu ceva timp în urmă, câteva luni înainte ca avionul să se prăbușească.

— Și nu mi-ai spus?

— Nu am putut, Kate. Acum știi de ce. Îmi pare rău.

Am dat din cap. Deși înțelesesem, tot mi se făcea puțin greață de fiecare dată când aflam ceva nou despre lucrurile pe care Price le ascundea de mine. Un cont bancar secret. Acum un seif în casa noastră. Fără să mai punem la socoteală că în tot acest timp era în viață.

Am stat în spatele lui în timp ce tasta combinația seifului și a deschis ușa îngustă.

Apoi am icnit.

S-a întors.

— Ce?

— Am auzit ceva. M-am uitat în spate. Nimic.

— Doamne, Kate. M-ai speriat de mi-a sărit inima.

Doamne, aveam nervii întinși la maximum.

Și-a întors privirea către deschizătură, a băgat mâna înăuntru și apoi s-a întors cu fața la mine.

Nu mai rezistam la atâta presiune.

— Ce mai e?

Era alb la față cu buzele strânse și o expresie pe care nu o mai văzusem până atunci. Mi-a sărit inima în gât.

— Kate. La naiba!

— Ce? Mă sperii.

— De dimineață. La Kaphi House.

— Am crezut că am încheiat acest subiect. Totul este bine. Nu mai ies fără să-ți spun.

— Totul nu este bine.

A lovit cu pumnul în raft, destul de tare cât să dărâme două cărți pe podea, făcând zgomot.

— Și nu mai ieși deloc, punct.

Îmi tremurau buzele.

— De ce? Care este problema?

— De dimineață ai cumpărat *două* cafele.

Capitolul 14

Price

Simțeam că îmi explodează inima în piept. Calmul pe care reușisem să-l mențin când eram singur părea că dispăruse. Oare pentru că eram înapoi la New York? Sau pentru că eram lângă Kate și acum îi riscam și viața ei?

Oricare ar fi fost motivul, am strâns stickul între degete, nepuținând să-mi controlez paranoia. Impulsul de a lua fișierele, soția și cele câteva lucruri personale și de a pleca din oraș era prea puternic pentru a-i putea rezista. În schimb, am închis seiful și am pus cartea la loc în fața lui. Am mers la fereastră, uitându-mă agitat pe stradă, căutând ceva — orice ar demonstra că aventura inocentă a lui Kate ne-a compromis. Mașini parcate. Cărucioare scumpe. Un om al străzii. Totul părea să arate normal din acest unghi, dar nu puteam să mă calmez.

— A fost periculos să venim aici. Ar trebui să plecăm.

Când m-am întors, Kate avea ochii umezi și buzele strânse. Era supărată și... furioasă.

— Dar abia am ajuns aici, Price.

— Vom găsi un loc mai puțin evident decât apartamentul nostru nenorocit. Nu știu de ce nu am insistat de la început. Normal că aici vor căuta prima dată. Dacă ne-au găsit pe o insulă în mijlocul Pacificului, ne vor găsi și aici. La naiba!

Am tras draperiile și m-am dus nervos în dormitor.

— Price, oprește-te! Hai să ne gândim.

Kate a venit în urma mea.

— Avem nevoie de un plan. Să fugim de fiecare dată când ne speriem nu este un plan.

— Bine. Planul este să plecăm din apartament. Vom sta la hotel. Într-un loc cu supraveghere video și destul de mult trafic pentru a împiedica pe oricine ne caută să afle unde stăm.

M-am dezbrăcat de tricoul și de blugii de aseară și m-am dus la dulap, găsindu-mi hainele aranjate la fel cum le lăsasem când am plecat. Nu m-am gândit niciodată că-mi voi alege haine din propriul dulap un an mai târziu, dar asta se întâmpla.

Am luat câteva haine și când m-am întors, Kate era lângă mine, cu ochii mari și umezi, de parcă avea să-și vadă viața dată peste cap... din nou. Mă durea să-i fac asta, dar era periculos să-i menajez sentimentele. Aș face ca ea până la ultima suflare, dar întâi voiam să avem o viață împreună.

— Să mergem.

Aveam vocea gătuită.

Îi tremurau buzele și tot corpul.

— Nu pot să fac asta. Eu nu sunt ca tine. Nu pot să-mi împachetez viața într-o geantă. Asta este casa mea. Casa noastră.

M-am oprit. *Putem să ne întoarcem mai târziu. Chelle ne poate trimite lucrurile tale.* Acestea erau minciunile care-mi stăteau pe buze. Dar de ce să o mint?

— Avem douăzeci de minute. Apoi luăm trenul spre Midtown. S-ar putea să nu ne mai întoarcem.

A început să plângă și mi-am strâns pumnii. Trebuia să rămân puternic... pentru ea. Pentru noi. A scuturat din cap, holbându-se la

lucrurile deranjate pe care trebuia să le aranjăm. Distrusesem această viață. Era timpul să mergem mai departe. Către un nou început.

S-a dus către partea șifonată a patului care fusese impecabilă înainte să ajungem noi, mângâind cearșafurile. Partea mea. Apoi mi-am dat seama. Apartamentul devenise altarul ei pentru mine decedat. Îi ceream mai mult decât să părăsească locuința.

M-am dus la ea și am prins-o ușor de umeri.

— Uită-te la mine, Kate.

S-a uitat, având ochii și mai albaștri dincolo de lacrimi.

— Casa mea este alături de tine, Kate. Nu într-un apartament amărât din Brooklyn. Mă simt fericit și împlinit oriunde ești tu. Mi-am pierdut toate lucrurile, identitatea, viața. Dar am păstrat lucrul cel mai important pentru mine — pe tine. Te-am purtat cu mine, în suflet. Acum te am. Ne avem unul pe altul. Indiferent unde vom merge, asta este tot ceea ce contează.

A dat din cap și i-a căzut o lacrimă pe obraz.

Am șters-o, dorindu-mi mai mult ca niciodată să pot ajunge în sufletul ei și să-i șterg toată durerea.

— Price?

— Ce e, iubito?

Am șoptit, aranjându-i o șuviță de păr după ureche.

A înghițit și s-a uitat la mine.

— Putem pleca. Dar...

M-a prins de cămașa de bumbac și a tras ușor. Am făcut un pas în față și m-am jucat cu buclele ei moi.

— Vreau să facem dragoste în patul nostru. Pentru ultima dată. Vreau să te simt. Doar pe tine. Nu toată această durere.

Am deschis gura să-i spun că nu avem timp. Dar mi-a luat cuvintele când mi-a deschis blugii și i-a împins în jos. Mi-a mângâiat penisul în erjecție și s-a pus în genunchi. Am închis ochii, suspinând, când m-a atins cu buzele. Eram sigur că moartea ne bate la ușă și voiam să găsec un motiv pentru a justifica gura ei pe mine încă un minut.

A gemut și i-am simțit vibrațiile până în degetele picioarelor. Înconjura și atâta vârful și jur că nu am putut să respir până când nu m-a luat cu totul în gură din nou. Când a făcut asta, m-am simțit ca în rai.

— Așa, iubito. Ia-mă cu totul.

M-a mângâiat pe părul de pe coapse, iar eu mă uitam în jos, la ea. Atâta dragoste, atâta încredere în ochii ei mari și rotunzi. Din încete și blânde, mângâierile au devenit rapide și intense. Spatele gâtului ei îmi masa capul în mod repetat, provocându-mi o plăcere delirantă prin tot corpul. Mi s-a încordat abdomenul și am simțit un spasm familiar la baza coloanei vertebrale.

— O, la naiba, Kate, am suspinat.

Era prea bine, prea intens.

În modul ăsta, nu mai apucam să facem dragoste.

Contrar tuturor instinctelor masculine, m-am retras din gura ei și am ridicat-o. Am împins-o pe pat și apoi i-am desfăcut blugii. Am tras repede de ei și i-am dezbrăcat un picior. Înainte să o pot dezbrăca complet, s-a ridicat și m-a prins de ceafă, sărutându-mă pasional, jucându-se cu limba pe pielea mea așa cum făcuse și cu penisul cu câteva secunde în urmă.

Nu mai voiam să aștept. M-am băgat între picioarele ei, i-am dat lenjeria la o parte și m-am cufundat în ea. A icnit când am umplut-o, amândoi pe jumătate dezbrăcați.

Am recunoscut seninătatea de pe fața ei în acel moment. Era acea seninătate pe care o puteam avea doar când eram cu ea — în ea, posedând-o, iubind-o. I-a căzut o lacrimă din colțul ochiului. M-am aplecat și am șters-o cu buzele, amintindu-i din nou cât de mult o iubesc în timp ce trupurile noastre se împreunau.

— Doar aici vreau să fiu, Kate. Cu tine, în tine, i-am șoptit din nou, împingând adânc.

— Asta este casa mea.

— Știu, a suspinat.

I-au căzut mai multe lacrimi și s-au amestecat cu strigătele de plăcere. Acum eram stăpânul durerii și plăcerii ei. Așa eram noi. Trebuia să accept asta.

Nu acest loc ne definea. Ci iubirea noastră. Jurămintele noastre. Refuzul de a renunța la noi în ciuda circumstanțelor imposibile. Oricare ar fi fost chimia dintre două persoane care aveau nevoie una de cealaltă pentru a supraviețui, aceeași energie trecea prin mine și prin ea, unindu-ne și curentându-ne la fiecare mișcare.

Seninătatea ei fusese înlocuită de extaz. Era acolo... atât de aproape. Și la naiba, și eu eram la fel. Îi simțeam tensiunea în jurul penisului, creând o fricțiune amețitoare la fiecare mișcare. Eram un amărât de sclav al corpului ei.

— Vreau să termini pentru mine, Kate. Vreau să te simt tremurând în jurul meu.

S-a uitat la mine, cu buzele roz și umflate de la săruturi.

— Nu vreau să se termine.

Am scuturat ușor din cap.

— Nu o să se termine. Ți promit, iubito. Noi doi nu o să ne despărțim niciodată. Vreau să termini pentru mine. Simte-mă.

Am pus un braț sub talia ei și i-am ridicat șoldurile lângă ale mele. Noul unghi îi permitea penisului să-i atingă punctul G cu fiecare mișcare. M-a prins de pectorali cu o mână, iar cu alta m-a apucat de păr și și-a încordat coapsele în jurul șoldurilor mele.

— Te simt... Doamne, Price. Ahh!

S-a cutremurat de parcă fusese descompusă în mii de bucățele. Am atins climaxul în același timp cu ea. În acel moment, eram peste tot — în jurul ei, în ea, adunând bucățile împrăștiate pentru a ne putea construi înapoi, într-un întreg în care totul era în regulă. Măcar pentru un moment.

M-am străduit să-mi recapăt respirația și controlul asupra creierului. Dar nu voiam să revin la realitate prea curând, așa că am rămas ghemuit în Kate, savurând micile contracții. Am mirosit-o și i-am

gustat pielea sărată. Am suspinat adânc înainte să mă ridic de pe ea. A rămas nemișcată în pat, cu fața roșie, pielea alunecoasă, un picior încă îmbrăcat cu blugi, și lenjeria ruptă și udă.

Mi-am mușcat buzele pentru că această imagine mă excita din nou. Nu voiam să mă opresc. La naiba, nici nu aveam să mă opresc. I-am dat jos de tot blugii și lenjeria intimă și am tras-o la marginea patului. A făcut ochii mari, dar nu s-a împotrivit când i-am îndepărtat larg genunchii și mi-am cufundat degetele în păsărica ei udă.

Lichidul meu încă era cald și alunecos în ea, ușurându-mi mișcările. Doar câteva lucruri erau la fel de satisfăcătoare ca ejacularea în ea. Într-o zi, vom face asta cu un scop precis. Eram determinat să-mi țin acea promisiune. Dacă nu puteam avea o familie, aș dezamăgi-o.

— Într-o zi, o să-ți fac un copil.

A zâmbit timid.

— Știu.

Nu puteam să-i citesc expresia. Nu știam dacă era tristete, credință sau regret, sau poate era prea obosită de la orgasmul de mai devreme pentru a putea reacționa cum trebuie. Pentru că nu puteam să-i descifrez răspunsul, așa cum făceam în mod normal, mi-am adâncit penetrarea. A închis ochii și s-a arcuit la atingerea mea. Aveam s-o fac să țipe din nou. Și apoi aveam să i-o trag până când uitam în ce situație dificilă eram.

*

După un duș și câteva guri din checul delicios de la Kaphi House, Kate a făcut două bagaje — un rucsac pe care-l folosisem câteva veri pentru excursiile în White Mountains și trollerul pe care-l avusese și în Leiloa.

Am analizat-o atent, observând cum ezită între cele două bagaje înainte să pună ceva. Îi puteam auzi hotărârile tăcute. Într-un bagaj aveam lucrurile esențiale, iar în celălalt, restul. Tot ce putea

fi abandonat dacă era cazul. Acest proces a durat douăzeci și șase de minute.

Am plecat din apartament fără să scoatem un cuvânt. Fără rămas-bun. Fără lacrimi. Kate a încuiat ușa pur și simplu și am coborât în stradă. M-am oprit în prag, trăgând cu ochiul pe fereastră înainte să-mi trag pălăria pe frunte — o șapcă veche pe care o gsisem în dulap. Cu ochelari de soare, care nu m-ar face de nerecunoscut, dar mi-ar ascunde fața, în caz că cineva scana după ea. Kate a făcut la fel, ascunzându-și părul ei blond și lung într-un coc, sub o pălărie fedora.

Am părăsit clădirea și Kate a făcut primii pași către stația de metrou.

— Stai așa. Lasă-mă o secundă.

Am trecut repede strada și m-am oprit în fața unui morman de pături gri și murdare și de ziare.

Omul străzii pe care-l văzusem mai devreme pe fereastră se uita la mine rânjind, cu câțiva dinți lipsă. Ochii și zâmbetul îi erau ciudat de luminoși, un contrast neașteptat față de materialele care-l înconjurau.

— Cu ce pot să te ajut, fiule?

— Mă întrebam dacă ai văzut ceva neobișnuit pe aici în ultimele două zile.

Și-a ținut buzele și avea o expresie ca din desenele animate când i se adânceau gropițele de pe fața subțire.

— Neobișnuit?

— Adică persoane care ar putea părea suspicioase.

Și-a înclinat capul înainte și înapoi, parcă voia să contemple ceva. Aveam sentimentul că îmi ascunde ceva. M-am așezat pe vine și am scos portofelul.

— Cât?

A chicotit zgomotos și a bătut pe genunchi.

— Ce zici dacă întâi îți spun ce știu și apoi mă plătești după cât consideri că valorează?

Am ezitat un moment, apoi am pregătit din nou portofelul.

— Bine. Vom face ca tine.

— Numele meu este Joseph, apropo.

L-am prins de mâna întinsă și l-am strâns bine.

— Încântat de cunoștință, Joseph.

— Iar tu ești?

A ridicat o sprânceană și a zâmbit din nou.

— Am nevoie de informații, Joseph. Mă poți ajuta?

A făcut din mână și s-a uitat în sus.

— Câteodată, oamenii sunt așa de ocupați să se uite la pământ, că nu se uită niciodată la cer.

I-am urmat privirea. Erau doar cerul gri și liniile neregulate ale acoperișurilor de deasupra noastră.

— Ce înseamnă asta?

Mi-a arătat în sus, peste umărul meu.

— Chiar acolo la etajul patru i-am văzut prima dată, acum două săptămâni. Se pare că nu se uită nimeni atât de sus. Eram pe partea cealaltă a străzii. Cafeneaua se deschide devreme și îmi place mirosul de acolo.

A inspirat adânc de parcă retrăia acea aromă a cafelei de dimineață.

Am empatizat cu el, dar acum eram mai pregătit să-l scutur violent de informațiile pe care mi le dădea cu porția.

— Pe cine, Joseph? Ce ai văzut?

Și-a ridicat bărbia înspre Kate, pe partea cealaltă a străzii.

— Este drăguță. Câteodată îmi aduce cafea, așa că observ când vine și când pleacă. Am observat că de fiecare dată când trece ea pe aici, ei apar la fereastră. Apoi au dispărut și au apărut din nou, trecând în viteză pe lângă mine, de parcă trebuiau să ajungă undeva dintr-odată. Doi tipi. Înalți. Cu părul atât de blond, că ar putea fi chiar alb. O urmăreau. Dar nu știu de ce.

Inima îmi bătea tare. Nivelul de adrenalină a crescut în forță. Am deschis portofelul și am aruncat în poala lui Joseph câteva sute de dolari.

— M-au văzut și pe mine? Am ajuns aici acum două zile.

Joseph a zâmbit larg din nou.

— O să-ți spun în câteva minute. Imediat ce voi doi o să vă îndepărtați, fie vor fi pe urmele voastre, fie nu.

La naiba.

Nu i-am mulțumit. Nu i-am dat mai mulți bani, așa cum merita.

Am trecut strada în goană și am prins-o pe Kate de braț.

— Trebuie să mergem. *Acum.*

Capitolul 15

Kate

Habar nu aveam de ce Price se oprise să vorbească cu Bătrânul Joe. El era cel care se grăbea să plecăm, dar s-a oprit să stea câteva momente prețioase cu un străin? Obişnuiam să-l cunosc pe soțul meu mai bine ca oricine. Acum? Era în multe feluri un străin.

— De ce vorbeai cu Bătrânul Joe?

— A zis că numele lui este Joseph.

— Așa e. Eu și Nina îi spunem Bătrânul Joe. Îi dă cafea gratis, iar eu i-o duc când sunt pe aici. Câteodată ies repede pentru chec și biscuiți. Este un alcoolic, dar este un tip decent. Mereu îmi zice ceva drăguț.

— Ai zice că este de încredere?

Am ridicat capul.

— De ce m-ai întreba asta?

Price s-a uitat în toate direcțiile și apoi m-a apucat de braț și am început să mergem.

— Hai să nu vorbim aici. Îți explic când ajungem la hotel.

Price a luat cel mai scump apartament pentru noi, avea și un agent de pază. Nici nu știam că așa ceva există într-un hotel din Midtown. Aparent, banii vorbesc.

Imediat cum ne-am instalat, a început să vorbească cu mine.

— Ai observat ceva în jurul clădirii apartamentului, în ultimul timp? Ceva când ieșeau afară?

— Adică înainte să plec în Leiloo? Nu.

— Ești sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură. Dar Price, nu eram atentă la asta. Îți amintești, am trăit ca în ceață în ultimul an.

M-a luat de mână și m-a condus la canapeaua de brocart negru și verde, din zona de sufragerie. M-a împins ușor jos și apoi s-a așezat lângă mine.

— Vreau să te gândești bine, Kate. Ceva? Părea ceva neobișnuit? *Cineva?*

Mi-am mușcat buzele.

— Chiar nu am observat.

— Dar când îi duceai cafea lui Joseph? Ai observat ceva în acele momente?

Am scuturat din cap.

— Cineva, să zicem, cu părul foarte blond?

Am scuturat din nou din cap.

— Atât de blond, că ar putea fi chiar alb?

— Adică blond-platinat? Nu.

Price a răsufletat ușurat.

— M-ai întrebat dacă Joe este de încredere. Ce ți-a zis?

— A zis că în urmă cu câteva săptămâni a observat doi tipi blonzi la etajul patru din clădirea de peste stradă. De fiecare dată când plecai, te urmăreau.

Mi-au trecut fiori pe ceafă.

— Dar nu m-am dus niciodată nicăieri, Price, doar la cafenea și la piață. Adică în afară de călătoria de două săptămâni din Spania și de insulă, săptămâna trecută.

— La naiba. Dacă s-au atins de tine...

Price s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră, trecându-și mâinile prin păr.

Am vrut să mă ridic și eu, să merg la soțul meu și să-l liniștesc, să-l asigur că nu pățisem nimic. Nu mă rănise nimeni. Dar ceva m-a ținut lipită de canapea.

Fusesem în pericol?

Dacă Joe credea că cineva reprezintă un pericol pentru mine, nu mi-ar fi spus? Părea un om așa de bun, o persoană care trecuse prin multe probleme, care pierduse totul și se resemnase cu alcoolul. Dar apoi, nu prea vorbeam. Nu-i cunoșteam povestea. Poate că nu-i păsa de nimic în afară de următoarea lui băutură.

Price a venit către mine.

— Kate, te rog. Gândește-te bine.

— Dacă vedeam tipi cu părul blond-platinat, mi-aș fi amintit.

— Oare? Pentru că aici suntem la New York, Kate. Am văzut un tip cu părul verde la metrou. Deci blondul-deschis nu pare deplasat.

— Aș vrea să te pot ajuta. Este posibil să-i fi văzut și să nu-i fi observat.

— Ei bine, ei te-au observat pe tine.

— Conform lui Joe. Care, deși este un tip drăguț, ar fi putut inventa totul doar pentru un dolar.

— Mi-a zis toate astea înainte să-l plătesc, a zis Price.

— Și ce? Vrei să știi de ce îi oferă Nina cafea în fiecare zi? Pentru a-l trezi din beție. Este un bețiv, Price. Aaryan și Nina au încercat să-l ajute. I-au oferit un loc de muncă, dar a refuzat.

— Nu era beat când am vorbit cu el.

— Poate că nu. Habar n-am. L-am prins de mână și l-am tras în jos lângă mine.

— Acum nu mai putem face nimic în legătura cu asta. Spune-i agentului angajat de afară să fie atent la tipi blonzi și între timp, hai să ne uităm la fișierele tale.

A dat din cap și a strâns buzele. După ce a vorbit cu agentul, și-a luat laptopul, l-a instalat pe birou și a mai tras un scaun de la masă. M-am așezat lângă el. A conectat stickul.

— S-ar putea să nu înțelegi tot ce este aici, a zis.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Sunt jurnalistă. Trebuie să devin expertă în tot ce cercetez. Îmi dau eu seama de tot.

— Doamne. M-am dat superior. Îmi pare rău, iubito. Ești cea mai deșteaptă persoană pe care o știu. Bineînțeles că îți vei da seama.

I-am mângâiat antebrațul muscular.

— Hai să ne uităm. Împreună.

Price a deschis un fișier.

— Nu am păstrat aici nimic din cercetările mele, în afară de rapoartele semestriale și analiza de bursă. Nu voiam să găsească cineva acest fișier și să-și dea seama că urmăream compania. Restul era criptat pe laptopul meu care s-a prăbușit odată cu avionul.

— Nu ai făcut o copie de rezervă?

— Ba da, dar nu știu dacă putem ajunge la ea.

— Unde este?

— Acasă la părinții mei. Voiam să fie undeva în siguranță. Am oftat.

— Bine. Explică-mi cum mergeau lucrurile.

— Am început să urmăresc Cybermark Enterprises acum doi ani. Deveniseră publici înainte cu doi ani și erau un unicorn.

— Un unicorn?

— O companie nouă evaluată la peste un miliard de dolari. Am inspirat surprinsă.

— Uau. Cum obține o companie nouă-nouă atât de mulți bani?

— Prin multe modalități. Ar fi putut fi ascunși mulți ani, în timp ce-și construiau afacerea. Ar fi putut primi o sumă mare dintr-o moștenire sau de la un investitor. Sau prin multe alte moduri. Poate fi perfect legală, dar este ieșit din comun, așa că atunci când am văzut acest unicorn, am început să-l urmăresc.

— Au obținut banii ilegal?

— Este posibil să fi folosit o schemă Ponzi, dar și-au acoperit urmele. Nu am putut să găesc suficiente dovezi. Nimeni nu știe de unde au apărut banii, dar am eu o teorie.

— Ce s-a întâmplat? Ce te-a făcut să-ți pui întrebări?

— Lucrurile au părut în regulă timp de șase luni. Nu făcusem nicio tranzacție încă, deoarece nu prea eram împăcat cu acest concept de unicorn, dar am continuat să urmăresc compania. Bursa mergea bine și după sistemul meu, trebuia să urce. Dar prețul a început să stea pe loc.

— De ce?

— Asta voiam să aflu. Și aici începe totul.

M-am înfiorat. Aveam să aflu adevărul care mi-l răpise pe soțul meu.

Adevărul, fie că eram gata pentru el sau nu.

— Am început să fac niște cercetări în legătură cu operațiunile interne și personalul. Se pare că au schimbat angajații de la contabilitate chiar înainte ca bursa să stagneze. La o săptămână după ce mi-am început cercetările, au concediat directorul financiar și au angajat unul nou.

— Nu e neapărat ceva rău să schimbi personalul. Adică, având în vedere că valoarea acțiunilor scădea, poate aveau nevoie de cineva cu o perspectivă nouă.

— Poate. Este posibil. Dar nu probabil. Vezi tu, Kate, prețul acțiunilor nu are legătură cu bunăstarea companiei. Totul depinde de piață.

— Bine.

— Știrea înlocuirii directorului financiar a apărut în *Wall Street Journal*, așa că era un fapt public. Dar ce nu fusese făcut public era că întreg departamentul de contabilitate se schimbase odată cu el. Am aflat asta când am cercetat mai amănunțit.

Acțiunile au scăzut puțin, ceea ce este normal. Schimbarea de personal mereu afectează piața puțin.

— Da, este logic.

— Câteva zile mai târziu, valoarea acțiunilor a crescut, dar tot era sub evaluarea sistemului meu. Oricum, am continuat să-i urmăresc, iar peste o lună au înlocuit din nou directorul financiar.

— Iar?

— Da. Deci acesta era al treilea director financiar din ultimele șase luni.

Din nou, a ajuns la știri. Din nou, s-a schimbat tot departamentul de contabilitate, dar de data asta nu a mai fost nevoie să fac cercetări. Directorul de relații pentru clienții corporatiști a făcut publică schimbarea, exprimându-și dorința pentru transparență. La doar câteva ore mai târziu, au apărut acuzații de nereguli contabile și de data asta, valoarea acțiunilor s-a prăbușit.

— Pentru că investitorii s-au panicat.

— Exact. Era o afacere proastă, mai ales pentru o companie ce ar fi trebuit să valoreze un miliard de dolari. Așa că am devenit și mai insistent. Și știi ce se spune. Curiozitatea a omorât pisica.

L-am lovit.

— Nu este cătuși de puțin amuzant. Și slavă Domnului, nu ești mort.

— Am început să pun întrebări. Multe întrebări. Am aflat că voiau să-și recupereze majoritatea acțiunilor.

— De ce ar vrea să facă asta?

— Din multe motive. Nu este atât de neobișnuit. Ar fi putut doar să vrea să-și consolideze proprietatea. Dar din nou mi-a atras atenția deoarece recuperarea acțiunilor din partea unei companii noi este ciudată. Majoritatea companiilor noi se concentrează pe creșterea

veniturilor brute și nu pe recuperarea acțiunilor. Totuși, dintr-un motiv anume, erau concentrați pe recuperarea acțiunilor, așa că au inventat agitația de la contabilitate pentru a scădea prețul acestora. Imediat cum atingeau cea mai scăzută valoare, le puteau cumpăra înapoi.

— Și au făcut asta?

— Da. După ce au crezut că am murit.

— Nu înțeleg. De ce voiau să mori?

— Pentru că manipulau în mod intenționat piața pentru ca valoarea acțiunilor să se prăbușească și să le cumpere ei. Această practică este ilegală în America și în majoritatea țărilor din lume. Au aflat că am găsit destul de multe informații. Dar în acel moment, nu aveam dovezi. Doar o bănuială. Nici într-un milion de ani nu m-am gândit că vor să mă omoare. Trebuie să știi, Kate, nu m-am pus niciodată în pericol în mod conștient. Nu m-aș fi urcat niciodată în acel avion dacă aș fi bănuit că...

S-a frecat la frunte.

— Doamne.

L-am sărutat pe obraz.

— Știi, iubitule.

A oftat.

— Nu știi de câte ori am retrăit acele momente. Aș fi vrut să nu-mi fi băgat nasul în asta.

— Dar tu nu ești așa. Și nici eu.

— Știi. A oftat din nou.

— Ai obținut vreo dovadă, până la urmă? Adică, că acele schimbări de personal aveau alte scopuri?

— Da. Am găsit niște informații.

— Continuă.

— M-am întâlnit cu un tip care a lucrat pentru o companie angajată de ei pentru a le testa sistemul de securitate. Fără să vrea, a dat peste niște fișiere care dovedeau că totul fusese o înșelătorie pentru a scădea prețul acțiunilor.

— Doamne, Price. Din toate persoanele de pe planetă, cum de l-ai găsit pe tipul acesta?

A zâmbit.

— El m-a găsit pe mine. Este Otis.

Aproape că am căzut de pe scaun.

— Otis?

— Da. Cum crezi că am găsit insula Leiloo? Întâi l-am găsit pe Otis.

— Dar e doar un copil.

— Are 21 de ani și este un geniu. Lucra pentru o companie mică din Pacificul de Sud și Cybermark i-a angajat pentru a le testa sistemul de securitate. Este destul de logic. Nu ar fi contactat o companie mare de securitate. Au vrut să găsească un tip mic și obscur pe care să-l plătească pentru a păstra tăcerea.

— Dar Otis nu a tăcut.

— O, ba da. Dar seamănă cu mine. Este curios. După ce am pierdut laptopul odată cu avionul, nu am putut să-mi contactez părinții pentru a recupera copiile de rezervă, așa că a trebuit să o iau de la început. Otis m-a găsit prin intermediul adresei IP de la calculator.

— Ți-a accesat calculatorul ilegal?

Price a zâmbit.

— Da. Așa a făcut. Dar a fost un lucru bun, pentru că nu aș fi putut supraviețui fără el în acest an.

— De ce nu ați mers la poliție?

— Nu putem, Kate. Otis riscă să ajungă la închisoare.

— A accesat ilegal sistemul intenționat?

— Nu. A fost un accident.

— Atunci care este problema?

— Problema este, Kate, că acele gorile ne-ar ucide înainte să apucăm să ajungem la o înțelegere cu agenții federali. Am vorbit cu el despre asta de un milion de ori, dar nu avem nimic de câștigat.

Până acum i-am păstrat identitatea lui Otis secretă și nu vrea să meargă la poliție.

Am făcut ochii mari.

— Otis este numele lui real?

Și-a scuturat capul.

— Nu știu. Eu nu i-am spus niciodată numele meu real și nu o s-o fac înainte ca toate astea să ia sfârșit.

— Uau. Am expirat uimită. Uau. Nu pot să cred așa ceva.

— Ba să crezi și situația este și mai gravă.

— O, Doamne. Mi-am apăsat stomacul, simțind greață dintr-odată.

Cum așa?

— Otis a continuat să cerceteze. Am aflat că unele dintre aceste persoane nu sunt doar niște simpli infractori. Sunt implicați în chestii mult mai ilegale.

— O, Doamne, am zis din nou. Vreau să știu.

— Acționarul majoritar de la Cybermark este un tip pe nume Kelly Maguire.

— Și?

— Este un mare traficant de droguri, Kate. Trafic de metamfetamină. Iar directorul de la relații pentru clienții corporatiști, care făcea publice schimbările, este lacheul lui. Purtătorul lui de cuvânt.

Pe măsură ce Price vorbea, îmi venea să vomit.

— Și nu respectă nicio lege.

Droguri? Cum a reușit dulcele meu soț să se implice în asta? Totul din curiozitatea pentru acțiunile care nu funcționau după sistemul lui?

— Cum este posibil așa ceva? De unde știi asta? Cum de nu a fost prins?

— Pentru că oficial nu face nimic ilegal, Kate. Deține acțiunile prin intermediul unor companii offshore și manipulează prețul acțiunilor pe termen scurt pentru câștiguri pe termen lung. Numele

lui nu este asociat în niciun fel cu Cybermark. Am mers mai departe. Sunt pe urmele lor, iar ei știu asta.

M-am ridicat, strângându-mi-se stomacul.

— Ai spus că ai o teorie în legătură cu proveniența banilor pentru companie. Sunt bani din droguri, nu?

— Sincer, nu știu, iubito, dar eu așa cred. Oficial, compania este în legalitate, dar ar putea fi bani din droguri, spălați.

Mi s-a pus un nod în gât și am început să văd în ceață. Droguri... Pericol...

— Kate? Price s-a ridicat.

Am căzut în brațele lui.

Nu mai vedeam...

Nu mai respiram.

— Este în regulă. Trebuie doar să te întinzi. M-a condus în dormitor și m-a așezat pe patul uriaș.

Tremuram. Îmi era așa de frig. M-am uitat în ochii lui căprui și calzi.

— Respiră. Este în regulă, iubito. O să am grijă de tine. O să am grijă de noi.

Treptat, am început să respir normal. În tot acest timp am vrut să știu toată povestea și acum...

La naiba. Ignoranța fusese o binecuvântare.

Droguri. Totul era posibil în lumea drogurilor. Crimele erau la ordinea zilei. Totul se făcea în numele dolarului atotputernic.

— Kate, iubito. Spune ceva.

Mi-am pus brațele în jurul gâtului lui și l-am tras spre mine.

— Nu vreau să vorbesc. Sărută-mă.

Și-a lipit gura de a mea și ne-am sărutat, evadând din mizeria ce devenise viața noastră. Nevoia m-a copleșit. Aveam nevoie de Price. În mine. Acum.

L-am sărutat frenetic, mușcându-l de buze și sugându-le, încolăcindu-mi limba cu a lui. Deja mi se întăriseră sfărcurile și îmi pulsa păsărica. Nu știam cum să-l am mai repede. Ardeam de nerăbdare

să-și bage penisul lui mare în mine și să mi-o tragă până uităm de noi. Să suspendăm realitatea, măcar pentru un moment.

Am dus o mână la curea și am desfăcut-o. Penisul lui era deja tare și pregătit.

— Doamne, Kate, a zis lipit de bărbia mea.

— Acum, Price. Te rog. Acum.

Mi-am tras blugli sub talie și i-am scuturat jos. Am reușit să-i dau jos cureaua și să-i deschii fermoarul de la pantaloni, și imediat cum i-am eliberat penisul, s-a cufundat în mine cu un geamăt.

Acasă. Cu Price, eram acasă. După revelația lui uimitoare, voiam să simt partea sălbatică a noastră, componenta care ne făcea să fim unici, plăcerea pe care corpurile noastre ne-o oferea.

Curând, gâfâia pe mine și transpirația i se scurgea de pe frunte.

— Nu mai rezist. O să termin, Kate.

Cu aceste cuvinte, m-am catapultat în abisul extazului cu el, și pentru câteva momente eram în siguranță, unde nimic nu ne putea răni.

Capitolul 16

Price

În timp ce Kate se odihnea, eu mă tot uitam pe fereastră. Afară, orașul fremăta cu zgomotul traficului și pietonilor. Nu puteam să fim mai departe de oaza insulei Leiloa. Acum aceasta era închisoarea noastră... până când nu găseam o soluție la aceste probleme.

O parte din mine regreta că am lăsat-o pe Kate să ne aducă înapoi la New York. Reacția ei năucitoare la informațiile aflate despre Cybermark nu ajuta cu nimic. M-am ciupit la baza nasului și am expirat profund. Poate că ar fi trebuit să-i spun mai multe, să înțeleagă mai bine cu ce ne confruntăm. Poate dacă făceam asta, acum eram pe coasta Pacificului, bând ceva cu rom. Nu mai fugeam de viețile noastre.

Mă simțeam doar puțin mai bine la hotel. Nu mă îndoiam că eram mai în siguranță aici, dar tot eram agitat și paranoic, gata de luptă sau de fugă la primul semn de pericol. Știam că nu aveam să adorm ușor, nu înainte să fac un plan. M-am așezat la birou și am deschis laptopul din nou. Am răsfoit fișierele, forțându-mi creierul să gândească mai bine și să proceseze detaliile pe care aș fi putut să le omit.

Gândește. Gândește. Gândește.

Cu cât le examinam mai mult, cu atât îmi creșteau îndoielile. Nu puteam fi singurul care avea suspiciuni în legătură cu Cybermark, nu? Dacă nu mai descoperise nimeni nimic suspicios, cum aveam să fac eu asta?

Poate problema era unicul meu punct de vedere. Dacă era determinată Kate să-i demaște pe cei de la Cybermark, avea nevoie de mai multe aspecte în afară de interpretările mele personale despre ce se întâmplă acolo. Orice reporter adevărat ar căuta mai multe surse pentru a completa spațiile goale. Spații pe care eu nu am reușit să le completez în misiunea mea de cercetare din Zurich. Spații pe care nu eram dispus să le completez cu informații care i-ar putea amenința libertatea lui Otis.

Treptat, am început să-mi formez o idee. Am adunat articolele legate de schimbările de personal din departamentul de contabilitate. Am luat un pix și am notat numele foștilor angajați pe colile oferite de hotel. Dacă știau ceva compromițător, cu siguranță nu vor divulga nimic și cu atât mai puțin nu-și vor risca viața ca mine. Dar era un început.

Am tastat repede numele primei persoane în bara de căutare. *Victoria Williamson*. Am verificat rezultatele. Un profil de pe o pagină de socializare profesională arăta că încă lucra la Cybermark. Ciudat. Am cercetat mai mult și i-am găsit pagina de Facebook care părea abandonată. Nu mai postase nimic de un an. Apoi am găsit un necrolog. Pentru un moment, am sperat și m-am asigurat că doar avea același nume ca o altă persoană mult mai în vârstă care murise.

Dar nu era așa. Victoria Williamson murise într-un accident tragic la schi, în Chamonix, o stațiune din Alpii francezi. M-a cuprins groaza când am tras o linie peste numele ei și apoi am căutat următoarea persoană de pe listă.

Marc LeBaron. Primul rezultat a fost un articol. „Fost executiv financiar găsit mort în lacul Greenwood.“

Puținul conținut din stomac amenința să iasă afară când am făcut clic pe articol. Murise în ceea ce se credea a fi un accident ciudat.

căzând din barca lui într-o excursie de pescuit, într-o dimineață. Cu mâna tremurândă, am tăiat și numele lui și am căutat următoarea persoană.

— Price?

Vocea somnoroasă a lui Kate mi-a distras atenția de la ecranul laptopului. Era încruntată și acoperită cu cearcefuri.

— Totul este în regulă?

Era totul în regulă? Nu puteam să răspund la acea întrebare. În schimb, m-am întors la ecran și am continuat cercetările, motivat de nevoia disperată de a găsi pe cineva în viață.

Nu puteau să... Dar au putut.

Deja dovediseră că pot elimina o persoană sau cel puțin că pot încerca, precum niște criminali cu sânge rece ce erau.

Auzeam vocea lui Kate pe fundal, dar cursul gândurilor o înăbușea.

Trey Otto. Trei clicuri. Supradoză accidentală.

Marcia Breininger. Două clicuri. Accident de mașină.

— Price!

Am sărit la sunetul zgomotos combinat cu mâna lui Kate pe umărul meu, scuturându-mă.

— Price, vrei să vorbești cu mine?

Am luat-o de mână și am strâns-o tare între noi. Doar atunci mi-am dat seama că îmi era prea cald. Aveam palmele umede și respiram greu și repede.

— Sunt toți morți.

A făcut ochii cât cepele.

— Ce? Cine?

Am scuturat din cap repede.

— Nu, este în regulă. Adică, nu chiar. Oamenii despre care ți-am zis că au fost concediați de la Cybermark. Nu am terminat lista. Dar nu pot să cred. Cum au scăpat cu asta?

M-a strâns tare de mână.

— Price, la naiba. Mai încet. Nu înțeleg nimic.

Am inspirat adânc și am încercat să-mi organizez gândurile.

— Mi-am dat seama că ar trebui să vorbim cu cineva care a lucrat la companie. Să vedem dacă cineva ar fi dispus să vorbească sau măcar să ne îndrepte în direcția bună. Până acum, toți cei pe care i-am căutat din fostul departament de contabilitate sunt morți. Accidente ciudate. Toți.

S-a holbat la mine câteva secunde înainte să se uite la lista de pe care tăiasem sistematic numele. A ridicat bucata de hârtie și a analizat-o puțin înainte să plece. S-a aruncat pe canapea cu propriul ei laptop, uitându-se încă o dată la hârtie înainte de a începe să tasteze furioasă.

M-am ridicat și am mers la ea.

— În ultimele douăzeci de minute am trecut prin acea listă. Nu mă crezi?

— Nu mă îndoiesc de tine. Doar că vreau să văd cu ochii mei.

Mi-am trecut mâinile prin păr și am început să mă plimb prin fața ei. Va fi groaznic să-mi re trăiesc acțiunile. Sentimentul bolnăvicios se accentua cu fiecare descoperire. Pentru că nu lucram la companie, numele meu nu ar fi fost niciodată pe acea listă, dar aș fi putut avea aceeași soartă ca ei. În schimb, eram aici. Trăiam, respiram și probabil eram singura persoană care rămăsese să pună cap la cap faptele. Cybermark se ocupa cu exploatarea datelor, fraudând milioane și omorând direct pe oricine le stătea în cale.

Dintr-odată, părea imposibil să fugim de toate astea. Dincolo de imposibil. *Greșit*. Exact cuvântul folosit de Kate când eram pe insulă.

— Trebuie să aflăm mai multe.

— Am făcut acea listă din articole care au apărut cu luni înainte de prăbușire. Nu m-am deranjat să urmăresc Cybermark după aceea, dar trebuie să fie mai mulți.

Am avut o idee neașteptată. M-am repezit la laptop.

— Care este data necrologului Victoriei Williamson?

— Noiembrie. La cinci luni după ce ai dispărut tu.

Am găsit data din articolul ce consemna plecarea ei din companie.

— A plecat în ianuarie, în același an. Deci au așteptat aproape un an. Dar Marc LeBaron?

— Iulie. Avea o casă de vară pe lac.

— L-au concediat în martie. S-a întors în State și poate de aceea s-au grăbit. La naiba, cine mai știe. Dar cel puțin asta înseamnă că putem căuta persoanele care au plecat mai recent din departamentul de contabilitate și putem încerca să ajungem la ei înaintea lor.

Kate se holba la ecran așa cum făcusem și eu mai devreme.

— Kate, mă auzi? Trebuie să facem o listă și să găsim pe cine putem. Între numerele neobișnuite pe care le-am observat cu mult timp în urmă și eventualele ponturi pe care ni le-ar da câte cineva, cred că am putea să ajungem la miezul problemei. Aveai dreptate să mergem cu asta la presă. Sunt mai multe de făcut public decât mi-am imaginat. Și odată ce oamenii văd că foștii angajați de la Cybermark cad ca muștele, s-ar putea să fie de ajuns pentru a ne proteja.

S-a uitat în sus.

— Cred că știu la cine să mergem prima dată.

— La cine?

Și-a mușcat buzele.

— Nu o să-ți placă.

— Glumești? Am putea înfrunta moartea a mai mult de o duzină de oameni. De ce naiba mi-ar păsa cui îi oferim pontul atâta timp cât are o reputație bună?

— Alejandro mi-a trimis un e-mail de dimineață.

M-am oprit din plimbat și m-am întors cu fața la ea.

— Alejandro? Adică...

— Adică jurnalistul pe care l-am întâlnit în Spania. S-a mutat recent în New York și a obținut un job la *Journal*. Zice că vrea să ne întâlnim.

Mi-am încleștat pumnii. M-am desfătat la gândul că le-aș face cunoștință cu fața lui.

— Nu. Vom găsi pe altcineva.

A lovit pernele de lângă ea.

— De ce? S-ar putea să dureze zile sau săptămâni până să găsim pe cineva care să ne asculte. M-aș putea întâlni cu el chiar acum.

Dacă suntem deja urmăriți, s-ar putea să nu avem destul timp pentru a exploata resursele din oraș înainte ca lucrurile să devină periculoase. La naiba, deja este prea periculos.

Am avut un gând îngrozitor. Nu-mi doream ca nimeni să mai fie implicat în această mizerie. Oricine ar ști aceleași lucruri ca mine ar avea garantată o cale către pierzanie. Dar dacă aveam să trimitem pe cineva pe această cale pentru a cerceta ilegalitățile de la Cybermark, poate că Alejandro ar fi candidatul ideal.

De ce să urăsc pe cineva pe care nici nu-l cunosc? Nu eram sigur, dar gândul că a avut mâinile și gura pe soția mea îmi irita nervii deja întinși la maximum.

— Bine, am zis printre dinți.

Kate și-a ridicat sprânceana.

— Bine?

— Ne vom întâlni cu el.

— Noi? Tu ești încă mort, îți amintești?

M-am strâmbat și am început să mă plimb din nou. Kate avea dreptate. Putea să-i spună toate informațiile necesare fără să dezvăluie că sunt încă în viață. Dar asta însemna și că era singură și disponibilă pentru avansurile lui. Dacă o atingea...

M-am oprit dintr-odată.

— Merg cu tine. Te poți întâlni cu el într-un loc public. Undeva destul de aglomerat pentru a rămâne anonimă și pentru ca eu să pot sta destul de aproape de tine, fără să fiu observat.

A dat din cap.

— Ar trebui să funcționeze.

Nu puteam să cred că eram de acord cu asta. Dar apoi, încă procesam noile informații descoperite. Ce altă opțiune aveam? Eram la New York, pe cale să-l văd pe tipul care a încercat să i-o tragă soției mele, pentru ca el să scrie un articol care ne-ar putea salva pe amândoi de la o viață de fugari. Cum de am ajuns aici? Nu conta. Nu aveam nici timpul, nici energia mentală necesare pentru a înțelege toate astea.

— Trimite-i un e-mail și stabileți o oră. Voi face copii după fișierele mele și voi vedea pe cine mai pot adăuga pe listă. Să sperăm că pe cineva fără necrolog.

— Am înțeles.

*

Kate se juca cu părul. Mi-am proptit mâinile de cadrul ușii, analizând tot. Frumusețea ei uimitoare. Mâinile ei agitate. Privirea absentă, de parcă gândurile ei deja ajunseseră în viitor. În mai puțin de o oră, va fi lângă Alejandro. A tras de marginea puloverului și și-a inclinat capul.

— Ești frumoasă. Sunt sigură că va fi de acord.

Mi-a regăsit privirea în oglindă și și-a coborât umerii.

— Price, nu fi așa.

Am expirat ușor.

— Nu sunt supărat pe tine. Dar nu-mi place acest tip.

A oftat și s-a holbat la propria imagine din oglindă.

— Știu. M-am gândit că am șanse mai mari să mă ajute dacă arăt mai bine. Dar, bineînțeles, nu pare corect.

M-am apropiat prin spatele ei, ținând-o aproape de corpul meu.

— Doar acționezi inteligent și te gândești cum să obții ce vrei. Folosești toate resursele necesare pentru a supraviețui. Crede-mă, știu cum este.

— Nu se compară cu lucrurile prin care ai trecut tu, Price.

— Nu. Dar tot este riscant pentru tine. Este în afara zonei tale de confort. Și te forțezi să faci asta în ciuda instinctelor tale.

Și-a închis ochii pentru un moment și s-a întors în îmbrățișarea mea. Și-a pus mâinile pe pieptul meu și s-a uitat în sus.

— Apropo de instincte, trebuie să-ți spun ceva. Ceva care nu-ți va plăcea.

Mi-am ținut respirația și am analizat-o, fără să citesc nimic în ochii ei albaștri.

— Spune-mi.

— În noaptea aceea când am luat cina cu Alejandro. Ți-am zis că m-a sărutat.

Mi s-au încordat toți mușchii într-o secundă.

Doamne. Dacă s-a culcat cu el? Dacă mi-a cruțat sentimentele atunci, dar acum nu mai putea minți pentru că ajungea în aceeași cameră cu el?

A încercat să se dea înapoi, dar eu nu aveam de gând să mă mișc.

— Ce este, Kate? Spune-mi acum.

— A fost... agresiv cu mine.

M-am încruntat.

— Cum adică agresiv?

— Când l-am respins ușor prima dată, nu părea să mă creadă. A continuat, de parcă dacă mă săruta și mă pipăia destul de mult, m-aș fi excitat și m-aș fi culcat cu el. Evident, nu a funcționat. A trebuit să devin și eu agresivă pentru a-l face să înțeleagă că nu eram interesată.

Am fost cuprins de mânie. Voiam să-l omor. Era o idee groaznică să se întâlnească Kate cu el. Dar să-l punem în pericol pentru a ne salva viitorul nu era. Oare faptul că Alejandro a pipăit-o pe soția mea merita o condamnare la moarte?

— Pot să-ți citesc gândurile, a zis ea pe un ton îngrijorat.

— La ce mă gândesc?

— Că vrei să-l omori și că asta a fost o idee groaznică.

Mi-am strâns buzele.

— Ai cam ghicit.

— Avem nevoie de asta, Price. Este foarte important să le oferim pontul celor de la *Journal*. Nu putem să ne împiedicăm de gândurile masculine ale lui Alejandro în legătură cu mine. Ți-am zis pentru că nu vreau să te ia prin surprindere dacă este mai direct decât te-ai aștepta. Ultimul lucru de care avem nevoie este să te înfurii în mijlocul întâlnirii mele cu el, dezvăluind că ești în viață și distrugând orice posibilitate ca el să lucreze cu noi.

— Atunci este bine că mi-ai zis, pentru că, dacă te atinge, exact asta o să fac. Tot ce mi-a zis părea logic. Dar nimic nu-mi diminua impulsul de a-l distruge pe omul care nu a acceptat un refuz.

— Voi fi bine. Penn Station nu este tocmai un loc intim. Voi vorbi cu el, îi voi prezenta informațiile și dacă vrea să ne întâlnim cu editorul lui, vom stabili o dată și vom vedea apoi cum facem.

Nodul din stomacul meu nu voia să dispară. Știam că asta trebuia să facem, dar dintr-odată totul părea greșit. Bineînțeles, nimic din situația noastră actuală nu părea în regulă. Dar trebuia să trec dincolo de această stare de disconfort pentru a ajunge la adevăr. Și să sperăm că adevărul ne va elibera și vom putea trăi viața pe care o merităm.

Fără să-i dau drumul din brațe, m-am uitat la ceas. Era patru și jumătate. Cu cât vom pleca mai aproape de cinci, cu atât va fi mai aglomerat la metrou.

— Ar trebui să plecăm.

Când m-am depărtat, Kate mi-a pus mâinile pe față și a rămas lângă mine. S-a uitat în ochii mei pentru un moment, parcă încerca să comunice fără cuvinte. Poate un sentiment sau ceva profund care nu putea fi redat în cuvinte.

— Ce e, iubito?

— Te iubesc, Price, a șoptit.

— Iubirea mea pentru tine nu a slăbit doar pentru că ai dispărut. Doar a crescut și mai mare. Creștea în fiecare zi, pentru că aveam timp suficient pentru a mă gândi la ce am avut împreună. La tot ce am luat de bun. Toate lucrurile mărunte. O mie de frânturi de amintiri unite într-o iubire nebună pe care o simțeam pentru tine înainte de acea zi. Nimic și nimeni nu va putea distruge asta. Ai fi putut fi dispărut în continuare, dar eu aș fi fost tot a ta în sufletul meu. A ta cu totul. Vreau să știi asta.

Nu mai aveam cuvinte, pentru că le rostise ea pe toate. Când am sărutat-o, la început ne-am lipit buzele ușor, apoi carnal. Conexiunea fizică a devenit precum un canal al pasiunii și al devotamentului meu, parcă mă vărsam în ea. Kate. Iubirea vieții mele. Soția mea.

Am urcat-o pe blat și mi-am coborât buzele pe gâtul ei. O sărutam, o sugeam, o mușcam. I-am deschis larg coapsele și am apăsat cu degetul de-a lungul cusăturii blugilor, cu suficientă presiune pentru a o face să geamă.

La naiba. Nu aveam timp pentru asta, dar nu mă puteam opri. Mi-am dus mâna la nasturele blugilor și am tras de el, dar mi-a prins mâna.

— Nu putem.

— Am nevoie să fiu în tine, Kate.

— Și eu te vreau, dar trebuie să plecăm. Argumentul ei era constituit din dorință amestecată cu rațiune.

Am bombănit, detestând faptul că avea dreptate. Am respirat de câteva ori și am încercat să devin rațional din nou. M-am dat înapoi încet, făcându-i loc să se dea jos de pe blat și să meargă în dormitor să-și ia haina și poșeta.

Am urmat-o afară. Pot să fac asta. Puteam să rămân calm în timp ce o urmăream când era cu Alejandro. Dacă am putut să trăiesc fără Kate un an de zile, puteam să mai rezist câteva minute fără să o am în brațe, știind că alt bărbat voia ce era al meu.

*

Penn Station era foarte aglomerată, precum ne așteptam. Terminalul era plin de navetiști, turiști și oameni care pur și simplu se plimbau prin gară. Nu știam cum avea să-l găsească pe Alejandro în haosul ăsta. Nu am avut timp să-l inspectez și am regretat asta imediat cum mi-a spus de întâlnirea lor. Eram ros de curiozitate la fel de mult cum eram de gelozie.

M-am instalat la capătul celălalt al terminalului, cu șapca trasă pe ochi.

I-am văzut expresia care însemna că a recunoscut pe cineva, înainte să-l văd pe el. Era înalt. Cu părul negru și pielea măslinie. Și pentru că în acel moment analizam motivele pentru care ar fi putut

fi atrasă de el, am recunoscut că nu arăta rău. Înalt, cu părul negru și frumos. A zâmbit când s-a apropiat. Dinții dreți și albi contrastau cu pielea lui. S-au îmbrățișat. Mă așteptam la asta. Tot am văzut roșu în fața ochilor, dar eram pregătit.

Au schimbat câteva complimente. Îmi dădeam seama după limbajul trupului ei și zâmbetul fin. Apoi expresiile s-au transformat în unele mai serioase. Când a început să vorbească, știam că îi povestește despre companie. Gesticula ca și când trecea în revistă toate aspectele despre care discutasem mai devreme. Apoi m-am concentrat pe el, așteptând să văd fascinație, admirație sau dorință. Dar nu exprima nimic din toate astea. În schimb, ce am văzut era chiar mai rău. O expresie absentă, rece, lipsită de orice semn care ar fi indicat că ar fi fost dispus să o ajute... să ne ajute. S-a uitat în spatele lui, apoi i-a atins umărul pentru a o opri din vorbit. Nu am putut să citesc pe buze ce zicea, dar a început să meargă în spate. Ea a aruncat o privire înspre mine, dar înainte să apuc să-i fac semn să rămână acolo, l-a urmat în mulțimea aglomerată.

Am plecat pe urmele ei, fără să mă mai intereseze să rămân ascuns. Dar au dat colțul și am pierdut-o din vedere. Unde o ducea? Cea mai apropiată ieșire era în direcția opusă. După colț, m-am uitat după părul blond al lui Kate. Fiecare secundă în care nu o vedeam, era o secundă în care nu mai respiram. Unde naiba s-a dus?

M-am strecurat prin mulțime. M-am uitat în sus și în jos. Secundele păreau minute. Toate blondele erau Kate, până când îmi dădeam seama că nu era ea, în timp ce inima îmi sărea din piept. Am fost cuprins de panică, de parcă aceasta era noul meu strat de piele.

— Kate!

Mă uitam în toate direcțiile și îi strigam numele. Nu-mi păsa cine mă vedea.

— Alejandro!

Dar dispăruse. O pierdusem.

Capitolul 17

Kate

Inima îmi bătea tare în timp ce-l urmam pe Alejandro prin mulțime.

Dacă vrei să-ți salvezi soțul, vino după mine.

Îi auzeam cuvintele repetându-se în minte, parcă erau puse să se redea la nesfârșit. M-am grăbit să țin pasul cu el. S-a uitat în spate la mine, cu o expresie vagă, m-a prins de mână și m-a forțat să merg cu el.

— Alejandro! am strigat. Oprește-te! Nu pot ține pasul.

Dar tot mă trăgea prin mulțimea de oameni. Am mormăit „scuzați-mă” de câteva ori când mă loveam de câte cineva. Cu siguranță avea să-mi apară vânătăi pe mâini după aventura asta.

Alejandro era diferit. La prima noastră întâlnire fusese fermecător și plin de personalitate — până a devenit agresiv la sfârșit. Și astăzi își folosea forța, dar unde era farmecul? Am încercat să-i pun câteva întrebări înainte să-l urmez, dar nu răspunsese. Nu am avut altă opțiune decât să merg cu el. Aș face orice pentru a-l salva pe Price. În plus, Alejandro era jurnalist, ca mine. Voia să știe adevărul. M-am uitat în spate după șapca lui Price. Nu-l vedeam, dar sigur mă urmărea. Îl știam destul de bine. Nu m-ar fi abandonat niciodată.

Totuși, dacă era cu adevărat în pericol, speram să-mi fi pierdut urma.
Nu suportam gândul de...

Poc!

M-am lovit de spatele lui Alejandro. *Asta pățești dacă nu te uiți pe unde mergi, Kate.* Nu-l văzusem. M-a tot tras, până când mulțimea de oameni a început să se domolească. M-a tras printr-o ușă dublă, în stradă. Eram dezorientată. Înainte să-mi dau seama unde eram, Alejandro m-a împins într-o limuzină care ne aștepta și s-a urcat lângă mine.

— Bună, Kate.

Am tresărit și m-am întors înspre voce. În partea cealaltă, lângă mine, era un bărbat — unul cu părul blond-platinat.

— Cine ești?

— Numele meu este Sven.

— Tu... Tu ești cel despre care vorbea Bătrânul Joe. Dar a zis că sunteți doi.

— Fratele meu geamăn, Krister. Acum se ocupă de alte lucruri. Te-am urmărit, Kate.

Mi-a înghețat sângele în vene și mi s-a făcut pielea de găină. M-am întors înspre Alejandro.

— Trebuie să plecăm. Oamenii ăștia nu sunt cine crezi tu.

M-am întins peste Alejandro pentru a ajunge la mânerul ușii.

M-a oprit cu un râs gutural.

— Sven este prietenul meu vechi, Catalina. Și-a pus mâna pe genunchiul meu.

I-am dat-o repede la o parte.

— Să nu îndrăznești să mă atingi, am zis printre dinți. Ești unul dintre ei? Cum rămâne cu întâlnirea noastră din Spania?

— Voiam să te trag de limbă. Încercam să obțin informații despre soțul tău.

— Credeam că este mort.

— Da, asta a devenit clar destul de repede.

Noaptea din Spania mi-a revenit în minte precum un film IMAX. Alejandro trăgându-mă de păr, strângându-mi sânii...

Te rog, Catalina. Știu că și tu mă vrei la fel de mult cum te vreau eu pe tine. Lasă-mă să te duc în pat.

Mi s-a pus un nod în gât și mi s-a întors stomacul pe dos. Odată ce și-a dat seama că nu știu nimic, a decis să încerce să mi-o tragă. *Nemernicul.*

Am înghițit și m-am uitat înapoi la Sven. Într-adevăr, avea părul aproape alb, la fel și sprâncenele. Așa de ciudat. Cum de nu l-am văzut pe el și pe fratele lui umblând pe aici?

Simple. Nu mă uitasem. Eram pierdută în durerea mea. De aceea nu mi-am dat seama nici cine era cu adevărat Alejandro. Pentru că plângeam după Price.

Price. Doamne, unde era Price?

Apoi mi-am dat seama.

— Ai zis că fratele tău se ocupă de alte lucruri. Ce anume?

Sven a zâmbit pe jumătate.

— Transmite un mesaj.

— Cui? am întrebat.

— Ești o femeie inteligentă, Catalina, a zis Alejandro. Deja știi.

L-am lovit tare cu pumnul pe Alejandro în coapsă.

— Credeți că puteți pune mâna pe Price? Până acum a scăpat de voi și de ceilalți idiști. Va scăpa din nou.

— Ba nu, a zis Sven cu vocea lui joasă și răgușită. Pentru că de data asta avem un element de șantaj.

Mi s-a pus un nod în gât. *Pe mine.* Price ar face orice pentru a mă ști în siguranță.

Nu credeam în prostiile cu telepatia, dar am închis ochii și l-am invocat pe soțul meu. Eram suflete pereche. Poate reușeam să ajung la el.

Nu veni după mine, iubitul. Te rog. Voi vedea eu cum mă întorc la tine. Dacă vii după mine, vei fi în pericol. Stai acolo.

Am deschis ochii, muștrându-mă că nu m-am uitat pe unde sunt. Trebuia să-mi dau seama unde mergeam. M-am uitat în spatele lui Sven, dar trăsese perdeaua peste fereastră. Am început să bat frenetic în geamul negru care ne separa de șofer.

— Hei! Hei! Mă răpesc. Ajutor!

— Liniștește-te, Catalina. Nu te va ajuta.

— Pentru că lucrează cu voi. Știu asta. Dar dacă credeți că nu o să încerc să fac nimic pentru a scăpa de aici, puteți să...

Pac!

M-am lovit cu capul de spatele scaunului. Am icnit la înțepătura care mi-a pătruns pielea. Alejandro mă lovise.

— Ascultă, *puta*, a zis. Fă ce-ți spunem sau lucrurile o să degeneze. Nu uita de noaptea noastră în Spania. Puteam să te am atunci, dacă voiam. Nu face greșeala de a crede că a fost decizia *ta* că nu ne-am tras-o atunci.

M-am întors către el. Înțepătura din obraz devenise acum o durere surdă.

— Mi-ai spus că ești jurnalist. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Am fost jurnalist, odată. Dar nu asigură venitul necesar.

Așa că te-ai reprofilat. Nu am spus cu voce tare. Nu voiam să fiu lovită din nou. Nu că mă temeam de bătaie, dar trebuia să rămân conștientă dacă voiam să scap de aici.

Sven și-a pus telefonul la ureche.

— Să mergem, a zis.

M-am uitat în jur după ceva ce putea fi folosit pe post de armă sau... orice. Alejandro îmi luase poșeta și o pusese pe podea, la picioarele lui. Poate reușeam să o iau.

— De ce nu ne mișcăm? a întrebat Alejandro.

— Probabil din cauza traficului. Sven și-a pus telefonul la ureche din nou. Să mergem, am zis!

Au trecut câteva secunde.

— Dodge? Ești acolo?

Sven a aruncat telefonul pe podeaua limuzinei și a bătut în geam.

— Dodge? Să mergem, la naiba!

Tot nimic.

— Pentru Dumnezeu.

Sven a deschis ușa de pe partea lui.

Ieșise de mai puțin de un minut când am auzit:

— La naiba!

Sven și-a băgat capul prin ușă.

— Ia-o și hai să plecăm de aici.

— Ce se întâmplă? a întrebat Alejandro.

— Dodge este mort. Împușcat în cap. Trebuie să plecăm. Acum!

Fără să mă gândesc, am țâșnit din scaun și m-am aruncat în Sven, trântindu-l la pământ.

— Târfa naibii! a strigat.

Slavă Domnului, era plin de oameni. Mulțimea însemna siguranță. Nu ar fi îndrăznit să tragă de mine și să urlu. Oricât de mult mi-aș fi dorit să mă arunc pe prima persoană ieșită în cale și să-i cer ajutorul, știam că nu asta era soluția. Doar aș fi implicat un nevinovat în această oroare. Trebuia să mă pierd în mulțime. Repede.

— Kate!

Vocea lui Alejandro. Era aproape, așa că am început să alerg înapoi înspre Penn Station. Înapoi la Price.

Dacă era încă acolo...

Nu. Nu puteam să merg acolo. Price era prea deștept pentru a fi prins. I-a păcălit până acum.

Dar acum credeau că m-au prins pe mine.

Aveam crampe.

— La naiba, nu! am zis tare.

Nu am ajuns până aici pentru a ne pierde din nou. Il voi găsi pe Price sau voi muri încercând.

Am rezistat impulsului de a mă întoarce în stație. Deși puteam să mă pierd cu ușurință în mulțime, șansele de a-l găsi pe Price erau

mici. Nu mă gândisem să-mi iau poșeta. *La naiba!* Asta însemna că-mi iau telefonul. Puteau să-l sune pe Price și el avea să creadă că sunt la ei pentru că sunau de pe telefonul meu.

Erau polițiști peste tot, dar din nou, am rezistat instinctului. Până când nu știam că Price este în siguranță, nu puteam să merg la poliție.

Când am ajuns destul de departe, crezând că i-am pierdut pe Alejandro și pe Sven, am intrat într-o clădire de birouri.

— Pot să vă ajut? m-a întrebat portarul.

— Pot să merg la toaletă, vă rog?

— Bineînțeles. După recepție, la stânga.

Am dat din cap către agentul de la birou, am mers repede către toaletă și am intrat. Slavă Domnului. Nu avea însoțitor la baie. Am intrat într-o toaletă pentru a mă gândi, dar eram răvășită. Nu aveam telefon. Nici laptop. Nici portofel. Nici bani. Ce naiba să fac?

Să o luăm încet. Trebuia să-l contactez pe Price pentru a-i spune că sunt bine, iar pentru asta aveam nevoie de un telefon. Poate era unul public prin apropiere sau poate la recepție. Îl voi întreba pe agentul de pază din hol.

Am ieșit din cabina de toaletă și m-am uitat în oglindă. Părul meu blond era răvășit, iar obrazul era roșu și începea să se vadă rana de la lovitura lui Alejandro. Nu puteam să rezolv asta. Nu aveam machiaj. Mi-am făcut curaj și am ieșit din baie.

Când am văzut recepția...

La naiba! Ceafa capului blond-platinat. Mi-am pus mâna la gură. Sven vorbea cu agentul de pază.

M-am întors și am plecat. Nu puteam să merg la baie. Probabil că agentul i-a spus deja lui Sven unde eram. M-am uitat repede în jur și când s-a deschis ușa unui lift din spatele clădirii, am intrat repede în el, fără să mă gândesc prea mult, aproape dând peste oamenii care voiau să iasă.

— Îmi pare rău, am mormăit și am apăsat butonul pentru etajul 25. Era mai bine să fiu cât mai departe de Sven. Dacă nu mă găsea

în baie, poate se gândea că am plecat de aici. În plus, sigur aveam să găsec un telefon la etajul 25.

Nu am ajuns până acolo. Liftul s-a oprit la cinci pentru doi bărbați care cărau niște cutii și am ieșit și eu în grabă, cu pulsul la maxim. M-am îndreptat către prima ușă de birou pe care am găsit-o, o companie de arhitectură. Am inspirat adânc și am intrat.

— Bună ziua, a zis receptionera cu ochii luminoși. Pot să vă ajut?

— Da, vă rog. Mă tem că am fost...

Era să zic „jefuită”. Dar nu era o idee bună. Ar fi insistat să cheme poliția.

— Adică, mi-am pierdut poșeta. Aveam telefonul în ea și trebuie să vorbesc cu soțul meu, să-i spun că nu mai ajung la întâlnirea de la prânz. Pot să folosesc un telefon de aici?

— V-ați pierdut poșeta la etajul cinci? Lăsați-mă să cercetez. Sigur o vom găsi.

— Nu, nu, adică... *Gândește, Kate. Gândește.* Am pierdut-o la metrou. Probabil că cineva a tăiat cureaua. Nu mi-am dat seama că nu o mai am până acum.

Doamne, sunam ca o prostănacă.

— Vă rog. Trebuie să folosesc un telefon.

Femeia s-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate.

— Ei bine, sigur. Este un telefon pentru clienți acolo.

Mi-a arătat înspre o masă din zona de așteptare.

— Perfect. Mulțumesc mult.

Am încercat să nu fug către telefon. M-am așezat ușor pe scaun și am ridicat receptorul, formând numărul lui Price.

A sunat o dată.

De două ori.

De trei ori.

De ce nu răspundea? Oare îl prinsese?

De patru ori.

De cin...

— Cine e?

Am fost cuprinsă de căldură. Vocea lui Price. Vocea soțului meu.
Era în siguranță.

— Price, am șoptit frenetic.

— Slavă Domnului!

— Kate? Tu ești?

— Eu sunt. Alejandro este de-al lor. Era cu'unul dintre blonzii despre care vorbea Bătrânul Joe. M-au băgat într-o limuzină, dar șoferul a fost împușcat.

— Împușcat? Vorbea încet și furios. Unde ești? Ești bine?

— Am scăpat, dar nu știu unde sunt. Nu am poșeta, nici telefonul.

— Unde ești, iubito? m-a întrebat din nou.

M-am uitat la recepționeră. Avea căștile pe urechi și era ocupată să tasteze ceva.

— Sunt într-o clădire de birouri aproape de Penn Station. Nu am văzut adresa. Sunt la etajul cinci la o companie de arhitectură.

De ce nu memorasem numele?

— Dacă ei știu că ești acolo, trebuie să pleci. Acum.

— Știu, dar sunt blocată la etajul cinci.

— La naiba.

— Price, ascultă-mă. Sunt pe urmele tale. Mai este un tip blond.

— L-am văzut. L-am evitat până acum.

Am fost ușurată.

— Slavă Domnului. Ești tot la Penn Station?

— Da. Dar vin la tine, iubito. Vin.

— Nu! M-am uitat din nou la recepționistă după ce am strigat hotărâtă, dar tot în șoaptă. Încă tasta.

— Vin eu la tine. Nu știu în ce clădire sunt, dar pot ajunge înapoi în stație.

— Kate, te rog.

— Doar așa se poate, Price. Trebuie să ies de aici cumva, altfel mă vor găsi, până la urmă. Știu că sunt aici. L-am văzut pe blond vorbind cu agentul de pază din hol.

A oftat în telefon — semn că știa că am dreptate.

— Kate, ai grijă. Te rog, iubito. Nu pot să te pierd.

Am clipit pentru a alunga lacrimile. Nu puteam să cedez acum.

— Nu mă vei pierde. Am ajuns până aici. Trebuie să reușim. Te iubesc, Price.

— Te iubesc, Kate. Vino înapoi.

— Vin. Promit. Am închis.

Nu mi-am încălcat nicio promisiune făcută soțului meu și nu aveam de când să încep acum.

M-am ridicat, am dat din cap către recepționeră, am mimat un „mulțumesc” și am plecat. Două persoane se agitau pe hol. Am zâmbit și m-am uitat după o ușă către scări, pentru a mă ascunde.

Nu. Nu era o idee bună. Sven ar lua-o pe scări și dacă mă găsea acolo, eram blocată. Nu aș fugi mai repede ca el, iar pe scări nu este nimeni. Fiind singuri, Sven mă putea prinde cu ușurință, mai ales dacă Alejandro și restul erau cu el. Nici liftul de marfă cu care urcasem nu era o soluție, pentru că era folosit mai rar. Trebuia să rămân printre oameni. Oamenii însemnau protecție. Oamenii erau și martori.

Aveam să iau liftul principal și să sper din toate puterile că-l voi rata pe Sven. Sau dacă nu, că ar mai fi alte persoane în jur, astfel încât să nu poată face nimic.

În ce naiba ne-a băgat Price? Am revizuit povestea despre Cybermark în minte. M-am panicat când mi-a zis, dar acum că eram în mijlocul situației, temându-mă pentru viața mea și a lui, adevărul m-a lovit chiar în moalele capului.

Totul este real.

Și am putea muri.

Am mers către lifturi, am respirat adânc și am apăsat butonul.

Capitolul 18

Price

Un cap familiar cu părul alb-blond îmi tot apărea la orizont. Am luat telefonul de la ureche și m-am întors, așteptându-mă să mă uit direct în ochii celui care mă urmărea în timp ce o căutam la Kate. Dar nu mă văzuse. Un grup mare de fete de liceu stăteau prin apropiere cu ghiozdanele lor. M-am ascuns după ele și m-am lăsat pe vine, rezemându-mă cu spatele de perete. Am deschis repede aplicația cu hartă de pe telefon și am căutat firme de arhitectură din apropiere. Dacă știam că a plecat Kate de acolo, aș fi încercat din răspuțeri să mă întâlnesc cu ea la mijlocul drumului.

— Sunt așa de mahmură, a zis o fată de lângă mine.

O alta a oftat.

— O, Doamne, știu. Credeam că vomit în taxi când veneam încoace. Tipul ală conducea ca un maniac.

Mi-am dat ochii peste cap. Aș plăti să am problemele ei. În timp ce așteptam la nesfârșit rezultatele căutării pentru a găsi posibila locație a lui Kate, am auzit și mai multe râsete și povești depravate cu băutură. Semnalul era incredibil de prost în această clădire. L-am

Înjurat, inclusiv rasetele fetelor idioate de lângă mine, de fiecare dată când se rotea semnul de căutare.

În sfârșit, un rezultat.

Moniz & Whitehead Architectural Associates erau pe 34 cu 8. Ei trebuiau să fie. M-am ridicat și m-am uitat în jur după tipul care mă urmărea. Nu l-am văzut nicăieri. Sincer, îmi păsa mai mult să merg către Kate decât de amenințarea reprezentată de el. Nu credeam că avea să încerce să mă împuște în public. Nu părea stilul Cybermark, oricât de malefici ar fi fost.

M-am îndreptat către ieșirea care ducea către 8th Avenue. Kate era aproape. La nici o stradă depărtare. Sute de oameni erau pe străzile dintre noi, dar ei reprezentau protecția noastră. Trebuia să ajung la ea.

— Price Lewis?

M-am întors la auzul vocii unui bărbat. Dintr-odată m-au încadrat doi bărbați în uniformă, iar aerul de autoritate din posturile lor era evident.

Bărbatul care a vorbit a ridicat o insignă.

— Agent Martino, FBI. Trebuie să veniți cu noi.

Am făcut ochii mari. Nimeni nu mă strigase pe numele întreg timp de un an.

— Cum...

— Voi explica totul într-un minut. Să mergem.

Agentul a dat din cap înspre o mașină neagră ce aștepta în curbă și m-a prins de braț.

M-am tras de lângă el.

— Nu. Trebuie să ajung la Kate. Este aici.

A ridicat o sprânceană.

— Te referi la Kate Lewis, soția ta?

Înainte să apuc să-i spun că era în pericol, s-au auzit împușcături. Din josul străzii veneau strigăte, prea multe deodată pentru a-i distinge vocea lui Kate.

M-am aruncat cu totul înainte, iar inima îmi bătea să-mi sară din piept. Încă două împușcături rapide și mai multe țipete. Kate.

Doamne. Unde era? Venele mi-au fost inundate de adrenalină în timp ce un val de oameni venea în goană înspre noi, fugind de pericol. M-am aruncat în acea direcție, când o mână puternică m-a prins și m-a tras înapoi.

— Nu așa de repede, Lewis, a zis agentul. Trebuie să rămâi cu noi.

Am încercat să scap, dar în acel moment au sărit trei pe mine și m-au oprit.

— Lăsați-mă în pace!

M-am zbatut cu toată puterea, dar mă puseseră la pământ.

— Kate este acolo. Trebuie să ajung la ea. Nu este în siguranță.

— Nu te mai zbate, Lewis, la naiba, a zis un alt agent printre dinți în timp ce încerca să mă țină nemișcat.

Nu. N-am să mă opresc niciodată din a lupta pentru a o proteja. Mi-am eliberat o mână și am lovit prima față pe care am văzut-o. Agentul Martino.

— La naiba!

A căzut cu mâna peste ochi.

Înainte să apuc să folosesc această oportunitate pentru a scăpa, m-a lovit ceva tare în cap. Durerea era orbitoare, strivindu-mi determinarea disperată.

În câteva secunde, totul s-a întunecat, iar sunetul haosului din jurul nostru s-a depărtat.

*

Simțeam că-mi arde corpul. Valuri de căldură îmi pârleau pielea la fel ca soarele. Soarele neobositor de pe insulă. Vederea îmi era inundată de o lumină albă și strălucitoare, slăbind cât să văd peisajul familiar de pe Leiloa.

Ce făceam aici?

Valurile oceanului agitat se loveau ritmic de mal. Bucăți de plajă care deveniseră acasă pentru mine se întindeau în jurul meu. Doar

că acesta părea un deșert în care mai degrabă mureau. Aveam gura uscată, gâtul sec. Nu puteam să-mi mișc membrele.

Apoi mi-am auzit numele pe buzele ei. Încet, precum cântecul unei păsări din depărtare. L-am auzit din nou, mai puternic de data asta. Am închis ochii, adunându-mi gândurile în jurul acestui sunet, de parcă aș fi putut să o aduc mai aproape cu puterea minții.

Apoi am simțit-o. Măinile reci de pe bustul meu gol. Stătea deasupra mea precum un înger din rai. Am clipit și am deschis ochii, simțind că mi se prăbușește pieptul.

Kate. Îngerul meu.

— Iubito, am șoptit, cu gâtul vindecat doar de prezența ei.

A zâmbit dulce, aplecându-se pentru a mă săruta. Am savurat atingerea moale doar pentru un moment, înainte de a mă ridica înspre ea, vrând mai mult din gura ei delicioasă. Am sărutat-o precum un om pe moarte și ea s-a transformat în umbră și apă. Singura mea speranță. Salvarea de pe marea nelertătoare.

S-a urcat ușor pe mine. M-a mângâiat cu degetele pe piept, iar sânii i-au ieșit din rochia albă transparentă, menită mai mult să ațâțe, decât să ascundă. Le-am ascuns finețea perfectă cu mâinile, care nu mai erau grele, părând a fi trezit de o forță magnetică intensă care exista între corpurile noastre. Cum era posibil să-i poftesc carnea așa cum o făceam? I-am strâns și i-am ciupit tare sfârcurile. A închis ochii suspinând, iar întrebarea mea a dispărut odată cu briza.

Și-a întors șoldurile, frecându-se de zona intimă. Mi-am dus mâinile de la sâni, la partea de sus a coapselor, ridicând materialul delicat alb, până i-am văzut păsărica goală. Înainte să apuc să o bag în penisul meu plin de dorință, l-a apucat și l-a mângâiat de la bază, la vârf. Mi-am ridicat șoldurile cu fiecare mângâiere. Apoi s-a lăsat în jos cu un zâmbet timid.

— Lasă-mă să am grijă de tine.

Am suspinat, pentru că nu încetase să mă mângâie. Și pentru că nu puteam să ignor dorința uriașă de a o poseda pe deplin, de a-i

umple păsărica perfectă în acest moment. Dar înainte să apuc să zic ceva, buzele ei erau pe mine. Limba făcea cercuri perfecte în jurul penisului meu, rotindu-se în jurul vârfului, unde lîngea și sugea.

Perfecțiune. Gura ei. Corpul ei. Fiecare centimetru succulent al ei...

*

— Lewis!

Plăcerea și fantezia s-au încheiat abrupt la auzul numelui meu care lăsa ecouri aprige printre pereți. M-am trezit clipind și strâmbându-mă, fiind într-o cameră mică și întunecată. Silueta unui bărbat mi-a atras atenția. M-am întors, dar mișcarea mi-a provocat o durere ascuțită în cap, atât de violentă, încât m-am rotit jos din pat și am vomitat într-o toaletă de lângă mine.

Apoi mi-am amintit totul. Cineva mă lovise. Probabil cu arma. Porțile a ceea ce acum îmi dădusem seama că era o celulă s-au deschis în lateral și fiecare mișcare de metal pe metal îmi reverbera în creier. Fără îndoială, suferisem o comoție de la lovitură. Dar chiar și cu durerea și greața, aveam doar un gând clar.

M-am uitat în sus la gardianul musculos.

— Unde este Kate?

A ridicat din umeri.

— Agentul Martino te așteaptă. El deține toate răspunsurile, dacă există. Ridică-te, copile.

M-am șters la gură și m-am ridicat. M-a condus în altă cameră unde, așa cum promisese, era agentul Martino.

Avea o rană vânăată serioasă pe pomete. A zâmbit timid.

— Lewis. Ne întâlnim din nou. Cum te simți?

Adevărul era că mă simțeam de parcă aveam nevoie de un medic și indiferent de cât de gravă era situația în care mă aflam, aveam dreptul la unul. Dar aveam un singur obiectiv. O teamă chinuitoare mai mare decât durerea și creierul încetoșat.

— Unde este Kate? Ar putea fi cu ei încă. Ați căutat-o?

Nu puteam să-mi ascund disperarea din voce. Expresia lui Martino nu s-a schimbat.

— Stai jos.

Am ezitat un moment înainte să cad în scaun. S-a așezat în fața mea, încovoiat, cu brațul atârnat lejer de spătarul scaunului. Am rezistat tentației de a-mi da ochii peste cap la rutina lui de tip dur.

— Ai zis că-mi explici totul, am început.

— Și apoi mi-ai tras una. Ce naiba?

Am dat cu pumnii în masă.

— Știi unde este soția mea sau nu?

Și-a scuturat capul și inima a început să-mi bată atât de tare, încât abia mai auzeam ce zice.

— Îmi vei spune tot ce știi, Lewis. Apoi îți spun și eu unde este soția ta.

Aproape că am rămas cu gura căscată, dar am închis-o repede. Voiam să-l pocnesc din nou și să-i spun exact unde poate să-și bage autoritatea lui de FBI. Dar ce puteam face dacă eram așa de neajutorat, nu știam unde este sau dacă este în siguranță?

— Te-am urmărit de câteva săptămâni, a zis. Ești alunecos. Trebuie să recunosc.

M-am strâmbat.

— M-ați urmărit pe *mine*?

— Sigur. Am stat în apropierea proprietății din Leiloa. V-am urmărit, sperând ca soția ta să ne ducă la tipii pentru care lucrați.

— Lucrăm? Ce naiba zici acolo?

— Cybermark Enterprises. Îți spune ceva?

Mi-am încordat maxilarul.

— Vezi tu, Lewis, lucrez la cazul Cybermark înainte ca tu să dispari. Oamenii din departamentul lor de contabilitate au căzut ca muștele.

— Știu.

— Ne-am gândit noi că știi. Sau cel puțin am crezut că noțta ta știe. Am urmărit câteva piste care ne-au condus la prietenii tăi, Sven și Krister. Nu am fost surprinși să aflăm că erau stabiliți lângă vechiul tău apartament. Dar trebuie să-ți spun că am fost al naibii de surprinși să te găsim viu pe o insulă din Pacific.

— Acei criminali blonzi nu sunt prietenii mei, ce naiba! Au început să o urmărească pe Kate de când am luat legătura cu ea.

— Da? Vrei să-mi explici de ce ți-ai înscenat propria moarte dacă nu ai nimic-de-a face cu acești criminali?

Am rămas cu gura căscată. Cum de era posibil așa ceva? Cum de au înțeles totul atât de greșit?

— Au încercat să mă omoare.

A ridicat o sprânceană.

— Le-am urmărit compania și am observat niște sume ciudate. Nu m-am putut abține. Voiam să știu mai multe, așa că am luat legătura cu ei. M-au invitat la sediul lor din Elveția și apoi m-au suit într-un avion nenorocit, o capcană pentru a mă omorî.

— Corpul pilotului a fost găsit. Nici urmă de al tău.

Am ridicat din umeri.

— O parașută.

A dat din cap.

— Nu am fost implicat în asta. Eu...

Mi-am frecat fruntea, incapabil de a domoli durerea fizică și emoțională care mă cuprinsese.

— Nu mai puteam sta fără Kate. Am luat o decizie. Încă nu sunt sigur că a fost una bună. Dar nu mai puteam trăi fără ea nici măcar o zi, cel puțin nu înainte ca ea să decidă dacă voia să trăiască ascunsă cu mine sau nu.

Agentul Martino s-a aplecat, a scos un carnetel și un pix din haină și a bătut cu vârful pixului pe hârtie.

— Să începem cu ce știi despre Cybermark.

Am încuviințat, deși mă durea capul.

— Nu sunt sigur că știu mai multe ca tine. Am un istoric financiar care nu se potrivește și o listă de contabili morți.

A lăsat pixul jos și și-a ciupit baza nasului.

— Vei avea nevoie de mai mult de atât pentru a scăpa de aici. Ți-ai înscenat moartea și deții acte false. Soția ta a încasat asigurarea de viață. Asta este fraudă. Acestea sunt infracțiuni.

Lista acuzațiilor lui Martino însemna atât de mult pentru el și atât de puțin pentru mine.

— Acești bărbați omoară oameni! Mi-am înscenat moartea pentru a-mi proteja soția. Ne-ar fi ucis pe amândoi. Doamne, încă vor să facă asta. Printr-un miracol, am supraviețuit din avionul prăbușit care ar fi trebuit să mă omoare. Câteva luni am muncit cu brațele, apoi am cumpărat o barcă, am învățat să pescuiesc și m-am gândit dacă să-i risc viața lui Kate luând legătura cu ea. Orice ar face acești tipi, nu au nicio legătură cu mine. Jur.

S-a auzit un ciocănit în ușă. Agentul Martino s-a ridicat, a deschis puțin ușa și a vorbit în șoaptă cu cel de afară. Și-a băgat capul înapoi în cameră.

— Mă întorc. Nu am terminat aici.

M-am ridicat repede.

— Unde este Kate? Ai promis că-mi spui.

— Nu mi-ai zis tot.

— E soția mea! Spune-mi unde este!

Mi-am auzit propriul ecou în cameră. Mi s-a făcut pielea de găină din cauza necunoscutului. Ar putea fi în pericol sau rănită. Cine trăsese acele focuri în stradă? Oare reușise să meargă undeva în siguranță? Doamne ajută, ar putea încă să se ascundă de ei. Sau și mai rău, ar putea fi moartă de mâinile acelor frați blonzi și acești tipi în uniformă mi-ar ascunde acest lucru doar pentru a afla mai multe de la mine înainte să mi se prăbușească lumea.

Martino m-a ignorat și a plecat. Am respirat neregulat, dar nimic nu mă putea calma în afară de o altă lovitură în cap. În ritmul acesta, aveam să sufăr de hiperventilație. Mi-am prins părul în pumni și

am început să mă plimb prin cameră. M-am muștrătat singur. M-am rugat. Am încercat din răputeri să-mi fac un plan, dar habar nu aveam ce puteam face în situația mea actuală.

Apoi, din fericire, Martino s-a întors. Îi mai dispăruse din îngâmfare. De fapt, părea chiar dezamăgit, de parcă cineva-i aruncase înghețata pe jos.

M-am oprit și m-am uitat la el. Abia atunci am observat că avea un plic în mână, care nu fusese acolo înainte.

— Ce se întâmplă?

— Stai jos.

— Spune-mi unde este soția mea.

Mi-am încleștat pumnii, ospătându-mă cu viziunea în care-i foloseam pentru a obține răspunsurile necesare.

Și-a ridicat mâna, de parcă voia să-mi alunge dorința nerostită.

— Kate este reținută la secție. Este bine.

Ușurarea a fost atât de intensă — ca o schimbare bruscă de presiune din tot corpul — încât tot ce am putut face a fost să cad în scaun, cu fața în mâini. *Slavă Domnului. Slavă Domnului.*

După un moment, mi-am ridicat privirea către agent.

— Cum rămâne cu focurile? Am auzit împușcături.

A dat din cap.

— Am avut o echipă pe urmele lui Sven, unul dintre frați, și una pe urmele tale. Am doborât șoferul, iar când Alejandro Dominguez a scos pistolul la băieții noștri, l-am doborât. A murit din cauza rănilor. Frații au fost arestați. Am găsit-o pe Kate după ce s-a dezlănțuit totul, venea să te caute pe tine. Am interogat-o în timp ce tu erai inconștient.

— Și?

A ridicat din umeri cu o expresie aproape plictisită pe fața și așa inexpresivă.

— Povestea ei se potrivește cu a ta.

Deși eram extaziat de ușurare știind că era în siguranță Kate, încă nu eram în afara pericolului. Nu dacă Martino chiar credea

că sunt cumva implicat în epidemia de crime atroce a celor de la Cybermark.

— Și acum ce facem? Ce trebuie să fac ca să te conving că nu sunt implicat în asta?

S-a aplecat și a deschis dosarul.

— Nu este nevoie de nimic. Dar voi avea nevoie de cooperarea ta împotriva celor de la Cybermark dacă vrei să scapi de închisoare pentru actele false.

M-am încruntat.

— Îți spun tot ce știu. Dar ce s-a schimbat?

— Partenerul meu tocmai a terminat cu Sven și Krister. În mod normal, putem convinge pe cineva să vorbească pentru a-și salva pielea. Dar de data asta lucrurile au decurs diferit. Se pare că frații sunt foarte apropiați. Știi, când nu aruncă oamenii pe fundul lacului. Amândoi s-au oferit să-și asume responsabilitatea. Au ciripit precum canarii pentru a se salva unul pe altul. Chiar adorabili.

— Va fi suficient pentru a-i doborî pe cei de la Cybermark?

A ridicat din umeri.

— Este un început. Va trebui să punem lucrurile cap la cap cu ajutorul lor. Și al vostru.

— Când pot s-o văd pe Kate?

Și-a dat ochii peste cap, oftând zgomotos.

— Doamne sfinte. Acum înțeleg de ce ai ieșit din mormânt pentru a fi cu femeia asta.

— Habar n-ai tu!

Sigur, eram ușurat, dar nimic nu va fi bine până când nu o voi avea în brațele mele. Până când nu o atingeam și o țineam lângă mine. Nevoia de a-i spune din nou cât de mult o iubeam și de a-i cere iertare pentru că nu am putut s-o protejez mă măcina. Am dezamăgit-o, dar nu aveam să mai fac asta niciodată.

Agentul a scos un reportofon din buzunar și l-a pus pe masă între noi.

— Bine, Lewis. Îmi vei spune totul, începând cu primul moment în care ai dat peste Cybermark, până când au început să te urmărească pe tine și pe Kate. Trebuie să știu tot dacă vrem să-i doborâm pe nemernicii ăștia.

— Și apoi?

— Apoi poți să-ți vezi soția și să vă continuați viața. Cum sună asta?

Am făcut un gest către aparatul de înregistrat.

— Pornește-l. Hai s-o facem.

Epilog

Kate

Mi-a spus mereu că am cei mai frumoși ochi albaștri pe care i-a văzut vreodată...

Price se înfrupta dintre picioarele mele, sugând și împingând, până când am explodat în al treilea orgasm. Am strigat în timp ce briza oceanului bătea prin fereastra uriașă, învăluindu-mi pielea într-un strat răcoros.

Soțul meu s-a ridicat, penisul tare mă împungea în coapsă, și mi-a apucat buzele când se împungea în mine.

Desăvârșire.

Desăvârșire pură așa cum simțeam mereu cu Price, dar acum era și mai profundă, după ce trecusem prin atâtea împreună.

Sărutul era alimentat de pasiune și dorință, dar mai ales de iubirea și încrederea pe care le împărtășeam din abundență. Se arunca în mine, atingându-mi fiecare nerv din interior, contopindu-se în corpul meu cum doar el putea.

Când am întrerupt sărutul intens, găfăiam amândoi, îi curgeau broboane de transpirație de pe frunte în timp ce se uita la mine cu ochii lui negri și încrețoși de dorință.

Nu. Iubire.

— Te iubesc, Kate. Kate a mea, a zis el găfăind.

— Și eu te iubesc, iubitele. Pentru totdeauna.

A continuat să alunece în mine, făcând dragoste la fel de intens ca întotdeauna, dar ceva ce aveam să-i spun mai târziu făcea această ocazie și mai specială.

M-am uitat în ochii lui aprinși, nu ne luam deloc privirea unul de la altul, și mi-am înfășurat picioarele în jurul corpului său bronzat și musculos, încercând să-l împing mai adânc în mine. Când mi-a atins clitorisul, am tresărit într-o fericire pură, climaxul ducându-mă peste minunatele dealuri verzi din Bali, unde era acum casa noastră.

— Așa, dulceață, a gemut.

— Vreau să termini pentru mine.

— Așa... Ah!

M-a împins adânc.

Am simțit fiecare spasm al penisului în timp ce mă umplea, fiecare bătaie a inimii când corpurile ni s-au prăbușit împreună, fiecare picătură de transpirație de pe corpul lui pe care o primeam cu bucurie pe al meu.

Am rămas împreunați pentru câteva momente atemporale până când s-a dat la o parte. M-am târât în brațele lui, ghemuindu-mă cu capul pe umărul lui. Se potrivea atât de bine pe el.

Briza încă mai bătea ușor, ridicând perdelele care ne înconjurau patul din vila cu vedere la ocean. Casa noastră era mică și confortabilă, cu două dormitoare în afară de al nostru, bucătărie și sufragerie. Doar atât. Tot ce aveam nevoie. Tot ce voiam. Destul de mică pentru a ști mereu unde este celălalt. Am promis amândoi să nu-l pierdem din vedere pe celălalt niciodată, dacă era posibil.

Știam că timpul avea să vindece aceste răni. Dar pentru moment, eram mulțumită să știu că soțul meu nu era niciodată mai departe de o cameră sau două.

M-am ridicat.

— Price.

— Da, iubito?

— Vino afară cu mine. Vreau să-ți spun ceva.

M-am ridicat, m-am înfășurat într-un sarong și apoi am ieșit afară pe veranda dormitorului.

Am zâmbit și m-am cuprins cu brațele.

Viața era bună. Toți cei care ne amenințau erau fie morți, fie încarcerați. Părinții lui Price se întorseseră acasă, iar Michelle... Am răs tare. Nu știam sigur unde era Michelle acum. Dispăruse cu Otis după ce au trecut de interogatoriul celor de la FBI. Ne asigura în fiecare zi prin mesaje că e bine și fericită. Price ținea legătura cu Otis, asigurându-se că sora lui era în siguranță și că avea grijă de ea. Renunțase în sfârșit să mai mârâie de fiecare dată când era menționat numele tânărului — deși încă nu știam dacă acesta era numele lui adevărat. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că lui Chelle i-ar plăcea bărbații mai tineri, dar viața avea modalitățile ei de a schimba chiar și cele mai bine puse la punct planuri. Eu și Price înțelegeam asta mai bine ca toți.

Price a venit cu mine, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi scurți. Nu m-am putut abține să nu mă minunez de soțul meu. Eram împreună de atât timp, că uneori părea o eternitate, dar încă îmi bătea inima tare când mă uitam la el. Și aveam să mă uit la el mereu. Să-l văd. Să-l prețuiesc. Mi-am petrecut un an fără el, destul de mult pentru a ști că nu mai voiam să trec prin aceeași situație nici măcar o microsecundă. Primisem o a doua șansă la fericire. La iubire. Nu aveam de gând să o stric.

— Este o seară minunată, a zis Price.

Am dat din cap, uitându-mă la oceanul de safir din fața noastră, la nisipul de culoarea mierii și la soarele ce apunea ca o mandarină.

Valurile loveau malul într-un ritm sincronizat natural, apropiindu-se de adăpostul nostru și apoi retrăgându-se.

— Voiai să-mi spui ceva, Kate? m-a întrebat.

M-am întors către el, luându-l de mâini.

— Da.

A zâmbit.

— Nu mă ține în suspans.

Eram puțin agitată și îi desenam cercuri în palmă în timp ce mă uitam înspre apă.

— De ce nu sunt pescăruși aici?

— Probabil pentru că nu au ce să mănânce.

Mi-a dus mâna la buze și a sărutat-o.

— Dar mă îndoiesc că despre asta voiai să vorbim.

I-am urmărit conturul buzelor lui superbe. Nu aveam de ce să am emoții. Era ceva ce voiam dintotdeauna, ceva ce mă temeam că nu o să am niciodată. Eram euforică. Nu doream nimic mai mult decât copilul lui Price.

— Am încercat să fiu o soție bună, Price.

M-a prins de umeri și s-a uitat serios la mine.

— Ai fost cea mai bună soție, iubito. Mai bună decât aș fi meritat în anumite momente.

— Mulțumesc pentru asta, am zis. Crezi că...?

Am inspirat adânc.

— Ce?

I-am luat obrazul neras în mână.

— Crezi că voi fi o mamă bună?

— Glumești? Vei fi cea... Stai. Ce?

S-a dat înapoi.

— Ești sigură?

Am dat din cap, cuprinsă de fericire.

— Azi când am fost la cumpărături, m-am dus și la farmacie.

Am luat un test de sarcină. Îmi întârziase două zile, așa că...

M-a luat în brațe și m-a strâns tare la pieptul lui puternic.

— Este cea mai bună veste, iubito. Cea mai bună.

M-a sărutat.

Soarele a continuat să coboare și valuri să lovească plaja, învăluindu-ne în melodia lor.

Și ne-am sărutat. Mult timp.